Š. KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS Nr. 516

NAUJO ĮSTATYMO ŠVENTOJI ISTORIJA,

atpasakota Evangelijos tekstais.

Sustatė
Kan. St. Jokūbauskis, S. T. C.
„Aušros“ berniukų gimn. Kapelionas.

Kaunas : : : : : : : : : : : : : : : : : : 1931 m.

E. Seifert.

„Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“. Mato 28, 18.

Š. KAZIMIERO DRAUGIJOS LEIDINYS Nr. 516

Naujo Įstatymo

Šventoji Istorija,

atpasakota Evangelijos tekstais.

Sustatė
Kan. St. Jokūbauskis, S. T. C.
„Aušros“ berniukų gimn. Kapelionas.

Kaunas : : : : : : : : : : : : : : : : 1931 m.

Nihil obstat.
Praelatus *A. Dambrauskas.*

IMPRIMATUR.

Datum Kaunae, die 17 iunii 1931
C. Šaulys,
Vic. Generalis, Praelatus S. S.

(L. S.)

„Šviesos“ spaustuvė, Kaunas, Jakšto g-vė Nr. 2.

Šiuo vadovėliu norima mokiniai supažindinti su pačia Evangelija. Joks žmogaus žodis negali atstoti Kristaus pasakojimo. Toje knygoje kalba patsai Kristus ir Dievo įkvėpti evangelistai; kalba trumpiau ir prieinamiau, nes apleista visa, kas reikalinga gilesnio komentaro.

Evangelistai, rašydami Evangelijas, vieni rašė, prisilaikydami chronologinės eilės, kiti jos nesilaikė. Sekant Lohmano Evangelijų harmonija, čia viskas sudėta chronologinėje eilėje iš pačių aiškiausių tekstų.

Tekste nėra nė vieno autoriaus žodžio; jo tik padėta skyrių antraštės ir išnašos paaiškinimų ir klausimų formoje. Vadovėlio gale metodiniais sumetimais paduota vienoje vietoje visi klausimai su skyrium padėtais atsakymais.

Ryškiausieji tekstai rinkti kursivu. Kristaus meilė, jų savotiškas grožis ir ypatinga svarba dogmai ir dorovei skatina gerą mokinį juos išmokti atmintinai.

A u t o r i u s.

Šv. Eutropijos
Palmyrietės,
12 m. amžiaus
Mergelės
Kankinės.
dieną
1931 m.

1. Bendros žinios apie šv. Raštą.

Šv. Raštas yra parašytas Dievo įkvėptų žmonių ir neklaidingos Bažnyčios saugojamas. Jis dalinasi į Senąjį ir Naująjį Įstatymą. Senasis Įstatymas susideda iš 45 knygų, Naujasis — iš 27. Senąjį Įstatymą rašė Mozė, teisėjai, karaliai, pranašai ir keletas nežinomų rašytojų. Naująjį Įstatymą parašė keturi evangelistai ir apaštalai. Senas Įstatymas rašytas trimis kalbomis: hebrajų, aramajų ir graikų, Naujas Įstatymas — graikų kalba. Vien tik Mato Evangelija buvo parašyta aramajų kalba.

Naujojo Įstatymo knygos yra šios:

4 Evangelijos: Mato, Morkaus, Luko ir Jono.

1 Apaštalų Darbai — knyga parašyta trečiojo evangelisto šv. Luko.

14 laiškų šv. Povilo apaštalo.

7 laiškai kitų apaštalų: Jokūbo 1, Petro 2, Jono 3 ir Judo 1.

1 Apokalipsė, arba Apreiškimo knyga parašyta šv. Jono evangelisto.

Į Naujojo Įstatymo šventąją istoriją įeina tik pirmos penkios knygos: 4 Evangelijos ir Apaštalų Darbai.

Jėzaus Gyvenimas.

I. Jėzaus kūdikystė ir prisirengimas viešam gyvenimui.

§ 1. JONO KRIKŠTYTOJO GIMIMO APREIŠKIMAS.

Jeruzalė, 748 m. rugsėjo m. nuo Romos miesto įkūrimo.

Judiejos karaliaus Erodo dienose buvo vienas kunigas vardu Zakarijas*. Jo žmona buvo iš Aarono** dukterų vardu Elžbieta. *Juodu buvo teisūs Dievo akivaizdoje ir vaikščiojo nepeiktinai visuose Dievo įsakymuose*[1]. Tačiau neturėjo vaikų ir abudu buvo pasenusiu.

Kada Zakarijas ėjo kunigo pareigas Dievo akivaizdoje, visa žmonių daugybė stovėjo lauke, melsdamiesi smilkymo valandoje. Tuomet jam pasirodė Viešpaties Angelas, stovėdamas smilkalų altoriaus dešinėje. Pamatęs jį, Zakarijas nusigando. Bet angelas jam tarė: „Nebijok, Zakarijau, tavo malda išklausyta, tavo žmona, Elžbieta, pagimdys tau sūnų; tu praminsi jį vardu Jonas. Iš jo bus džiaugsmo ir linksmybės, nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje; *dar savo motinos įsčioje jis bus pilnas Šventosios Dvasios*“[2].

Tuomet Zakarijas tarė Angelui: „Iš kur tai aš žinosiu? Aš senas ir mano žmona pasenusi“.

Atsakydamas Angelas jam tarė: „Aš Gabriėlis***, kurs stoviu Dievo akivaizdoje; aš esu siųstas tau paskelbti tos linksmos žinios; štai tu būsi nebylys iki dienai, kurioje tai įvyks, kadangi netikėjai mano žodžiams“.

Tuo tarpu žmonės laukė Zakarijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrūksta bažnyčioje. Pagaliau Zakarijas, išėjęs iš bažnyčios, negalėjo jiems kalbėti. Tuomet jie suprato, kad jis turėjo matyti bažnyčioje regėjimą. Jis aiš-

---

* Zakarijas ir Elžbieta Bažnyčios švenčiama XI, 5.

** Aaronas VII, 1.

*** Angelas Gabriėlis — III, 25.

kinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys. Tarnystės dienoms pasibaigus, jis parėjo į savo namus. Luko 1, 5—23.

[1] Surasti pabrėžtame sakinyje priemonę doram gyvenimui.

[2] Kaip Angelas pranašauja šv. Jono šventumą?

§ 2. JĖZAUS KRISTAUS GIMIMO APREIŠKIMAS.

Nazaretas, 748, kovo 25 d.

Šeštame mėnesyje Angelas Gabriėlis buvo Dievo siųstas į Galiliejos miestą, kurs vadinasi Nazaretas*, pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovydo namų; mergaitės gi vardas buvo Marija**.

Angelas, atėjęs pas ją, tarė: „Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu tarp moterų“.

Ji, tai išgirdusi, nusigando jo žodžių ir manė sau koks tai yra tas pasveikinimas.

Angelas gi jai tarė: „Nebijok, Marija, nes tu radai malonės pas Dievą. Štai, pradėsi įsčioje ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu JĖZUS. Jis bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnumi“. Tuomet Marija tarė Angelui: „Kaip tas įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro?“ Angelas atsakė jai: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė apdengs tave savo šešėliu; todėl ir Šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi. Štai, tavo giminaitė Elžbieta, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje, nes *nėra dalyko, negalimo Dievui*“[3].

Marija gi tarė: *„Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei“*[4].

Po to Angelas atstojo nuo jos. Luko 1, 26—38.

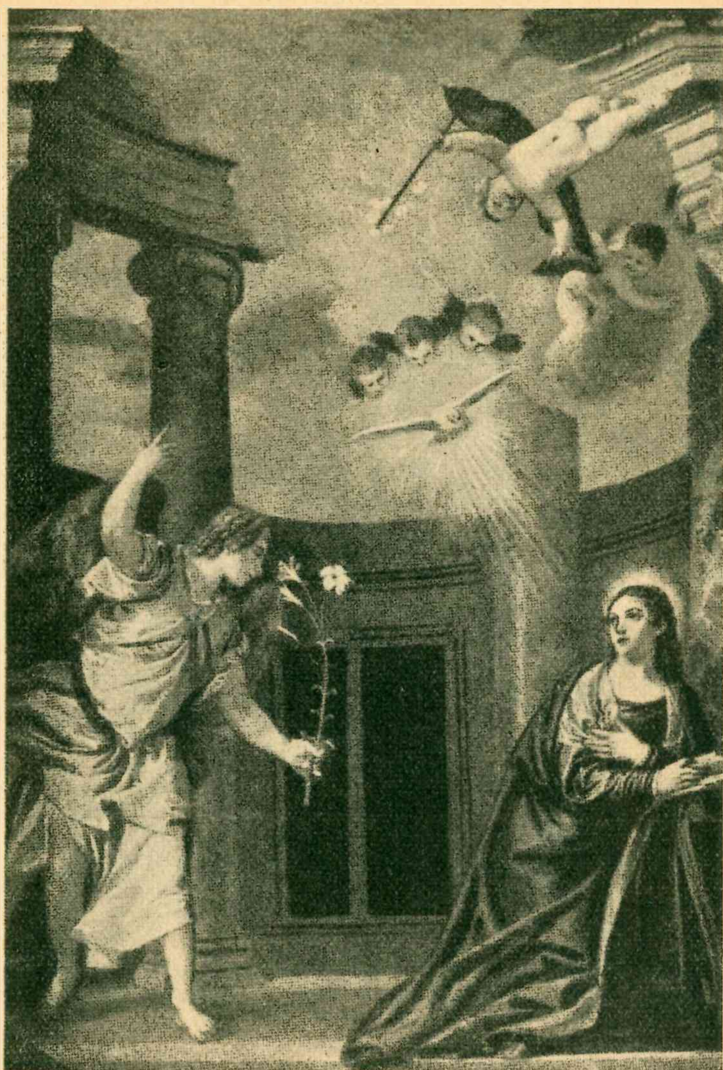
[3] Kur šv. Rašte randame pamatą visiems Dievo stebuklams?

[4] Įsikūnijimo valanda.

---

* Nazaretas šiandien turi 7000 gyventojų, 5000 krikščionių ir 2000 musulmonų.

** Marijos tėvai Jokimas ir Ona. Jokimas švenčiama III, 20 d., Ona — VIII, 26. Marijos gimimas švenčiama IX, 8, Juozapas — III, 19, Dovydas karalius XII, 29.

Paolo Veronese (1528—1583) Venecijoj.

Angelas sveikina Mariją

Karolis Müller 1868

Elžbieta sveikina Mariją.

§ 3. MARIJA EINA APLANKYTI ELŽBIETOS.

Ainkarimas*, 749, balandžio—birželio m.

Marija išėjo skubiai į kalnus į Jūdo miestą. Ji įėjo į Zakarijo namus ir pasveikino Elžbietą. Ir atsitiko, kad kaip tik Elžbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, Kūdikis linksmai šokterėjo jos įsčioje**, ir Elžbieta pasidarė pilna Šventosios Dvasios. Ji sušuko dideliu balsu ir tarė: „Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo įsčios vaisius. *Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane?*“[5]. „Palaiminta tu, kuri įtikėjai, nes tai, kas Viešpaties tau pasakyta, įvyks“.

O Marija tarė: „Mano siela garbina Viešpatį ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje, nes jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą.

2. *Štai, nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta.*

3. Didžių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas.

4. Jo gailestingumas nuo kartos į kartą tiems, kurie Jo bijosi.

5. Jis parodė savo peties galybę, išsklaidė tuos, kurie puikūs savo širdies mintyje.

6. Jis numetė nuo sosto galiūnus ir išaukštino žemuosius.

7. Alkstančius Jis pripildė gėrybių, o turtuolius paleido tuščius.

8. Jis pakėlė savo tarną Izraėlį, atsimindamas savo gailestingumą, taip kaip buvo kalbėjęs mūsų tėvams, Abraomui ir Jo ainijai per amžius“***. Luko 1, 39—56.

[5] Kaip įrodoma, kad šv. Elžbieta jau buvo gavusi apreiškimą, kad jau įvyko Dievo Sūnaus įsikūnijimas?

[6] Kaip Marija pranašauja savo ateitį?

---

* Ainkarimas 7 klm į pietryčius nuo Jeruzalės.

** Tą valandą kūdikiui buvo atleista gimtoji nuodėmė.

*** Tasai Marijos himnas visuomet yra giedamas per mišparus. Visi jam pagerbti sustoja.

§ 4. JONO KRIKŠTYTOJO GIMIMAS.

Ainkarimas, birželio 24 d.

Elžbietai atėjo laikas gimdyti ir ji pagimdė sūnų. Jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad Viešpats buvo suteikęs jai didį savo gailestingumą, ir sveikino ją.

Aštuntoje dienoje atėjo kūdikio apipjaustytų ir vadino jį jo tėvo vardu, Zakariju. Bet jo motina tarė: ,,Visai ne, jis vadinsis Jonas".

Tuomet jie klausė ženklais jo tėvą*, kaip jis nori, kad anas vadintųsi. Jis, pareikalavęs rašomosios lentelės, parašė žodžius: ,,Jo vardas Jonas". Visi stebėjosi. Tuojau jo liežuvis atsirišo, ir jis pasidarė pilnas Šventosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas: ,,Pagirtas teesie Viešpats, Izraėlio Dievas, nes Jis aplankė ir atpirko savo tautą... *Jis pažadino mums galingą Gelbėtoją savo tarno Dovydo namuose... Tu gi, vaikeli, vadinsies Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi ties Viešpaties veidu Jo kelių taisyti*[7], duoti Jo tautai išganymo pažinimo, jų nuodėmėms atleisti per širdingiausį mūsų Dievo gailestingumą, kokiu mus aplankė užtekėjusi šviesa iš aukštybių, kad apšviestų sėdinčius tamsybėje, kad vestų mūsų kojas į ramybės kelią[1]". Vaikas augo ir stiprėjo dvasia. Jis buvo tyruose iki dienai savo pasirodymo Izraėliui. Luko 1, 57—80.

[7] Ką Zakarijas pranašauja apie savo sūnų?

§ 5. KRISTAUS GIMIMAS.

Betliejus**, 749, gruodžio 25 d.

Su Kristaus gimimu buvo taip: Jo motinai Marijai pažadėtai esant Juozapui, anksčiau negu juodu susiėjo, pasirodė, kad ji buvo pradėjusi iš Šventosios Dvasios. Jos

---

* Sulig padavimais, Zakarijas buvo Erodo nužudytas kartu su nekaltais berneliais už tai, kad liudijo Kristų gimus. O Elžbieta, gelbėdama savo kūdikio gyvybę, išnešusi jį į tyrus, kur jis augo lig 30 metų amžiaus.

** Betliejus 9 klm. į pietus nuo Jeruzalės; turi tik 7000 gyventojų, beveik visi krikščionys.

vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas jos skelbti, norėjo paleisti ją slapčia[8]. Bet jam tai bemąstant, štai, Viešpaties Angelas pasirodė jam sapne ir tarė: „Dovydo sūnau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos, nes kas joje gimė, yra iš Šventosios Dvasios; ji pagimdys sūnų, tu gi praminsi Jį vardu JĖZUS, nes *Jis išgelbės savo tautą nuo jųjų nuodėmių*“[9].

Visa tai atsitiko, kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta per pranašą* šiais žodžiais: *„Štai, mergaitė pradės ir pagimdys sūnų“.* Izaijas 7, 14.

Pabudęs iš miego, Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties Angelas buvo jam įsakęs. Jis paėmė pas save savo žmoną.

Anose dienose išėjo ciesoriaus Augusto paliepimas surašyti visą pasaulį[10]. Tas surašymas buvo padarytas Sirijos valdovo Kirino. Visi ėjo įsirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovydo namų, ėjo iš Galiliejos, iš Nazareto miesto, į Judieją į Dovydo miestą, kurs vadinasi Betliejus, kad įsirašydintų draug su savo moterimi Marija, kuri buvo nėščia.

Jiemdviem tenai esant, atėjo jai metas gimdyti; ir ji pagimdė savo Sūnų, suvystė Jį vystyklais ir paguldė Jį prakartėje**, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.

Mato 1, 18—25. Luko 2, 1—7.

[8] Marijos pilnas atsidavimas Dievo valiai.
[9] Surasti save Angelo žodžiuose.
[10] Kaip atlikta tautų surašymas?

§ 6. PIEMENYS ATEINA Į BETLIEJŲ PASVEIKINTI KRISTAUS.

Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie sergėjo per naktį savo bandą. Štai, Viešpaties Angelas atsistojo prie jų, ir Dievo skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigando; bet Angelas jiems tarė: *„Nebijokite, nes štai skelbiu jums*

---

* Izaijas mirė 696 pr. K., Bažnyčios švenčiamas VII, 6.

** Betliejaus prakartė laikoma Marijos Didžiosios bažnyčioje Romoje.

Martinas Feuerstein.

Šventoji naktis.

didį džiaugsmą, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; Jis yra Kristus, Viešpats[11] Ir tai bus jums ženklas: rasite Kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje".

Ūmai atsirado prie Angelo daugybė dangiškos kariuomenės, kurie garbino Dievą ir sakė: „*Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms*"[12]. Angelams pasišalinus nuo piemenų į dangų, jie sakė vienas kitam: „Nueikime lig Betliejui ir pamatykime tai, kas įvyko". Jie atėjo skubindamiesi ir rado Mariją, Juozapą ir Kūdikį, paguldytą prakartėje. Pamatę gi, jie skelbė tai, kas jiems buvo pasakyta apie kūdikį. Luko 2, 8—17.

[11] Kaip Angelas paskelbė Kristaus gimimą?

[12] Kaip Angelų Chorai pasveikino gimusį Kristų? Ar visiems Kristaus gimimas neša ramybės?

§ 7. KRISTUI DUODAMA JĖZAUS VARDAS.

Betliejus, 750, sausio 1 d.

Praslinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikėjo apipjaustyti Vaikelis, praminta Jis vardu JĖZUS, taip, kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirma, nekaip buvo pradėtas įsčioje[13]. Luko 2, 21.

[13] Kaip Bažnyčia gerbia Kristaus vardą?

§ 8. MARIJA AUKOJA KŪDIKĮ JĖZŲ BAŽNYČIOJE

750, vasario 2 d.

Pasibaigus Marijos apsiplovimo dienoms, įsakytoms Mozės* įstatymo, Marija ir Juozapas nunešė Kūdikį į Jeruzalę, kad statytų Jį Viešpaties akivaizdoje ir kad duotų auką taip, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, dvejetą purplelių arba du jaunu balandžiu[14].

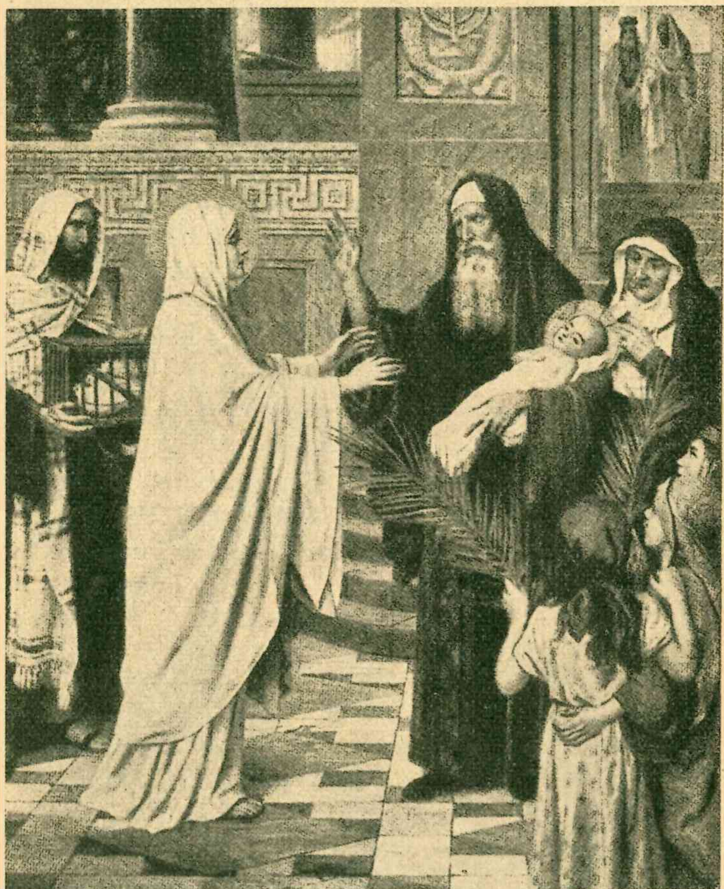
Ir, štai, Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas**; tas žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukiąs Izraėlio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo jame. Jam buvo Šven-

---

* Mozė Bažnyčios švenčiamas IX. 4.

** Simeonas X, 8.

tosios Dvasios apreikšta, kad jis neišvysiąs mirties, kol pirma nebus matęs Viešpaties Pateptojo. Dvasios paragintas, jis atėjo į bažnyčią. Įnešant gimdytojams vaikelį

Marija aukoja Kristų.

Jėzų, jis paėmė Jį į savo rankas, garbino Dievą ir tarė: „Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs, ramybėje, nes mano akys matė Tavo išganymą, kurį pri-

rengei visų tautų akivaizdoje, *šviesą pagonims apšviesti*[15] ir Tavo tautos Izraėlio garbę".

Simeonas palaimino Mariją ir Juozapą ir tarė: „*Štai, šitas pastatytas puolimui ir atsikėlimui daugelio Izraėlyje*[16] ir kaipo *ženklas, kuriam bus prieštaraujama*[17]. *Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas*"[18].

Buvo taip pat pranašė Ona*; ji buvo labai pasenusi, po savo mergystės ji buvo gyvenusi septynerius metus su savo vyru, dabar gi buvo našlė aštuonių dešimtų ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo bažnyčios ir tarnaudavo Dievui naktį ir dieną, pasninkais ir maldomis. Ir ji atėjo tą pačią valandą, garbino Viešpatį ir kalbėjo apie Jį visiems, kurie laukė Izraėlio atpirkimo. Luko 2, 22—39.

[14] Gimtosios nuodėmės sąvoka.

[15] Kaip Simeonas pavadino Kristų? Kas davė progos Bažnyčiai vasario 2 d. šventinti žvakes?

[16] Kuriems Kristus neša puolimą ir kuriems — atsikėlimą?

[17] Ar Kristaus mokslas turės savo priešų?

[18] Ką Simeonas pranašauja apie Mariją? Marijos Septynių Sopulių dieną.

§ 9. RYTŲ IŠMINČIAI ATEINA KRISTAUS PAGERBTI.

Betliejus, sausio 6 d.

Jėzui gimus Jūdo Betliejuje karaliaus Erodo dienose, štai, Išminčiai iš Rytų šalies atėjo į Jeruzalę ir sakė: „Kame yra gimusis Žydų karalius? nes mes matėme Jo žvaigždę** Rytų krašte ir atėjome Jo pagarbintų". Tai išgirdęs,

---

* Ona IX, 1.

** Jau Mozės laikais Sename Įstatyme pranašo Balaamo (Skaitlių 24. 17) buvo pranašauta, kad, Kristui gimus, pasirodys naujoji žvaigždė. Rytų Išminčiai, ją pastebėję ir gavę Dievo apreiškimą, kad gimęs kūdikis yra kartu ir karalius, ir Dievas, ir žmogus, paėmė atatinkamų dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Karalius be aukso negali apmokėti algos savo pavaldiniams ir negali karaliauti; smilkalai buvo skiriami vien tik Dievui pagerbti; žmogaus kūnas po mirties, tik myros išbalzamuotas, tegali būti apsaugotas nuo puvimo.

karalius Erodas nusigando, o drauge su juo visa Jeruzalė. Jis surinko visus tautos vyriausius kunigus ir Rašto žinovus ir teiravosi jų, kame Kristus turėjęs gimti.

Gustavas Doré 1833—1883.

Rytų išminčiai eina Kristaus pagerbti.

Jie jam atsakė: „*Jūdo Betliejuje, nes taip pranašo parašyta: Ir tu, Betliejau, Jūdo žeme, anaiptol neesi mažiausi*

tarp vyresniųjų Jūdo vietų, nes iš tavęs kils vadas, kurs valdys mano tautą, Izraėlį"*. Tuomet Erodas, slapčia pasivadinęs Išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų tos jiems pasirodžiusios žvaigždės metą. Ir, siųsdamas juos į Betliejų, tarė: „Eikite ir rūpestingai klauskitės apie vaikelį, radę gi, duokite žinią man, kad ir aš nuėjęs pagarbinčiau jįjį". Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir, štai, žvaigždė, kurią buvo matę Rytų šalyje, ėjo pirm jų, kol atėjus sustojo viršuje vietos, kame buvo Vaikelis. Įėję į namus, jie rado Vaikelį su Jo motina Marija ir parpuolę pagarbino Jį. Paskui jie atidengė savo turtus ir atnašavo Jam dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Gavę gi perspėjimą nebeiti atgal pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį. Mato 2, 1—12.

§ 10. JUOZAPAS SU JĖZUMI IR MARIJA BĖGA Į EGIPTĄ. NEKALTŲ BERNELIŲ ŽUDYNĖS.

Rytų Išminčiams atsitolinus, Viešpaties Angelas pasirodė Juozapui sapne ir tarė: „Kelkis, imk Vaikelį ir Jo motiną, bėk į Egiptą ir būk tenai, kol tau pasakysiu; nes Erodas ieškos Vaikelio nužudyti". Jis atsikėlęs pasiėmė Vaikelį ir Jo motiną nakčia, iškeliavo į Egiptą ir buvo tenai** iki Erodas mirė, kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta per pranašą*** šiais žodžiais: „Iš Egipto Aš pašauksiu savo Sūnų". Erodas, matydamas, kad jis liko Išminčių apviltas, labai įpyko ir nusiuntęs išžudė**** visus buvusius Betliejuje ir visose jos apylinkėse vaikus, pradedant nuo dviejų metų ir jaunesnius, žiūrėdamas laiko, kurį jis buvo iškvotęs iš Išminčių. Mato 2, 13—16.

* Pranašas Mikėas (750—660) tais žodžiais pranašavo apie Kristaus gimimo vietą.

** Sulig padavimais, Šv. Šeima sustojo Matarijos kaime Heliopolio apylinkėje.

*** Pranašas Ozėas (786—725) pranašavo, kad Kristus bėgs į Egiptą (XI. 1). Pranašo Ozėos mirtį Bažnyčia mini VII, 4.

**** Nekaltų bernelių mirtį Bažnyčia švenčia gruodžio 28 d.

Šv. Šeima keliauja į Egiptą.

§ 11. KRISTUS IŠ EGIPTO GRĮŽTA Į GALILIEJĄ.

Erodui mirus, Viešpaties Angelas pasirodė sapne Juozapui Egipte ir tarė: „Kelkis, imk Vaikelį ir Jo motiną ir

eik* į Izraėlio žemę; nes mirė**, kurie ieškojo Vaikelio gyvybės". Jis atsikėlė, ėmė Vaikelį ir Jo motiną ir atėjo į Izraėlio žemę. Bet išgirdęs, kad Judiejoje karaliauja Arkelajus savo tėvo Erodo vietoje, bijojo tenai eiti ir, perspėtas sapne, pasitraukė į Galiliejos šalį. Atėjęs gi gyveno mieste, kurs vadinasi Nazaretas, kad įvyktų, kas pranašų pasakyta: „Jis vadinsis Nazarėnu".***

Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo Jame. Mato 2, 19—23. Luko 2, 40.

Steponas Zuech.

„Vaikelis gi augo ir ėjo stipryn, pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo Jame". Luko 2, 40.

---

* Kristų grįžtant iš Egipto Bažnyčia mini I, 7 d.

** Erodo mirtis buvo baisi: jis gyvas supuvo. Ligos metu jis davė įsakymą, kad, jam mirus, būtų nužudyta mylimiausieji tautos asmenys. Žmonės ims verkti dėl jų mirties, o daugeliui tuomet atrodys, kad tauta verkia dėl Erodo mirties.

*** Pranašas Mozė pranašavo, kad Kristus vadinsis Nazarėnu. (Pradžios 49. 26).

§ 12. KRISTUS 12 METŲ JERUZALĖS BAŽNYČIOJE.
760 m.

Kristaus gimdytojai kas metai eidavo į Jeruzalę į Velykų šventę. Kuomet Jam buvo jau dvylika metų, jie atė-

G. Doré.

Kristus mokytojų tarpe.

jo į Jeruzalę. Kada gi, šventės dienoms pasibaigus, jie grį-

žo, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet Jo gimdytojai tai nežinojo. Manydami Jį esant draug keliaujančių tarpe, jie ėjo visą dieną ir ieškojo Jo tarp genčių ir pažįstamų. Neradę sugrįžo, Jo beieškodami, į Jeruzalę. Po trijų dienų jie rado Jį bažnyčioje, sėdintį mokytojų tarpe, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. Visi gi, kurie girdėjo Jį, stebėjosi Jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę Jį, jie nustebo, ir Jo motina Jam tarė: „Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojova tavęs". Jis jiems tarė: *„Argi nežinojote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo".*[19]

Ir Jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus.* Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones.** Luko 2, 41—52.

[19] Kaip Kristus davė Marijai ir Juozapui suprasti, kad Jo Tėvas yra patsai Dievas ir kad Jam reikia rūpintis Dievo reikalais?

---

* Kristus per visą savo slaptąjį gyvenimą, galėdamas nepadarė nė vieno stebuklo. Žmogus, turėdamas savyje Kristaus galybę, niekuomet nebūtų galėjęs jos suvaldyti, todėl Kristaus slaptas gyvenimas be stebuklų yra vienas didelis stebuklas.

** Jėzaus, Marijos ir Juozapo šventam sugyvenimui pagerbti, Bažnyčia paskyrė pirmąją Viešpaties dieną po Trijų karalių.

II. Kristaus viešasis Gyvenimas.

A. Kristaus viešojo gyvenimo pirmų metų pradžia

Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Jūdieją, Erodui gi esant Galiliejos tetrarku, po vyriausiais kunigais Anu ir Kaipu, Viešpaties žodis pasigirdo Zakarijos sūnui, Jonui, tyruose.

Taigi jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti. Jonas vilkėjo apdaru iš kupranugario plaukų ir buvo susijuosęs savo strėnas šikšniniu diržu, o jo valgis buvo skėriai ir miško medus.

Tuomet pas jį ėjo Jeruzalė, visa Jūdieja ir visa Pajordanės šalis. Jie buvo krikštijami* Jordane ir išpažino savo nuodėmes.

1) Parisiejams jis sakė: „Angių veislė, kas jus pamokino bėgti nuo ateinančios rūstybės? *Duokite tat vertingų atgailos vaisių, nes kirvis jau pridėtas prie medžių šaknies. Taigi, kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas*".

2) Minios jį klausė sakydamos: „Tai ką gi mes turime *daryti*"? Atsakydamas jis jiems kalbėjo: *„Kas turi dvi jupi, tegul duoda neturinčiam; kas turi ko valgyti, taip pat tedaro*".

3) Taip pat ir muitininkai atėjo krikštytis ir jam sakė: „Mokytojau, ką mes turime daryti"? Jis jiems tarė: *„Nereikalaukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta*".

4) Ir kareiviai klausė jį sakydami: „O mes ką turime daryti?" Jis jiems tarė: *„Niekam nedarykite prievartos, neskriauskite ir tenkinkitės savo alga*".[20]

---

* Jono teikiamas krikštas nuodėmių neatleisdavo, o buvo tik pareiškimas noro daryti atgailą.

Daug ir kitų dalykų jis mokė ir skelbė tautai, visiems manant apie Joną, ar kartais jis ne Kristus. Luko 3, 1—14.

[20] Jono duoti nurodymai parisiejams, miniai, muitininkams ir kareiviams.

§ 14. JONO KRIKŠTYTOJO LIUDIJIMAS APIE JĖZŲ.

Kuomet žydai iš Jeruzalės siuntė pas Joną kunigų ir levitų paklausti „Kas tu esi"? jis prisipažino: „Aš neesu Kristus".

Jie vėl jį klausė: „Tai kas gi tu? ar tu Elijas"? Jis tarė: „Neesu". „Ar tu esi pranašas"? Jis atsakė: „Ne".

Tuomet jie jam tarė: „Kas tu esi, kad mes galėtumėm duoti atsakymą tiems, kurie yra mus siuntę"?

Jis atsakė: „Aš šaukiančio tyruose balsas: Taisykite Viešpaties kelią, kaip yra pasakęs pranašas Izaijas".*

Jie dar jį klausė: „Tai kam tu krikštiji, jei tu ne Kristus, nei Elijas, nei pranašas?

Jonas atsakė: „Aš, tiesa, jus krikštiju vandenimi, bet ateis galingesnis už mane, kuriam *aš neesu vertas atrišti Jo kurpių dirželio*[21]. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. *Jo vėtyklė Jojo rankoje; Jis išvalys savo klojimą ir surinks kviečius į savo kluoną, o pelus sudegins neužgesoma ugnimi*".[22]

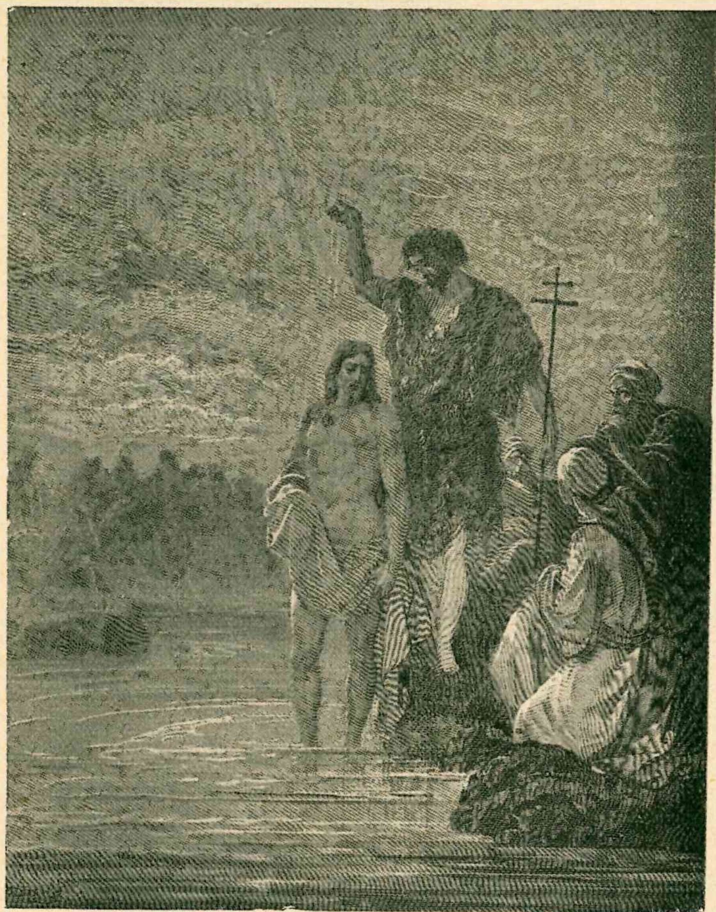
[21] Kaip Jonas įvertino save Kristaus akivaizdoje?

[22] Kaip evangelijoje pirmąjį kartą minima, kad Dievas baus nusidėjėlius amžinąja bausme?

---

* Pranašas Izaijas gyveno tarp 759—696. Jam Dievas apreiškė būsimuosius Jono laikus. Jis matė Joną tyruose, jis girdėjo Joną šaukiant: Taisykite Viešpaties kelią (Izaijaus 40, 3). Tas, kas buvo Izaijo pranašauta apie Joną, pilnai įvyko. Jonas, iš tikrųjų, pasirodė tyruose ir ragino, kad kiekvienas žmogus prirengtų Kristui kelią į savo širdį.

Tai atsitiko Betanijoje anapus Jordano, kame Jonas krikštijo. Luko 3, 15—18. Morkaus 1, 7—8. Mato 3, 11—12.

G. Doré.

Jonas krikštija Jėzų.

§ 15. KRISTAUS KRIKŠTAS.

Betanija už Jordano, Betanijoj, 780 m. ruduo.

Jėzus atėjo iš Galiliejos į Jordaną pas Joną, kad būtų jo pakrikštytas. Bet Jonas neleido Jo sakydamas: „Aš turiu būti tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane“.*

Jėzus gi jam tarė: „Leisk, dabar, nes taip *mums pridera įvykdyti visą teisybę*“.

Tuomet jis Jam leido. Pakrikštytas Jėzus tuojau išėjo iš vandens. Ir, štai, atsivėrė Jam dangus, ir Jis matė Dievo Dvasią, nužengiančią, kaip karvelį, ir nusileidžiančią ant savęs. Ir, štai, balsas iš dangaus sakė: „*Tasai yra mano mylimasis Sūnus, kuriame aš turiu sau pamėgimo*“.**

Luko 3, 21—22. Morkaus 1, 9—11. Mato 3, 13—17.

§ 16. KRISTAUS GUNDYMAS.

Gundymo kalnas, 780—781, žiema.

Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų šetono gundytas. Išpasninkavęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, po to buvo alkanas.[23] Tuomet gundytojas prisiartinęs Jam tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos“.

Jis tarė: „Parašyta: *Žmogus yra gyvas ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs eina iš Dievo burnos*“.

(Atkart. 8, 3).

Tuomet šetonas paėmė Jį į šventąjį miestą, pastatė Jį ant bažnyčios viršaus ir Jam tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: Jis davė savo Angelams paliepi-

---

* Jėzui Jono krikštas buvo visai nereikalingas. Kristus krikštydinosi vien dėl to, kad žmonėms duotų gerą pavyzdį.

** Kristaus krikšto metu pirmąjį kartą apsireiškė Švenčiausioji Trejybė. Bažnyčia Šv. Trejybę švenčia pirmąjį sekmadienį po Sekminių. Jokių ypatingų apeigų tą dieną nevartoja, kad tuo parodyti, jog žmogaus protas negali suprasti Švenčiausios Trejybės paslapties.

mų apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužgautum savo kojos į akmenį". (Psalmių Kn. 90, 12).

Jėzus jam tarė: „Taip pat parašyta: *Negundysi Viešpaties, savo Dievo*". (Atk. 6, 16). Šetonas vėl paėmė Jį į labai aukštą kalną, parodė Jam visas pasaulio karalystes ir jųjų garbingumą ir Jam tarė: „Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane". Tuomet Jėzus jam tarė: „*Eik šalin, šetone, nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir Jam vienam tetarnausi*". (Atkart. 6, 13). Po to, šetonas paliko Jį; štai, prisiartino Angelai ir tarnavo Jam.

Mato 4, 1—11.

[23] Ar piktoji dvasia žinojo, kad Jėzus yra Dievas? Kaip Kristus nurodė, kad pasninkas yra mums reikalingas?

§ 17. JĖZAUS PIRMIEJI MOKINIAI.

Jonas pamatė ateinantį pas jį Jėzų ir tarė: „*Štai, Dievo avinėlis, štai, kursai atima pasaulio nuodėmes. Aš liudiju, kad Jis Dievo Sūnus*".[24]

Kaip tik du mokytiniu* išgirdo tuos žodžius, jie nuėjo paskui Jėzų. Atsigręžęs Jėzus ir matydamas, kad juodu Jį seka, juos paklausė: „Ko ieškote"?

Juodu Jam tarė: „Mokytojau, kame gyveni"?

Jis jiems atsakė: „Ateikite ir pažiūrėkite".

Juodu nuėjo ir pamatė, kame Jis gyvena, ir pasiliko tą dieną pas Jį. Buvo apie dešimtą valandą**. Vienas iš dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir sekė Jėzų, buvo Simono Petro brolis Andriejus. Jis rado visupirma savo brolį Simoną ir jam pasakė: „Radome Kristų". Po to jis nusivedė jį pas Jėzų. Įsižiūrėjęs į jį, Jėzus tarė: „*Tu Jonos sūnus Simonas; tu vadinsies Kėfas, tai reiškia Petras (Uola)*".

Sekančią dieną Jėzus ėjo į Galilėją. Jis sutiko Pilypą ir jam tarė: „Sek mane". Pilypas buvo iš Andriejaus ir

* Andriejus ir Jonas.

** Norint gauti tikrąjį laiką, reikia pridėti 6 valandas.

Petro miesto Betsaidos. Pilypas sutiko Natanaėlį* ir jam pasakė: „Mes radome tą, apie kurį rašė Mozė įstatyme ir pranašai, Jėzų iš Nazareto“. Natanaėlis jam tarė: „Ar gali būti kas gera iš Nazareto“?** Pilypas jam atsakė: „Eik ir pažiūrėk“. Jėzus pamatė ateinantį pas Jį Natanaėlį ir pasakė apie jį: *„Štai, tikras Izraėlitas, kuriame nėra klastos“.* Natanaėlis Jam tarė: „Iš kur mane pažįsti“? Jėzus jam tarė: „Pirma nekaip Pilypas pavadino tave, kuomet buvai po fygų medžiu, aš mačiau tave“. Natanaėlis Jam atsakė: „Mokytojau, Tu Dievo Sūnus, Tu Izraėlio karalius“. Jėzus jam tarė: „Kadangi aš tau pasakiau: Mačiau tave po fygų medžiu, tu tiki, išvysi dar didesnių už tuos dalykus“. Jono 1, 35—50.

24 Kuriais žodžiais Jonas liudija Kristaus dievybę?

§ 18. JĖZUS VESTUVĖSE GALILIEJOS KANOJE.

781 m. pavasaris.

Galiliejos Kanoje buvo vestuvės. Tenai buvo Jėzaus motina. Buvo taip pat pakviestas Jėzus su savo mokytiniais. Netekus vyno, Jėzaus motina Jam tarė: „Jie neturi vyno“. Jėzus jai atsakė: „Mano valanda dar neatėjo“. Jo motina tarė tarnams: „Darykite, ką tik jums pasakys“.

Buvo tenai pastatyta šeši akmeniniai indai paprastiems žydų apsiplovimams, kurių kiekvienan tilpo du ar trys kibirai.*** Jėzus jiems pasakė: „Pripilkite indus vandens“. Jie pripylė juos sklidinus. Tuomet Jėzus jiems tarė: „Dabar semkite ir neškite vestuvių užvaizdui“. Jie nunešė. Kaip tik vestuvių užvaizdas paragavo iš vandens paryto vyno, nežinodamas, iš kur jis, pasišaukė jaunikį ir jam tarė: „Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, kuomet gi įgeria, tuomet to, kurs menkesnis; tu gi palaikei gerąjį iki dabar“.

---

* Natanaėlis arba Baltramiejus.

** Natanaėlis taip pasakė dėl to, kad Nazaretas Šv. Rašte beveik niekur neminimas.

*** Kibire 38 litrai; iš viso arti 500 litrų.

Tą stebuklų pradžią Jėzus padarė* Galiliejos Kanoje; taip Jis apreiškė savo garbę, ir Jo mokytiniai įtikėjo į Jį. Po to Jis nuėjo į Kaparnaumą su savo motina, savo broliais ir savo mokytiniais, ir jie pasiliko tenai keletą dienų. Jono 2, 1—12.

Pirmosios velykos 781.

§ 19. JĖZUS PER VELYKAS VARO PIRKLIUS IŠ BAŽNYČIOS.

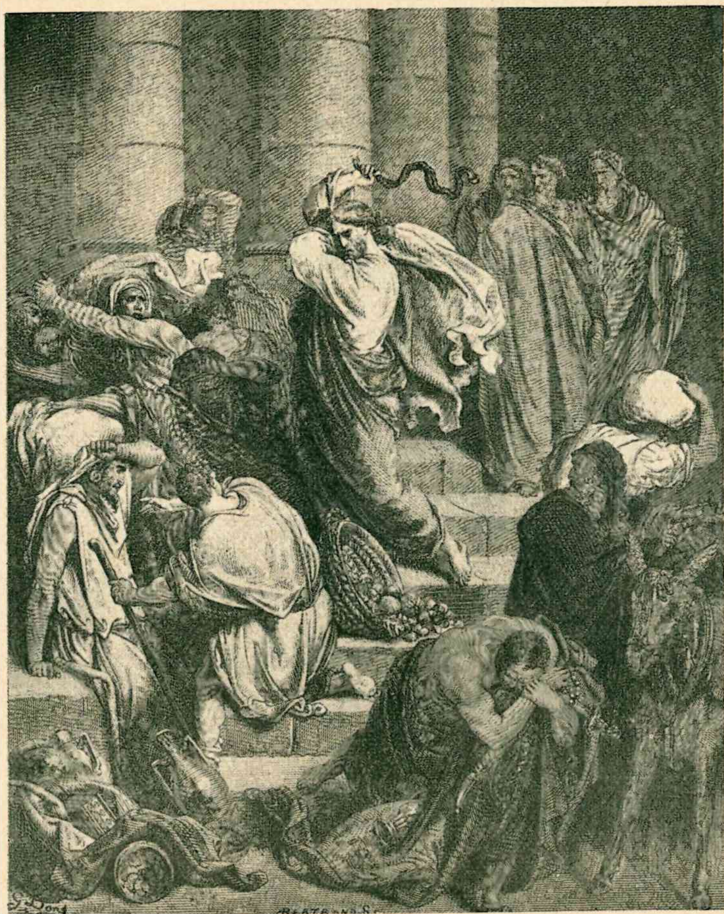
Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuėjo į Jeruzalę. Jis rado bažnyčioje parduodančių jaučius, avis ir karvelius ir pinigų maininινkų. Pasidaręs tarsi rimbą iš virvelių, Jis išvarė[25] visus iš bažnyčios, taip pat avis ir jaučius, išbarstė maininινkų pinigus ir parvertė stalus. Pardavinėjusiems gi karvelius Jis tarė: „Atsiimkite juos iš čia ir nedarykite iš mano Tėvo namų prekybos namų. Argi neparašyta:** Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms? Jūs gi padarėte iš jų galvažudžių lindynę". Tai išgirdę vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip galėtų Jį pražudyti; jie, mat, Jo bijojo, nes minia stebėjosi Jo mokslu. Jie Jam sakė: „Kokį ženklą tu gali mums parodyti"? Jėzus atsakė ir jiems tarė: „Sugriaukite šitą bažnyčią, ir aš per tris dienas ją pastatysiu". Tuomet žydai sakė: „Šita bažnyčia statyta keturias dešimtis šešerius metus, o tu nori per tris dienas ją pastatyti"? Bet Jis kal-

---

* Kristus nebūtų pradėjęs savo viešojo gyvenimo nuo stebuklo Kanoje, jei nebūtų buvęs Marijos prašomas, nes vynas sudaro prabangos dalyką. Tasai stebuklas yra mums tuo ypatingai meilus, kad, jei Kristus, Marijai prašant, neatsakė prabangos dalykuose, tai juo labiau, Marijai mus užtariant mūsų sielos reikalais, išklausys jos prašymą. To stebuklo atsiminimą Bažnyčia švenčia sausio 6 dieną.

** Pranašas Izaijas pranašavo, kad Kristaus įkurta Bažnyčia skiriama visoms tautoms. (Izaijas 56, 7).

bėjo apie savo kūno bažnyčią.* Tik paskui, Jam atsikėlus iš numirusių, Jo mokytiniai atsiminė, kad Jis tai buvo sakęs.

G. Dorė.

Kristus varo pirklius iš bažnyčios.

---

* Kristus savo kūną pavadino bažnyčia ir kartu davė pranašystę, kad, kai žydai Jį nužudys, Jo kūnas trečiąją dieną kelsis iš numirusių.

Vakarui atėjus, Jėzus išėjo iš miesto. Jam esant Jeruzalėje Velykų šventėje, daugelis įtikėjo į Jo vardą, nes matė Jo daromus stebuklus. Jono 2, 13—23.

[25] Ko mus moko pirklių išvarymas iš bažnyčios?

§ 20. KRISTAUS PASIKALBĖJIMAS SU NIKODEMU.

Vienas žmogus iš parisiejų, vardu Nikodemas, žydų vyresnysis,* nakčia atėjo pas Jėzų ir Jam kalbėjo: „Rabbi, mes žinome, kad Tu atėjai nuo Dievo, kaipo mokytojas, nes

Hans Thoma g. 1839.

Kristus ir Nikodemas.

niekas negalėtų daryti tų stebuklų, kuriuos Tu darai, jei Dievas nebūtų su Juo". Jėzus jam tarė: „Iš tikrųjų, iš tik-

* Nikodemas tapo šventuoju. Bažnyčios jis yra minimas IX. 3.

rųjų, sakau tau, jei kas neatgims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės".

Nikodemas Jį paklausė: „Kaip gali žmogus gimti, senas būdamas"? Jėzus atsakė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau tau, jei *kas neatgims iš vandens ir Šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo karalystę.*[26]

Nieks neužžengė į dangų, kaip tas, kurs nužengė iš dangaus: žmogaus Sūnus, kurs yra danguje.[27]

Kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus[28], kad kiekvienas, kurs į Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį pasaulio teistų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.[29]

Kas tiki į Jį, tas neteisiamas; kas gi netiki, tas jau pasmerktas.[30] Šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau mėgo tamsybę, kaip šviesą, nes jų darbai buvo pikti.

Kiekvienas, kurs pikta daro, nekenčia šviesos ir neeina į šviesą, kad jo darbai nebūtų peikiami.

Kas daro tiesą, tas eina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, nes jie padaryti Dievuje". Jono 3, 1—21.

[26] Kuriais žodžiais Kristus nurodė Krikšto Sakramento reikalingumą?

[27] Kurie Kristaus žodžiai rodo, kad Dievo Sūnus yra kartu ir danguje ir ant žemės?

[28] Kaip Kristus pranašauja savo mirtį?

[29] Kristaus pirmojo atėjimo tikslas.

[30] Tikėjimo ir netikėjimo pasėkos.

B. NUO PIRMŲJŲ LIG ANTRŲJŲ VELYKŲ, 781—782 m.

§ 21. KRISTUS, IŠĖJĘS IŠ JERUZALĖS, LANKOSI JUDIEJOJE ENONE, SALIMO APYLINKĖJE 781.

Jėzus atėjo su savo mokytiniais į Judiejos šalį; tenai Jis pasiliko su jais ir krikštijo. Taip pat ir Jonas krikštijo Enone prie Salimo, nes tenai buvo daug vandens. Žmonės ateidavo ir krikštydinosi. Tarp Jono mokytinių ir žy-

dų kilo ginčas. Jie atėjo pas Joną ir jam sakė: „Rabbi, tas, kurs su tavim buvo anapus Jordano, apie kurį tu liudijai, štai dabar krikštija, ir visi eina pas jį“.

Atsakydamas Jonas tarė: „*Žmogus negali sau nieko imti, jei jam nebus duota iš dangaus.* Jūs patys galite paliudyti apie mane, kad aš esu sakęs: Aš ne Kristus, tik esu siųstas pirm Jo. *Kas turi sužieduotinę, tas sužieduotinis;** sužieduotinio gi prietelis, kurs stovi ir jį girdi, džiaugte džiaugiasi sužieduotinio balsu. Taigi, tokio džiaugsmo aš pilnai prityriau. *Reikia, kad Jis augtų ir kad aš eičiau mažyn.* Kas ateina iš aukštybės, tas stovi aukščiau už visus. Tėvas myli Sūnų ir visa atidavė į Jo rankas. *Kas tiki į Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą; kas gi netiki, tas nematys gyvenimo, tik Dievo rūstybė pasilieka ant jojo*“. [31] Jono 3, 22—36.

[31] Kaip Jonas nusako tikėjimo ir netikėjimo pasėkas?

§ 22. JĖZUS GRĮŽTA Į GALILIEJĄ. PASIKALBĖJIMAS SU SAMARITONE SICHARE.

Žiema, 781—782 m.

Tetrarkas Erodas, Jono pabartas dėl savo brolio pačios Erodiados ir dėl visų piktenybių, kurias Erodas darė, prie viso to pridėjo dar ir tai, kad uždarė Joną kalėjime.

Jėzus, išgirdęs, kad Jonas buvo išduotas, pasitraukė į Galilieją. Jam reikėjo eiti per Samariją. Jis atėjo į Samarijos miestą, vadinamą Sikaru, arti lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. Tenai buvo Jokūbo šulinys. Pavargęs iš kelionės, Jėzus atsisėdo prie šulinio. Buvo apie šeštą valandą.

Viena moteriškė samaritonė atėjo semtis vandens. Jėzus jai tarė: „Duok man gerti“.

Jo mokytiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti valgyti.

* Jonas Kristų sulygino su sužieduotiniu, o Jo kuriamą Bažnyčią su sužieduotine, patsai gi save pavadino Kristaus prieteliu.

Ta moteriškė samaritonė Jam sakė: „Kaip gi tu, būdamas žydas, prašai gerti mane, moteriškę samaritonę? Nes žydai nebendrauja su samaritonais“.

G. Doré

„Kas gers vandens, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius“.
Jono 4, 13.

Jėzus jai tarė: „Jei tu pažintumei kas yra tas, kurs tau sako: Duok man gerti, tu tikrai būtumei iš jo prašiusi ir Jis duotų tau gyvojo vandens."

Moteriškė Jam sakė: „Viešpatie, tu juk neturi kuo pasisemti, šulinys gilus; tai iš kur tu turi gyvojo vandens?"

Jėzus jai tarė: *Kiekvienas, kurs geria šitą vandenį, vėl trokš; kas gi gers vandens, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius".*

Moteriškė Jam sako: „Viešpatie, duok man to vandens, kad nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau čia semtis".

Jėzus jai tarė: „Eik, pavadink savo vyrą ir ateik čionai".

Moteriškė atsakė: „Aš neturiu vyro".

Jėzus jai tarė: „Gerai pasakei: aš neturiu vyro, nes tu turėjai penkis vyrus, ir tas, kurį dabar turi, tai ne tavo vyras; čia tu tiesą pasakei".

Moteriškė Jam tarė: „Viešpatie, matau, kad tu pranašas. Mūsų tėvai garbindavo ant šio kalno, jūs gi sakote Jeruzalėje esanti vieta, kur reikia garbinti".

Jėzus jai tarė: „Moteriške, tikėk manim, ateina valanda, kuomet jūs nei ant šio kalno, nei Jeruzalėje negarbinsite Tėvo. Bet *ateina valanda ir dabar jau yra, kuomet tikri garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje".*

Moteriškė Jam tarė: „Aš žinau, kad ateis Kristus, atėjęs Jis visa mums apskelbs".

Jėzus jai tarė: *„Aš esu, kurs su tavim kalbu"*.*

Tuo tarpu atėjo Jo mokytiniai. Moteriškė gi paliko savo ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmonėms: „Ateikite ir išvyskite žmogų, kurs man pasakė visa, ką tik esu padariusi; ar ne jis Mesijas?"

Jie išėjo iš miesto ir ėjo pas Jį.

---

* Žodžiais: „Aš esu, kurs su tavim kalbu" Kristus pirmąjį kartą save pavadino pasaulio laukiamu Išganytoju.

Tuo tarpu mokytiniai prašė Jį, sakydami: „Rabbi, valgyk“.

Jis jiems atsakė: „Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote. *Mano valgis yra daryti valią to, kurs mane siuntė“.**

Daug iš ano miesto samaritonų įtikėjo į Jį dėl moteriškės žodžių, kuri liudijo: „Jis man pasakė visa, ką tik esu padariusi“.

Atėję pas Jį, samaritonai prašė Jį pasilikti pas juos, ir Jis pasiliko tenai dvi dieni. Daug įtikėjo į Jį dėl Jo mokslo. Moteriškei gi jie sakė: „Tikime jau ne dėl tavo šnekos; mes patys girdėjome ir žinome, kad šitas tikrai pasaulio Gelbėtojas“.

Dviem dienom praslinkus, Jis išėjo iš ten ir nuėjo į Galilieją, skelbė Dievo karalystės Evangeliją ir sakė: *„Laikas pasidarė pilnas, ir Dievo karalystė prisiartino; darykite atgailą ir tikėkite Evangelijai“.*[32] Jis atėjo į Galiliejos miestą Kaparnaumą ir tenai mokino subatomis. Žydai stebėjosi Jo mokslu, nes Jis juos mokė kaip tas, kurs turi valdžios, ir ne kaip Rašto žinovai.

Jų sinagogoje buvo žmogus, nešvarios dvasios apsėstas. Tasai sušuko: „Kas man darbo su tavim, Jėzau, Nazarėnai? ar tu atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu: Tu Dievo Šventasis“.

Jėzus sudraudė jį, tardamas:

„Nutilk ir išeik iš žmogaus“. Ir nešvarioji dvasia, tąsydama jį ir dideliu balsu šaukdama, išėjo iš jo. Visi stebėjosi, nes Jis su valdžia duoda paliepimų net nešvarioms dvasioms, ir jos Jo klauso. Ir gandas apie Jį tuojau nuėjo į visą Galiliejos šalį. Jono 4, 4—43.

[32] Kaip Kristus pradėjo savo pamokslus Galiliejoje?

---

* Tais žodžiais Kristus pažymėjo, kad kiekvienas žmogus turi pilnai atsiduoti Dievo valiai.

§ 23. KRISTUS GALILIEJOS KANOJE GYDO KARALIAUS VALDININKO SŪNŲ, SERGANTĮ KAPARNAUME.

Kristus atėjo į Galiliejos Kaną, kame vandenį buvo pavertęs vynu. Buvo tenai vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į Galilieją, nuėjo pas Jį ir prašė Jį ateiti ir pagydyti jo sūnų, kurs buvo marinamas. Valdininkas Jam sakė: „Viešpatie, ateik pirma nekaip mano sūnus numirs“.

Jėzus jam tarė: „Eik, tavo sūnus gyvas“.

Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam sakydami, kad jo sūnus gyvas.

Jis tad paklausė apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau.

Jie atsakė: „Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtęs jį drugys“. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda, kurioje Jėzus jam tarė: „Tavo sūnus gyvas“, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

Tai buvo jau antras stebuklas, kurį Jėzus padarė, parėjęs iš Judiejos į Galilieją. Jono 4, 46—54.

§ 24. KRISTUS SIMONO NAMUOSE.
Pirmoji stebuklų naktis Kaparnaume.

Atsikėlęs iš sinagogos, Jėzus įėjo į Simono namus. Simono uošvė buvo labai drugio krečiama. Jis priėjo ir, paėmęs ją už rankos, ją pakėlė, sudraudė drugį, drugys tuojau ją pametė, ir ji jiems tarnavo.

Saulei nusileidus, visi, kurie turėjo sergančių visokiomis ligomis, vedė juos pas Jį. Jis gi, padėdamas ant kiekvieno ranką, gydė juos.

Ir visas miestas buvo susirinkęs prie durų.

Taip pat šetonai išeidavo iš daugelio, šaukdami ir sakydami: „Tu Dievo Sūnus“.

Sudrausdamas juos, Jis nedavė jiems kalbėti.

Atsikėlęs labai anksti, dar neauštant, Jis išėjo ir, nuėjęs į tuščią vietą, tenai meldėsi. *Simonas gi ir tie, kurie su juo buvo,* sekė Jį.

Radę Jį, jie Jam sakė: „Visi Tavęs ieško“. O Jis jiems tarė: „Ir kitiems miestams aš turiu skelbti Dievo karalystės Evangeliją, nes tam esu siųstas“. Taigi, Jis sakė pamokslus Galiliejos sinagogose. Luko 4, 38—44.

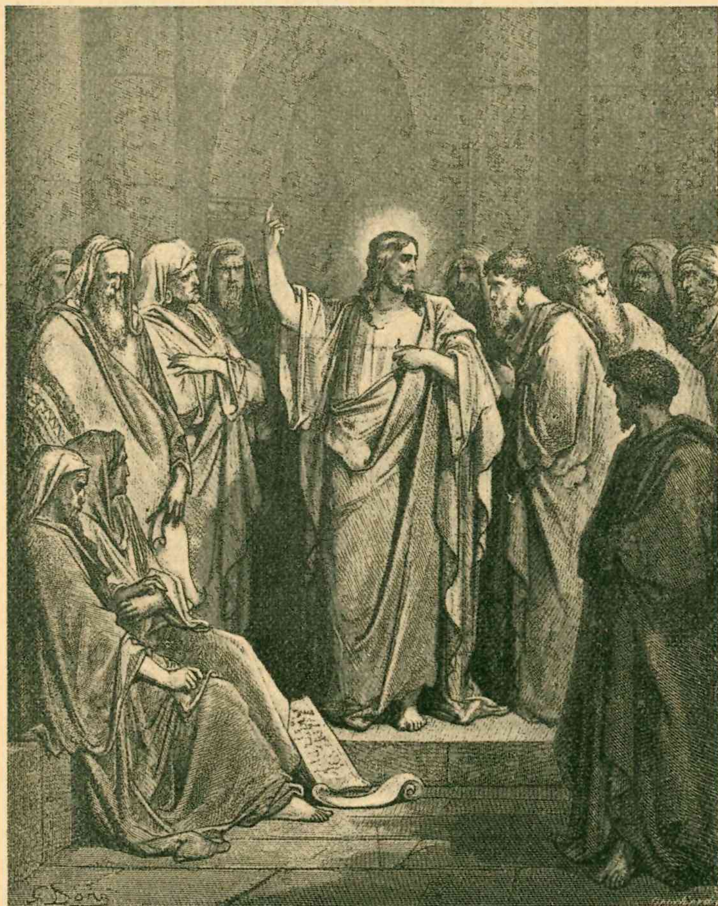
§ 25. JĖZUS, KAIPO IŠGANYTOJAS, PIRMĄJĮ KARTĄ ATSILANKO NAZARETE. 782 m. sausio m.

Jėzus atėjo į Nazaretą, kame buvo užaugintas, įėjo, kaip buvo papratęs, subatos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti. Jam buvo paduota[33] Izaijo knygą. Atskleidęs knygą, Jis rado vietą, kame buvo parašyta:

„Viešpaties Dvasia ant manęs, todėl Jis patepė mane ir siuntė mane nešti linksmos naujienos beturčiams, gydyti tų, kurių širdis sutrinta, skelbti akliems, kad jie atgaus regėjimą“.

Suvyniojęs knygą, Jis atidavė ją tarnui ir atsisėdo. Visų akys sinagogoje buvo į Jį atkreiptos. Jis pradėjo jiems sakyti: *„Šiandien įvyko šitie Rašto žodžiai, kuriuos jūs girdėjote.* Jūs pasakysite: Didžių dalykų, kurių mes girdėjome padarytų Kaparnaume, padaryk ir čia savo tėviškėje. Iš tikrųjų, sakau jums: *nė vienas pranašas gerai nepriimamas savo tėvynėje.* Sakau jums tiesą: Buvo daug našlių Izraėlyje Elijo dienose, kuomet dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius, ir pasidarė didelis badas visoje šalyje, bet nė pas vieną jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos Sareptoje. Taip pat daug buvo raupsuotų pranašo Elisiejaus laiku, ir nė vienas iš jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas“.

Visi sinagogoje tai girdėdami, pasidarė pilni rūstybės. Jie atsikėlė, išvarė Jį iš miesto ir nuvedė Jį iki viršūnei kalno, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, kad Jį že-

G. Doré. Kristus sinagogoje.

myn nustumtų. Bet Jis, praėjęs tarp jų, nuėjo šalin.

Luko 4, 16—30.

33 Kas buvo reikalaujama iš naujai pasirodžiusio tikybos mokytojo?

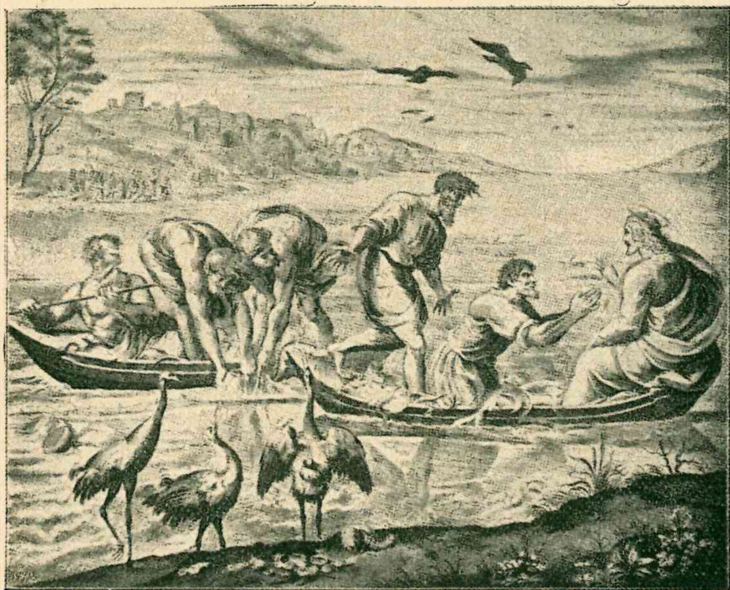

Kalnas, kur Kristus bandyta nužudyti.

§ 26. PAVYZDYS, KAIP REIKIA KRISTUS SEKTI.

Eidamas išilgai Galiliejos jūros, Jėzus pamatė du broliu, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą, ir tarė jiedviem: *„Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumėta žvejai žmonių“. Juodu, tuojau palikę tinklus, sekė Jį.*

Eidamas iš čia toliau, Jis pamatė kitu du broliu, Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną laive draug su jųdviejų tėvu Zebediejum, betaisančius savo tinklus, ir pavadino juodu. *Juodu gi, tuojau palikę tinklus ir tėvą, sekė Jįjį.* Morkaus 1, 16—20,

Rafaelis Sanzio 1483—1520.
„Nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi“. Luko 5, 10.

§ 27. KRISTUS MOKO ŽMONES IŠ PETRO LAIVELIO IR JĮ SKIRIA ŽMONIŲ ŽVEJU.

Atsitiko, kad minioms besiveržiant į Jį Dievo žodžio klausytis, Jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pa-

matė du laivu, sustojusiu prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tų dviejų laivų, kurs buvo Simono, Jis paprašė jį atstumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovęsis kalbėti, Jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui“. Atsakydamas Simonas Jam tarė: „Mokytojau, mes, per visą naktį vargę, nieko negavome, bet dėl Tavo žodžių aš įleisiu tinklą“. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamojo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: *„Išeik iš manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas“*.

Išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to žuvų valksmo, kurias jie buvo sugavę. Jėzus gi tarė Simonui: *„Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi“*.

Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė Jį.

Luko 5, 1—11.

§ 28. EVANGELISTO MATO PAŠAUKIMAS.

782, kovo m.

Kristus gyveno Kaparnaume. Jam vėl išėjus pas jūrą, visi žmonės ėjo pas Jį, ir juos mokino.

Eidamas iš ten toliau, Jėzus pamatė sėdintįjį muitinėje žmogų, vardu Matą, ir jam tarė: „Sek mane“. Tasai, visą palikęs, atsikėlė ir Jį sekė.

Matas pakėlė Jam savo namuose didelį pokylį. Tenai buvo didelis būrys muitininkų. Tai matydami, parisiejai sakė Jo mokytiniams: „Kam jūsų mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“. Išgirdęs gi tai Jėzus tarė: *„Ne sveikiems reikia gydytojo, bet sergantiems. Aš atėjau ne teisiųjų vadinti, bet nusidėjėlių“*.

Tuomet Jis pasakė jiems šitą prilyginimą: „Kuri moteriškė, turėdama dešimtį drachmų, jei pameta vieną drachmą*, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rū-

---

* 2 lit. 13 c.

pestingai, iki atranda? Radus sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaukitės su manim, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi.

Taip sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo Angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio. Kas jūsų, turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimtų devynių tyruose ir neeina paskui prapuolusią, kolei ją randa? Radęs ją, jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių, parėjęs namon, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaukitės draug su manim, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip *bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio, darančio atgailą, daugiau, nekaip dėl devynių dešimtų devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos"*.[34]

Taip pat tam, kurs buvo Jį pakvietęs, Jis sakė: „Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk savo prietelių, nei savo brolių, nei giminių, nei turtingų kaimynų, kad kartais ir jie nepakviestų tavęs ir taip būtų tau atlyginta. Bet, keldamas pokylį, pakviesk beturčių, luošų, raišų ir aklų. Tai tu būsi palaimintas, nes jie neturi, kuo tau atsilyginti; bus gi tau atsilyginta teisiųjų prisikėlime".

Tuomet priėjo prie Jo Jono mokytiniai ir sakė: „Kodėl mes ir parisiejai dažnai pasninkaujame, Tavo gi mokytiniai nepasninkauja"?

Jėzus jiems tarė: „Argi gali pasninkauti vestuvininkai, kolei su jais jaunikis? Kolei jie turi su savim jaunikį, jie negali pasninkauti.

Bet ateis dienos, ir tuomet anose dienose jie pasninkaus". Mato 9, 9—15. Morkaus 2, 15—20.

[34] Kuriais prilyginimais Kristus rodo, kad visas dangus džiaugiasi nusidėjėlio atgaila?

§ 29. KRISTAUS STEBUKLŲ PASĖKOS.

Jėzui einant iš Mato pokylio, Jį sekė du aklu, šaukdamu: „Pasigailėk mudviejų, Dovydo Sūnau". Kuomet gi Jis

parėjo namon, tuodu akluoju prisiartino prie Jo, ir Jėzus jiems tarė: „Ar tikita, kad aš galiu tai judum padaryti?“ Jie Jam tarė: „Taip, Viešpatie“. Tuomet Jis prisilietė jųdviejų akių, sakydamas: „Tebūna judum, kaip tikita“. Ir jųdviejų akys atsivėrė. Jėzus rimtai perspėjo juodu, sakydamas: *„Veizėkite, kad niekas nežinotų“**. Bet juodu išėjusiu leido apie save gandą visoje anoje šalyje.

Jėzus vaikščiojo po visą Galiliejką, mokindamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokią ligą ir visokią negalę. Jam esant viename miestų, vienas žmogus, pilnas raupsų, pamatęs Jėzų, parpuolė ant veido ir prašė Jį, sakydamas: „Viešpatie, jei nori, gali mane pagydyti“. Jėzus gi, jo pasigailėjęs, ištiesė savo ranką, prisilietė jo ir jam tarė: „Noriu, būk nesuteptas“. Kaip tik Jis buvo tai pasakęs, raupsai tuojau nuo jo atstojo. Jis pagrasė jam, sakydamas: „Veizėk, kad niekam nesakytumei“. Jis gi išėjęs ėmė pasakoti ir skelbti tą dalyką, taip kad *Jėzus jau nebegalėjo, žmonėms matant, įeiti į miestą, bet buvo lauke tuščioje vietoje;* tačiau jie ateidavo pas Jį iš visur. Mato 9, 27—31.

§ 30. KRISTUS KAPARNAUME GYDO PARALITIKĄ IR APSĖSTĄJĮ. 782.

Kristus įėjo į Kaparnaumą. Kuomet žmonės patyrė Jį esant namuose, susiėjo taip daug, kad jie netilpo nė lauke pas duris, ir Jis jiems sakė žodį. Sėdėjo taip pat parisiejai ir įstatymo mokytojai, kurie buvo atėję iš visų Galiliejos ir Judiejos sodžių ir iš Jeruzalės.

Dar Jam tebekalbant minioms, štai, Jo motina ir broliai stovėjo lauke ir ieškojo kalbėtis su Juomi. Kažinkas gi Jam tarė: „Štai, tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir tavęs ieško“.

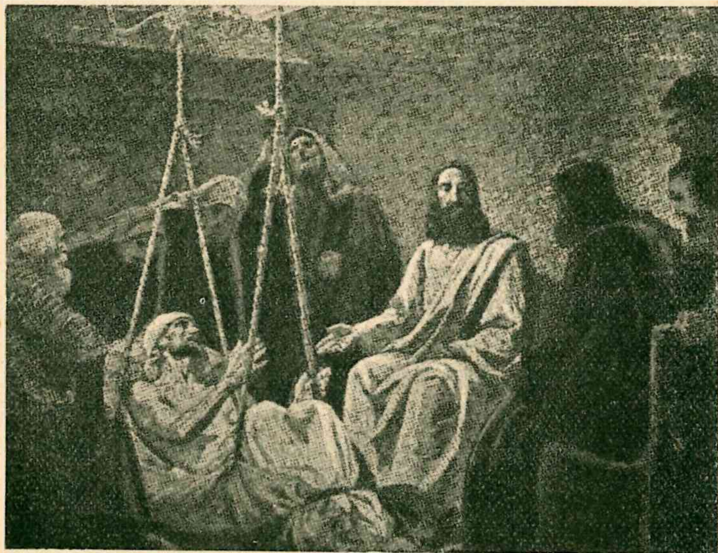
Jėzus jam tarė: „Kas mano motina ir kas mano broliai?“ Ir, ištiesęs savo ranką į savo mokytinius, sakė: *„Štai,*

---

* Tuo Kristus duoda mums pavyzdį nesigirti savo gerais darbais

mano motina ir mano broliai. Nes kas nors daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina“.[35]

Tuomet atėjo pas Jį, nešdami stabu ištiktą žmogų, kurs buvo keturių nešamas. Negalėdami dėliai minios jo prinešti prie Jojo, jie nudengė stogą, kame Jis buvo, ir padarė skylę; jie nuleido žemyn guolį, kuriame gulėjo stabu

Gebhard Fugel g. 1863

Kristus gydo stabu ištiktąjį.

ištiktasis. Jėzus, pamatęs jų tikėjimą, tarė stabu ištiktajam:

„Sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos“.* Tuomet Rašto žinovai ir parisiejai pradėjo galvoti ir sakyti: „Kas jis,

---

* Žmogui grąžinti sveikatą yra daug mažesnis stebuklas, negu grąžinti prarastą teisę į dangų. Kiekviena klausykla, kur kunigas, Dievo įgaliotas, atleidžia žmonėms nuodėmes, tai naujas Kaparnaumas, kuriame įvyksta tiek stebuklų, kiek kartų kunigas taria: „Aš tave išrišu iš tavo nuodėmių vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“.

kad kalba piktžodžiavimus? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?" Bet Jėzus, žinodamas jų mintis, jiems tarė: „Ką jūs manote savo širdyse? *Kas yra pigiau sakyti: Tau atleistos nuodėmės, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Kad gi žinotumėte žmogaus Sūnų turint žemėje valdžios atleisti nuodėmes,* Jis tarė stabu ištiktajam: „*Sakau tau, kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus*". Tasai, tuojau atsikėlęs jų akivaizdoje, pasiėmė patalą, kuriame gulėjo, ir nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą. Pilni baimės jie kalbėjo: „Niekuomet mes neesame matę nieko panašaus". Morkaus 2, 1—12.

[35] Kaip galima pasiekti didžiausios laimės būti Kristaus broliu, ir seserimi, ir motina?

C. Antri Kristaus viešojo gyvenimo metai 782—783.

Antrosios Velykos.

§ 31. KRISTUS VELYKŲ ŠVENTĖMIS GYDO 38 METUS SERGANTĮ LIGONĮ.

Jeruzalė, 782 m.

Kristus, broliams* išėjus, ir Jis nuėjo į šventę ne viešai, bet slapčia. Šventės dienoje žydai ieškojo Jo ir klausinėjo: „Kame Jis?" Minioje buvo apie Jį daug šnekų. Vieni tvirtino: „Jis geras". kiti gi sakė: „Ne, jis suvedžioja žmones". Tačiau nieks nekalbėjo apie Jį atvirai, nes bijojo žydų.

Jeruzalėje yra prie Avių vartų tvenkinys, ebraiškai vadinamas Betsaida, turįs penkis prieangius. Juose gulėjo didelė daugybė sergančių, aklų, raišų, džiūstančių, kurie laukė vandens pasijudinimo. Nes Viešpaties Angelas kartais nužengdavo į tvenkinį, ir vanduo pasijudindavo. Kas tik, vandeniui pasijudinus, pirmas įeidavo į tvenkinį, pasveikdavo, vis tiek, kokia liga jis sirgo.

---

* Marijos giminė.

Buvo tenai vienas žmogus, kuris sirgo savo liga tris dešimtis aštuonerius metus.[36] Pamatęs jį gulintį, Jėzus jį paklausė: „Ar nori būti sveikas?“ Ligonis Jam atsakė: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kurs, vandeniui pasijudinus, įkeltų mane į tvenkinį; kolei aš gi pats nueinu, kitas įžengia pirm manęs“.

Jėzus jam tarė: „Kelkis, imk savo guolį ir vaikščiok“. Tas žmogus tuojau pasveiko, pasiėmė savo guolį ir vaikščiojo.

Buvo gi tą dieną subata. Todėl žydai sakė pagydytajam: „Šiandien subata, tau nevalia neštis savo guolio“. Jis jiems atsakė: „Tas, kurs mane pagydė, man tarė: „Imk savo guolį ir vaikščiok“. Jie jį paklausė: „Kas yra tas žmogus?“ Bet pagydytasai nežinojo, kas Jis, nes Jėzus buvo pasitraukęs nuo susirinkusios toje vietoje minios.

Paskui Jėzus sutiko jį bažnyčioje ir jam tarė: „Štai, tu pasveikai, jau nebenusidėk, kad tau neatsitiktų kas nors piktesnio“. Tas žmogus nuėjo ir pasakė žydams, kad tai buvo Jėzus, kurs jį pagydė. Žydai pradėjo persekioti Jėzų, kad Jis tai padarė subatoje.

Švenčių pusėje Jėzus atėjo į bažnyčią ir mokino. Žydai stebėjosi ir sakė: „Kaip jis gali žinoti Raštą, kad jis nesimokino?“

Jiems Jėzus tarė: „Mano mokslas ne mano, bet To, kurs yra mane siuntęs. Jei aš teisiu, mano teismas tikras, nes aš ne vienas; su manim yra, kurs mane siuntė, Tėvas“. Jie nesuprato, kad Jis jiems kalbėjo apie savo Tėvą, Dievą. Tuomet jie Jį paklausė: „Kame Tavo Tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs nepažįstate nei manęs, nei mano Tėvo; *jei pažintumėte mane, pažintumėte ir mano Tėvą.*[37] Mano Tėvas veikia iki šiolei, ir aš veikiu“.

Tuos žodžius Jėzus pasakė prie iždyno, mokindamas bažnyčioje. Taigi, jie ieškojo sugauti Jį, bet niekas neiš-

tiesė prieš Jį rankos, nes Jo valanda dar nebuvo atėjusi.
Jono 5, 1—16.

[36] Kurios dorybės išmoko Dievo baudžiamas ligonis už savo nusikaltimus?

[37] Kuriais žodžiais Kristus apreiškė, kad tarp Dievo Tėvo ir Kristaus yra glaudžiausias susijimas?

§ 32. NE ŽMOGUS ŠVENTADIENIUI, BET ŠVENTADIENIS ŽMOGUI.

Ezdreliono lyguma, šeštadienis po Velykų 782 m.

a. Jėzus ėjo šeštadienį per javus; Jo mokytiniai, būdami alkani, ėmė skintis varpų ir valgyti. Tai matydami parisiejai, Jam sakė:

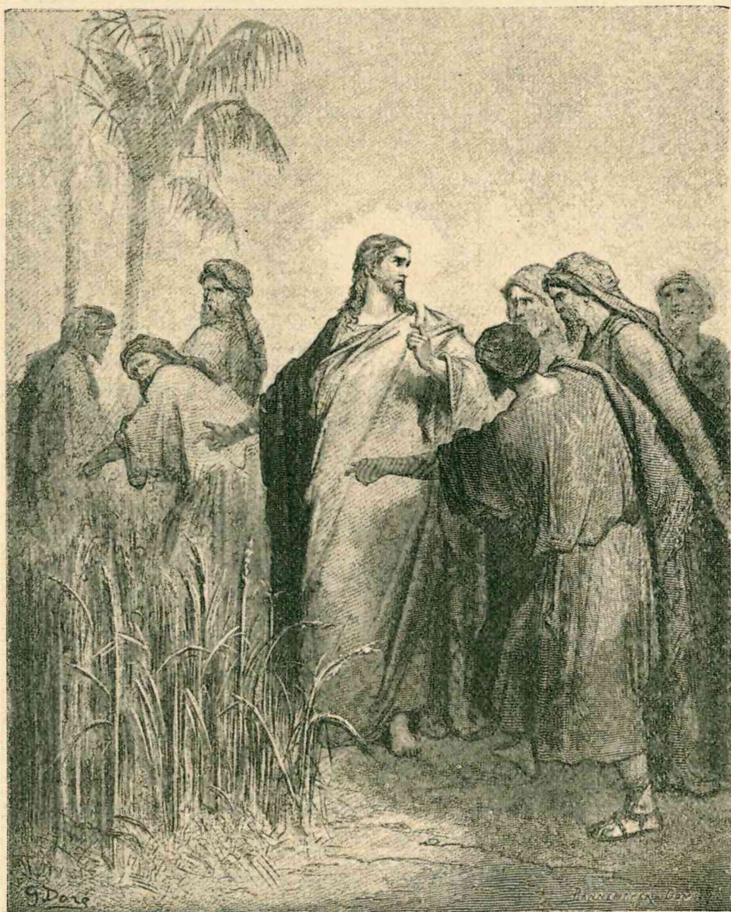
„Štai, tavo mokytiniai daro, ko nevalia daryti subatomis." Jis jiems tarė: „Ar niekuomet neskaitėte, ką Dovydas darė, kuomet buvo alkanas pats ir tie, kurie su juo buvo? Kaip jis įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinių duonų, kurių valgyti buvo nevalia kaip tik kunigams, ir davė tiems, kurie su juo buvo?"

Subata padaryta dėl žmonių, ne žmogus dėl subatos. Taigi, žmogaus Sūnus taip pat subatos Viešpats".
Mato 12, 1—6.

b. Vieną subatą Jis mokino jų sinagogoje. Štai, čia buvo moteriškė, kuri turėjo ligos dvasią nuo aštuoniolikos metų. Ji buvo sulinkusi ir visai negalėjo pažvelgti aukštyn. Pamatęs ją Jėzus, pasivadino prie savęs ir jai tarė: „Moteriške, tu esi paliuosuota nuo savo ligos". Jis padėjo taip pat ant jos rankas. Ji tuojau atsikėlė ir garbino Dievą. Tuomet sinagogos viršininkas, supykęs, kad Jėzus pagydė subatoje, sakė miniai: „Šešios dienos yra dirbamos, jose tat ateikite ir gydykitės, bet ne subatos dieną".

Viešpats jam atsakė: „Veidmainiai, argi ne kiekvienas iš jūsų atriša subatoje savo jautį ar asilą ir veda girdyti? Šitos gi Abraomo dukters, kurią šetonas laikė surišęs, štai, jau aštuoniolika metų, ar nereikėjo paliuosuoti nuo to sai-

to subatos dienoje?" Tai Jam sakant, visi Jo priešininkai gėdėjosi, visi gi žmonės džiaugėsi visais garbingais dalykais, kurie buvo Jo daromi. Luko 13, 10—17.

G. Doré Jėzus eina subatoje per javus.

c. Kitą subatą Jis įėjo į sinagogą ir mokino. Tenai buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo padžiūvusi. Taigi,

Rašto žinovai ir parisiejai tėmijo, ar Jis gydys subatoje, kad rastų dėlko Jį kaltinti. Bet Jis žinojo jų mintis ir tarė žmogui su padžiūvusia ranka: „Kelkis ir stokis į vidurį“. Tas gi atsikėlęs atsistojo. Tuomet Jėzus jiems tarė: *„Aš klausiu jus, ar valia subatoje gera daryti, ar pikta?* gelbėti gyvybę, ar sunaikinti?“

Į tai jie negalėjo Jam atsakyti. Bet Jis jiems tarė: „Kas yra iš jūsų toks žmogus, kurs, turėdamas vieną avį, jei ji įkristų subatoje į duobę, neimtų ir jos neiškeltų? Kaip gi daug vertesnis žmogus už avį. Taigi, valia subatomis gera daryti“. Tuomet Jis tarė žmogui: „Ištiesk savo ranką“. Jis ištiesė, ir ji pasidarė sveika, kaip kita.[38]

Įėję gi parisiejai tarėsi prieš Jį, kaip Jį pražudyti.

Morkaus 3, 1—6.

[38] Kuriais stebuklais ir paklausimais Kristus įrodė, kad šventadieniais leidžiama artimui patarnauti?

§ 33. KRISTUS NESUSKAITOMŲ MINIŲ TARPE.

Jėzus vaikščiojo po visą Galilieją, mokindamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokią ligą ir visokią negalę. Gandas apie Jį pasklido visoje Sirijoje; ir jie nešė pas Jį visus sergančius, visokių ligų ir kentėjimų suimtus, šėtonų apsėstus ir stabo ištiktus; o Jis juos gydė. Ir nešvarios dvasios, kaip tik Jį pamatydavo, sukniubdavo ties Juo, šaukdamos: „Tu Dievo Sūnus“.

Jėzus su savo mokytiniais pasitraukė pas jūrą; Jį sekė skaitlinga minia iš Galiliejos ir Judiejos, taip pat iš Jeruzalės, iš Idumiejos ir iš Užujordanės; ir didelė daugybė iš Tyro ir Sidonon apylinkių, išgirdę, ką Jis darė, atėjo pas Jį.

Morkaus 3, 7—12.

§ 34. APAŠTALŲ IŠRINKIMAS.

Kurun Hattin 782 m. gegužės mėn.

Kartą Kristus išėjo į kalną melstis ir praleido naktį maldoje. Išaušus, Jis pasivadino savo mokytinius ir iš-

rinko iš jų tarpo dvyliką, kuriuos Jis ir apaštalais praminė. Jis pašaukė Simoną, kuriam davė vardą Petras, Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną, kuriem dviem davė vardus Boanerges, tai yra: Griausmo vaikai, Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alpiejaus sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Kananietį ir Jūdą Iskariotą, kurs Jį išdavė. Jis nužengė su jais ir sustojo lygioje vietoje, kame buvo Jo mokytinių ir didi daugybė tautos iš visos Judiejos, iš Jeruzalės, iš Pajūrės, Tyro ir Sidono, kurie buvo atėję klausytis ir išsigydyti nuo savo ligų. Taip pat nešvariųjų dvasių varginamieji buvo pagydomi. Ir *visa minia stengėsi prisiliesti Jojo, nes iš Jo ėjo galia ir visus gydė.*

Luko 6, 11—16.

§ 36. KRISTUS, IŠRINKĘS APAŠTALUS, JIEMS IR SUSIRINKUSIAI MINIAI SAKO PAMOKSLĄ.

A. Aštuoni palaiminimai.

1. Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus karalystė.
2. Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę.
3. Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.
4. Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti.
5. Palaiminti gailestingieji, nes jie laimės gailestingumo.
6. Palaiminti nesuteptos širdies, nes jie matys Dievą.
7. Palaiminti taikieji, nes juos vadins Dievo vaikais.
8. Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės, nes jų dangaus karalystė.

Palaiminimų užbaiga.

Palaiminti, kuomet jums piktžodžiuoja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje.

PALAIMINIMŲ PAAIŠKINIMAS.

Kristaus žodžiai: paveldėti žemę, būti paguostam, būti pasotintam, laimėti gailestingumo, matyti Dievą, būti Dievo vaikais visa reiškia: gauti dangų.

Pirmame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie neturi jokio prisirišimo prie žemiškųjų turtų, nors jų daug turėtų.

Antrame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie kantriai neša gyvenimo naštą.

Trečiame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie daro atgailą už savo nuodėmes.

Ketvirtame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie ne tik patys gyvena teisingai, bet dar trokšta, kad ir visi kiti žmonės irgi teisingai gyventų.

Penktame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie, kiek tik gali, stengiasi nešti pagalbos artimui nelaimėje.

Šeštame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie čia žemėje išlaikys skaistybės dorybę.

Septintame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie čia žemėje stengiasi žmonių tarpe palaikyti taiką ir vienybę. Kristus juos vadina Dievo vaikais, nes jie turi daug panašumo į patį Kristų. Kristus savo šventumu ir mokslu atnešė į šį pasaulį taiką: mes gi, taikindami žmones, dirbame panašų darbą, už tai ir gauname panašų vardą: Kristus Dievo Sūnus, o mes Dievo vaikai.

Aštuntame palaiminime dangus žadamas tiems, kurie kenčia persekiojimus už savo tikėjimą.

B. Keturi deja.

1. Deja jums turtingieji, nes jūs jau turite savo paguodą.
2. Deja jums, kurie esate sotūs, nes būsite alkani.
3. Deja jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite.
4. Deja, kuomet žmonės jus laimina, nes lygiai taip jų tėvai darė netikriems pranašams.

Keturių deja paaiškinimas.

Pirmame deja Kristus turtuoliams grasina jų nepriimti į dangų, jei jie savo turtuose ieškos vien tik sau paguodos, o nesirūpins jų sunaudoti artimo naudai.

Antrame deja grasina nepriimti į dangų tų, kurie, patys būdami sotūs, nustoja gailestingumo ir užuojautos jausmo pavargėliui.

Trečiame deja Kristus grasina nepriimti į dangų tų, kurie čia žemėje vien tik ieško pasilinksminimų.

Ketvirtame deja Kristus grasina nepriimti į dangų ir tų, kurie čia ieško žmonių pagyrimo už savo darbus. Tikrieji pranašai dažnai buvo žmonių nekenčiami, buvo net persekiojami už tai, kad barė žmones, jiems sakė skaudžią tiesą; bet už tai jie buvo Dievo priimti į dangų; netikrieji gi pranašai stengdavosi įtikti žmonėms, jiems pataikavo, buvo žmonių giriami, bet už tai buvo Dievo atmesti.

c. Kristus papildo Senąjį Įstatymą.

Nemanykite, būk aš atėjęs Įstatymo ar Pranašų panaikinti; ne panaikinti aš atėjau, bet įvykdyti. *Iš tikrųjų, aš sakau jums, kolei dangus ir žemė nepraeis, nei viena jota ir nei vienas bruoželis neišnyks iš Įstatymo, iki viskas įvyks.*

Paaiškinimas.

Senas Įstatymas turi labai daug pranašysčių. Jų vienos jau išsipildė, kitos tik teišsipildys pasaulio gale. Žydų kalbos alfabeto mažiausioji raidė yra jota. Jei Kristus užtikrina, kad lig pasaulio galo ne tik patsai Šventas Raštas nežus, bet nežus, neišnyks jame net mažiausioji raidelė, tai juo labiau nežus nė viena pranašystė, bet viskas įvyks, o įvyks taip, kaip pranašauta.

d. Kristus Naujame Įstatyme reikalauja aukštesnės doros.

„Jus girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Neužmuši; kas gi užmuštų, bus smerkiamas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproty, bus smerktinas į pragaro ugnį“.

Paaiškinimas.

Pas žydus buvo trys teismo instancijos: žemiausias teismas iš trijų teisėjų, aukštesnis iš 23, ir aukščiausias iš 72 teisėjų. Žmogžudybės nusikaltimai buvo teisiami žemiausiojo teismo. O Kristus pasakė, kad ne žmogžudybės nusikaltimas, bet paprastas supykimas ant artimo jau turi būti teisiamas žemiausiojo teismo; o kas supykęs tartų paprastą keiksmo žodį, tas jau turi būti teisiamas ne že-

miausiojo, ne aukštesniojo teismo iš 23 teisėjų, bet aukščiausiojo teismo iš 72 teisėjų. O kas gi supykęs tartų ant savo artimo piktą keiksmo žodį, tas vertas jau ne žmonių teismo, bet pragaro ugnies.

e. Taikingumo reikalingumas.

„*Jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altoriumi, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną*".

f. Artimo meilė.

„Jūs girdėjote, kad buvo parašyta: Akį už akį, dantį už dantį. Aš gi jums sakau:

a. *Nesipriešinkite piktam; bet, jei kas užgavo tave per dešinį skruostą, paduok jam ir kitą**.
b. Ir jei kas nori su tavim bylinėtis teisme ir atimti tavo jupą, palik jam ir apsiaustą.
c. Kas tave prašo, duok jam, ir nuo norinčio iš tavęs papasiskolinti nenusigręžki.
d. ir nereikalauk atgal iš to, kurs atima, kas tavo. Jūs girdėjote, kas buvo sakyta: Mylėsi savo artimą ir nekęsi savo neprietelio. Aš gi jums sakau:
e. Mylėkite savo neprietelius,
f. gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, ir
g. *melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad būtumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs leidžia savo saulei užtekėti ant gerųjų ir piktųjų, ir lydina ant teisiųjų ir neteisiųjų*. Nes, jei mylite tuos, kurie jus myli, kokį turėsite užmokesnį? Argi ir muitininkai tai nedaro? Ir jei jūs sveikinate tik savo brolius, ką jūs viršaus darote? Argi ir pagonys tai nedaro? Jei gera darote tiems, kurie jums gera daro, koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai

---

* Kantrumas ir atsilyginimas geruoju už pikta yra galingiausia priemonė nugalėti priešo piktybei.

tai daro. Jei skolinate tiems, iš kurių tikitės atgausią, koks jūsų nuopelnas?

Jūs velyk mylėkite savo neprietelius, gera darykite ir skolinkite, nieko iš to nesitikėdami. Tuomet jūsų užmokesnis bus gausus, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai; nes Jis maloningas nedėkingiems ir piktiems".

g. Kristaus įsakymas tobulinti save.

„Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškas Tėvas yra tobulas".*

h. Gailestingumo reikalingumas.

a. *Būkite gailestingi, kaip ir Jūsų Tėvas gailestingas.*
b. *Neteiskite ir nebūsite teisiami;*
c. *nepasmerkite ir nebūsite pasmerkti,*
d. *atleiskite ir bus jums atleista.*
e. *Duokite, tai ir jums duos; saiką gerą, prikimštą, primurdytą ir su kaupu duos jums į prieglobstį.*
f. *Nes tuo pačiu saiku, kokiu seikėsite, bus jums atseikėta.*
g. Jei jūs atleisite žmonėms jų kalčias, ir jūsų dangiškas Tėvas jums atleis jūsų nuodėmes. Jeigu gi jūs neatleisite žmonėms, nė jūsų Tėvas jums neatleis jūsų nuodėmių. Nes *kokiu teismu teisiate, tokiu ir jūs būsite teisiami,* ir kokiu saiku seikėjate, tokiu bus ir jums atseikėta.
h. Kam gi tu matai savo brolio akyje krislą ir nematai rąsto savo akyje? Kaip gi tu sakai savo broliui: Leisk, aš išmesiu iš tavo akies krislą, ir, štai, tavo akyje rąstas? *Veidmainy, pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui tu matysi, kaip išmesti krislą iš tavo brolio akies.*

---

* Net ir švenčiausias žmogus pasaulyje negali pasakyti sau: gana man bus šventumo. Kiekvienas turi pareigą kas kart stengtis būti geresnis.

i. *Taigi visa, ko jūs norite, kad žmonės jums darytų, ir jūs jiems darykite*".

I. Kuo turi būti kunigai.

a. *Jūs žemės druska;* jei druska išdvoks, ji daugiau niekam nebetinka, kaip tik išmesti laukan ir žmonėms mindžioti.

b. *Jūs pasaulio šviesa.*

c. Negali būti paslėptas miestas, pastatytas ant kalno.

d. Taip pat *nedegama žiburio ir nededama po jo saiku,* bet ant žibintuvos, kad šviestų visiems, kurie yra namuose. Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje".

j. Neduoti piktiems žmonėms niekinti, kas šventa.

„*Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemeskite savo perlų kiaulėms, kad kartais jų nesumindžiotų savo kojomis*".

k. Nesigirti savo gerais darbais.

„Žiūrėkite, kad savo teisybės nedarytumėte žmonių akivaizdoje, idant jų būtumėte matomi; kitaip jūs neturėsite užmokesnio pas savo Tėvą, kurs yra danguje".

a. Išmalda

„Taigi, duodamas išmaldos, netrimituok ties savim trimitu, kaip kad veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį. Tau gi *duodant išmaldos, tegul tavo kairioji nežino, ką tavo dešinioji daro,* kad tavo išmalda būtų slaptoje, ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins".

b. Pasninkas.

„Pasninkaudami nebūkite paniūrę, kaip veidmainiai: nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pas-

ninkaują. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį. Tu gi, kada pasninkauji, pasitepk sau galvą ir nusiprausk sau veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, atsilygins tau“.

c. Malda.

„Kad meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį. Tu gi, kada meldies, įeik į savo kambarį ir, užsidaręs savo duris, melsk savo Tėvą slapčia; ir tavo Tėvas, kurs mato slaptoje, tau atsilygins. Melsdamies daug nekalbėkite, kaip pagonys; nes tariasi būsią išklausyti, jei daug kalba. Taigi, nebūkite į juos panašūs, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, pirma, nekaip Jį prašote“.

1. Pasitikėjimas Dievo Apvaizda.

„Nebūkite bailiai susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne svarbesnė už valgį ir kūnas už drabužį? Žvilgterėkite į dangaus sparnuočius; jie nesėja, nei pjauna, nei į kluonus nekrauna; ir jūsų dangiškas Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug daugiau verti kaip jie? Ir kam jūs bailiai rūpinatės drabužiu? Įsižiūrėkite į lauko lelijas, kaip jos auga; jos nesidarbuoja ir neverpia; tačiau aš sakau jums, kad ir Saliamonas visoje savo garbėje nebuvo taip apvilktas kaip viena jųjų. Taigi, jei Dievas taip apvelka lauko žolę, kuri šiandien yra, o rytoj metama į krosnį, kaip gi labiau jus, žmones, menko tikėjimo? *Nebūkite tat bailiai susirūpinę ir nesakykite: Ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidengsime. Juk jūsų Tėvas žino, kad visa to jums reikia. Taigi, ieškokite visupirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta*“.

m. Keliai į amžinybę.

„Įeikite per angštus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų, kurie juo eina.

Kaip gi angšti vartai ir siauras kelias, kurs veda į gyvenimą, ir maža tų, kurie jį randa“.

n. Nurodymas, kaip pažinti nedorą žmogų ir įsakymas jo vengti.

„Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos ant jų vaisių. Argi kas renka vynuoges nuo erškėčių ar fygas nuo usnių?

Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas gi medis duoda blogų vaisių. Geras medis negali duoti blogų vaisių, nė blogas medis gerų vaisių duoti. *Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas“.*

o. Pamokslo užbaiga.

„Kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų, pastačiusį savo namus ant uolos. Lijo lietus, upės patvino, bet jie nesugriuvo, nes buvo pastatyti ant uolos. Kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius, bet jų nedaro, bus panašus į paikų žmogų, kurs pastatė savo namus ant smilčių. Lijo lietus, upės patvino, pūtė vėjai ir puolė ant tų namų, ir jie išgriuvo, o jų griuvimas buvo didelis“. Mato 5. Luko 6.

§ 36. ŠIMTININKO TARNO PAGYDYMAS.

Kaparnaumas, 782 m. gegužės m.

Kuomet Kristus įėjo į Kaparnaumą, prie Jo prisiartino šimtininkas ir meldė Jį, sakydamas: „Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kankinasi“. Jėzus jam tarė: „Aš ateisiu ir pagydysiu“.

Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: „Viešpatie, aš nevertas, kad Tu įeitumei po mano stogu, bet tark tik žo-

dį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus po valdžia pastatytas ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina; kitam: Ateik, ir jis ateina, ir savo tarnui: tai daryk, ir jis daro".

Girdėdamas tai, Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraėlyje. Taigi, aš sakau jums, *daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan, ten bus verksmo ir dantų griežimo*". Šimtininkui gi Jėzus tarė: „Eik, ir tebūna tau, kaip įtikėjai". Ir tą pačią valandą tarnas pagijo. Mato 8, 5—13.

§ 37. KRISTUS KELIA IŠ NUMIRUSIŲ NAŠLĖS SŪNŲ NAIME.

782, birželio m.

Kristus ėjo į miestą, kurs vadinasi Naimas; draug su Juo ėjo Jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant Jam prie miesto vartų, štai, buvo išnešamas numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė minia. Pamatęs ją, Viešpats, gailestingumo sujudintas dėliai jos, jai tarė: „Neverk". Ir Jis prisiartino ir prisilietė neštuvų. Tie gi, kurie nešė, sustojo. Tuomet Jis tarė: „Jaunikaiti, sakau tau, kelkis". Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O Jis atidavė jį jo motinai.

Visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: „Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą". Ta žinia apie Jį pasklido visoje Judiejoje ir visoje aplinkinėje šalyje. Luko 7, 11—17.

§ 38. JONAS SIUNČIA SAVO MOKYTINIUS PAS KRISTŲ. JĖZAUS LIUDIJIMAS APIE JONĄ. 782, birželio m.

Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokytiniu ir Jam sakydino: „Tu esi tasai, kurs turi ateiti, ar mes kito lauksime"?

Jėzus jiems tarė: „Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę. Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuo-

tieji pagydomi, kurtiniai girdi, mirusieji keliasi, *beturčiams skelbiama Evangelija*".[39] Jiems gi nueinant, Jėzus ėmė kalbėti apie Joną: „Ko išėjote į tyrus pamatyti? ar pranašą? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašą. Nes jis yra tasai, apie kurį parašyta: *Štai aš siunčiu Tavo akivaizdoje savo angelą, kursai ties Tavim taisys Tavo kelią**. *Iš tiesų, sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nekilo didesnio už Joną Krikštytoją; bet kas mažiausias dangaus karalystėje, tas už jį didesnis*[40]. Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar *dangaus karalystė kenčia prievartą ir smarkieji sau ją plėšia.* Kas turi ausis klausyti teklauso."

Luko 7, 19—23.

[39] Dėl ko tarp Kristaus daromų stebuklų pateko skelbimas Evangelijos beturčiams?

[40] Prasmė žodžių: „Kas mažiausias dangaus karalystėje, tas už jį didesnis."

§ 39. MARIJOS MAGDALIETĖS ATSIVERTIMAS.

Kaparnaumas, 782, birželio m.

Vienas parisiejus prašė Kristų pas save valgyti. Įėjęs į parisiejaus namus, Kristus atsisėdo prie stalo. Štai, moteriškė, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, kaip tik patyrė Jį esant prie stalo parisiejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje Jo kojų, ėmė laistyti Jo kojas ašaromis, šluostė galvos plaukais, bučiavo Jo kojas ir tepė tepalu.

Matydamas tai parisiejus, kurs buvo Jį pakvietęs, kalbėjo pats sau vienas: „Jei šitas būtų pranašas, juk žinotų, kas ir koki yra moteriškė, kuri prisiliečia jojo".

Jėzus jam tarė: „Simonai, turiu tau šį tą pasakyti".

Jis tarė: „Sakyk, mokytojau".

„Vienas skolininkas turėjo skolininkų: vienas buvo jam skolingas penkis šimtus denarų**, kitas penkias dešim-

---

* Pranašas Malakijas 450 pr. Kr.gavo iš Dievo apreiškimą, kad šv. Jonas bus siunčiamas Kristui paruošti žmones. (Malak. 3, 1)

** 1000 lt.

tis. Neturint jiemdviem iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras tat labiau jį myli?"

Simonas atsakė: „Manau, kad tas, kuriam daugiau dovanojo".

Jis jam atsakė: „Nutarei teisingai". Ir, atsigręžęs į moteriškę, tarė Simonui: „Matai šitą moteriškę? Aš įėjau į tavo namus; tu nedavei vandens mano kojoms, šita gi laistė mano kojas ašaromis ir šluostė savo plaukais. Tu manęs nepabučiavai; šita gi, kaip tik įėjo, nesiliovė bučiavusi mano kojų. Npatepei aliejumi mano galvos, šita gi patepė tepalu mano kojas. Todėliai sakau tau *atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo"*. Jai gi tarė: „Tau atleidžiama nuodėmės".

Sėdėjusieji draug prie stalo ėmė sakyti patys sau: „Kas yra tasai, kurs ir nuodėmes atleidžia?"

Jis tarė moteriškei: *„Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik ramybėje"*. Kai kuriems, kurie patys savimi pasitikėjo teisūs esą ir kitus niekino, Jis pasakė šitą prilyginimą: „Du žmogu ėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats sau vienas meldėsi: Dėkoju Tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkauju du kartu savaitėje, duodu dešimtines viso, ką turiu.

Muitininkas, atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: *Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui.*

Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. *Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus paaukštintas"*.[41]

Luko 7, 36—50.

[41] Kas bendra tarp puikybės ir vagystės?

§ 40. KRISTAUS PAGYDYTŲ MOTERŲ DĖKINGUMAS.

Kristus keliavo per miestus ir sodžius, sakydamas pamokslus ir skelbdamas Dievo karalystės Evangeliją. Su

Juo buvo dvylika ir kaikurios moterys, kurios buvo pagydytos nuo piktųjų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magdalena, Erodo užvaizdo Kuso pati, Joana, Susana ir daug kitų, kurios Jam tarnavo savo lobiu. Luk. 8, 1—3.

§ 41. PRILYGINIMAS APIE SĖJĖJĄ.

Ant Genezareto ežero kranto 782 m. vasarą.

Jėzus, išėjęs iš namų, atsisėdo ant jūros kranto. Susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas Jį iš miestų, Jis daug jiems kalbėjo prilyginimais, sakydamas:

„Sėjėjas išėjo sėtų. Ir jam besėjant,

a. vieni grūdai krito šaly kelio; dangaus paukščiai atskrido ir juos sulesė.

b. Kiti krito į uolingą vietą, kame neturėjo daug žemės; jie tuojau išdygo, užtekėjus gi saulei, jie nuvyto ir sudžiūvo.

c. Kiti krito tarp erškėčių; erškėčiai išaugo ir juos nusmelkė.

d. Kiti vėl krito į gerą žemę[42] ir davė vaisiaus; vieni atnešė trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, kiti šimteriopą.[43] Kas turi ausis klausyti, teklauso".

Kuomet Jis buvo vienas, tie dvylika, kurie su Juo buvo, klausė Jį apie prilyginimą. Jis jiems atsakė: „Palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. Nes, iš tikrųjų, sakau jums, daug pranašų ir teisiųjų geidė matyti, ką jūs matote, ir nematė, ir girdėti, ką jūs girdite, ir negirdėjo[44]. Taigi, jūs paklausykite prilyginimo apie sėjėją. Sėjėjas tas, kurs sėja žodį. Prie kelio sėjama žodis pas tuos, kurie kaip tik išgirsta, tuojau ateina pas juos šetonas ir atima žodį, pasėtą jų širdyse.[45]

Taip pat ir tie, pas kuriuos sėjama akmenynėje;[46] jie, išgirdę žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima; tačiau jie neduoda įleisti savyje šaknies; jie tik laikinai; paskui, kilus suspaudimui ir persekiojimui, jie tuojau piktinasi.

Kiti, pas kuriuos sėjama erškėčiuose,[47] tai tie, kurie klausosi žodžio, bet pasaulio rūpesčiai, turtų apgaulė ir geismai kitų dalykų, įėję, nutroškina žodį, ir jis pasidaro nevaisingas.

Geroje žemėje pasėta pas tuos, kurie klausosi žodžio, priima ir neša vaisius, vienas trisdešimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą ir kitas šimteriopą. Ar supratote visa tai"? Jie Jam tarė: „Taip". Morkaus 4, 1—25.

[42] Į kiek grupių padalino Kristus žmones dorovės atžvilgiu?

[43] Kaip Kristus skirsto dorai gyvenančius žmones?

[44] Kuo mes laimingesni už Senojo Įstatymo pranašus?

[45] Į kurią dirvą panašūs žmonės, sukietėję nuodėmėse?

[46] Į ką panašūs žmonės be ištvermės?

[47] Į ką panašūs žmonės, perdaug susirūpinę gyvenimo reikalais?

§ 42. PRILYGINIMAS APIE PASLĖPTĄ TURTĄ IR BRANGIĄ PERLĄ.

Dangaus karalystė panaši į paslėptą dirvoje turtą. Radęs jį, žmogus laiko slaptoje, iš to džiaugsmo eina, *parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.*

Dangaus karalystė panaši į žmogų pirklį, ieškantį gerų perlų. Radęs vieną brangią perlą, jis eina, *parduoda visa, ką turi,*[48] *ir ją nusiperka.*

[48] Ar daug reikia daryti pastangų dangui pasiekti?

§ 43. PRILYGINIMAS APIE GARSTYČIŲ GRŪDĄ.

Kristus dar sakė: „Su kuo palyginsiu Dievo karalystę? Ji, kaip garstyčių grūdas, kurs sėjamas į žemę, mažesnis[49] už visas esančias ant žemės sėklas, pasėtas gi išauga, darosi didesnis[50] už visas daržoves ir išleidžia didelių šakų[51], taip kad jo ūksmėje gali gyventi dangaus paukščiai".[52]

Daugeliu tokių palyginimų Jis sakė jiems žodį. Be prilyginimo Jis jiems nekalbėjo; bet savo mokytiniams Jis visa skyrium išdėstydavo. Morkaus 4, 30—34.

[49] Kuomet Kristaus Bažnyčia buvo panaši į garstyčių grūdą?

[50] Garstyčių medis kaipo daržovių augalas.

[51] Bažnyčios medžio kamienas ir jo šakos pasaulyje.

[52] Garstyčių medžio lapų savybė ir atitinkama jai Bažnyčios savybė.

§ 44. PRILYGINIMAS APIE TINKLĄ IR APIE RAUGES.

„Dangaus karalystė panaši į jūron įleistą tinklą ir užgriebiantį visokios rūšies žuvų. Kuomet jis pilnas, jį ištraukia ir, atsisėdę ant kranto, geras surenka į indus, negeras gi laukan meta.

Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis Angelai ir atskirs piktuosius iš gerųjų tarpo ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus verksmo ir dantų griežimo.

Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geros sėklos. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietelis, pasėjo jo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. Kuomet želmuo paaugo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės.

Šeimininko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? iš kur gi atsirado raügių? Jis jiems tarė: Tai padarė žmogus neprietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su jomis ir kviečių.[53] Palikite vienus ir kitus augti iki pjūčiai, o pjūties metu aš pasakysiu pjovėjam: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną“.

Paleidęs minias, Kristus atėjo į namus. Jo mokytiniai priėjo prie Jo ir sakė: „Išaiškink mums dirvos raugių prilyginimą“. Jiems atsakydamas, Jis tarė: *„Kurs sėja gerą sekėlą, yra žmogaus Sūnus.* Dirva pasaulis, gera sėkla tai karalystės vaikai, raugės netikę vaikai.

Neprietelis gi, kurs jas pasėjo, yra piktoji dvasia; pjūtis pasaulio pabaiga, pjovėjai Angelai. Taigi, kaip surenkama raugės ir sudeginama ugnyje, taip bus pasaulio pabaigoje. Žmogaus Sūnus siųs savo Angelų, ir jie surinks iš Jo karalystės visus papiktinimus ir tuos, kurie daro neteisybių, ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus verksmo ir dantų griežimo. *Tuomet teisieji žibės, kaip saulė, jų Tė-*

vo karalystėje.[54] Kas turi ausis klausytis, tegul klausosi".
Mato 13, 24—43.

[53] Ką reiškia Kristaus žodžiai: „neišrautumėte draug su jais ir kviečių"?

[54] Prikelto iš numirusių žmogaus kūno grožis danguje.

§ 45. KRISTUI PRIKIŠAMA RYŠYS SU PIKTĄJA DVASIA.

Kaparnaum, 782, rugsėjo m.

Kristui ir apaštalams parėjus namon, vėl susirinko minia, taip jie negalėjo nė pavalgyti duonos. Išgirdę apie tai saviškiai, išėjo Jo nutvertų, jie sakė: „Jis išėjo iš proto".

Tuomet pas Jį atvesta vienas piktosios dvasios apsėstas, aklas ir nebylys, ir Jis pagydė jį, taip kad tasai kalbėjo ir regėjo. Visos gi minios stebėjosi. Parisiejai tarė: „Jis turi Beelzebubą ir per piktųjų dvasių vyriausįjį išvaro piktąsias dvasias".

Jėzus gi, žinodamas jų mintis, jiems tarė: „Kiekviena karalystė, kuri pati su savim nesutinka, neišliks. Jei šetonas išvaro šetoną, jis pats su savim nesutinka; kaip gi tat jo karalystė išliks? Kuomet *stiprusis apsiginklavęs sergi savo kiemą, ramybėje lieka visa, ką jis turi. Bet, jei stipresnis už jį užėjęs apgali jį, atima visus jo šarvus*[55], kuriais pasitikėjo, ir išdalina jo grobį. Jei aš išvarau šetonus Dievo valia, tai į jūsų tarpą atėjo Dievo karalystė. Sakau jums: Kiekviena nuodėmė ir piktžodžiavimas bus žmonėms atleista; *kas gi kalba prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista ne šiame pasaulyje, nei būsimame.*[56] Angių veislė, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami pikti? nes burna kalba iš širdies pilnumo. Sakau gi jums, *žmonės teismo dieną duos atskaitą iš kiekvieno nenaudingo žodžio, kurį jie kalba.*[57] Dėl savo žodžių būsi išteisintas ir dėl savo žodžių būsi pasmerktas".

Tai Jam sakant, viena moteriškė iš minios, pakeldama balsą, Jam tarė: „Palaiminta įsčia, kuri Tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai".

Jis atsakė: *„Palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo“.*[58] Mato 12, 22—37.

[55] Ką reiškia Kristaus žodžiai: „Kuomet stiprusis apsiginklavęs sergi savo kiemą...“ ir — „Jei stipresnis už jį užėjęs apgali jį?“

[56] Prasmė žodžių: „tam nebus atleista nei šiame pasaulyje, nei būsimame“.

[57] Kas žmogui sunkiausia suvaldyti?

[58] Kuomet žmogus gali pasiekti Marijos laimės?

G. Doré

Ir vėjas, ir jūra Jo klauso.

§ 46. STEBUKLINGAS AUDROS NUTILDYMAS.

782, rugsėjo m.

Matydamas aplink save daug minių, Jėzus liepė irtis į anapus ežero. Tuomet pakilo didelis viesulas ir varė bangas į laivą, taip kad laivas darėsi pilnas vandens. Tuo tarpu Kristus buvo laivo užpakalyje ir miegojo ant priegalvio.

Apaštalai Jį pažadino ir Jam tarė: „Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūname?" Kristus atsikėlė, sudraudė vėją ir tarė: *„Tylėk, nutilk"*. Vėjas liovėsi, ir pasidarė didelė tyla[59]. Tuomet Jis jiems tarė: „Kodėl jūs tokie bailūs? ar dar neturite tikėjimo?"

Juos gi apėmė didelė baimė, ir jie sakė kitas kitam: *„Kas gi Jisai yra, kad ir vėjas, ir jūra Jo klauso"?*

Morkaus 4, 35—40.

[59] Kiek stebuklų Kristaus padaryta audrą tildant?

§ 47. KRISTUS GERAZIEČIŲ ŠALYJE.

782, rugsėjo m.

Kristus su apaštalais atvyko į kitą jūros krantą, į Gerazėnų šalį. Kaip tik jie išėjo iš laivo, tuojau atėjo priešais iš kapų žmogus, nešvarios dvasios apsėstas. Jis turėjo buveinę kapuose, ir jau nė grandinėmis niekas nebegalėjo jo surakinti, nes dažnai jis būdavo surakinamas pančiais ir grandinėmis, bet sutraukydavo grandines ir sutrupindavo pančius, ir niekas negalėjo jo suvaldyti. Visuomet dieną ir naktį jis buvo kapuose ir kalnuose, šūkojo ir daužė save akmenimis. Pamatęs Jėzų iš tolo, jis atbėgo, parpuolė ties Juo ir, dideliu balsu šaukdamas, tarė: „Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau, nekankink manęs".

Tuomet Jėzus paklausė jį, tardamas: „Kuo tu vardu"? Jis atsakė: „Legijonas", nes į jį buvo įėję daug šetonų. Jie Jį meldė neliepti jiems eiti į gelmę. Buvo tenai didelė kaimenė kiaulių, kurios ganėsi kalne. Jie Jį prašė leisti jiems į jas įeiti. Jis jiems leido. Tuomet šetonai išėjo iš žmogaus ir įėjo į kiaules; kaimenė tuojau padurmu įsimetė į ežerą ir prigėrė. Piemenys, pamatę, kas buvo atsitikę, pa-

bėgo ir davė žinių į miestą ir į sodžius. Gyventojai išėjo pamatyti, kas buvo įvykę, ir atėjo pas Jėzų. Jie rado žmogų, iš kurio šetonai buvo išėję, apvilktą ir sveiko proto, sėdintį prie Jo kojų, ir nusigando. Visa Gerazėnų šalies daugybė meldė Jį atstoti[60] nuo jų, nes jie buvo apimti didelės baimės.

Nors žmogus, iš kurio buvo išėję šetonai, prašė Jį, kad galėtų būti su Juo, bet Jėzus paleido jį, sakydamas: „Grįžk į savo namus ir pasakok, kaip didžių dalykų Dievas yra tau padaręs“.

Įėjęs į laivą, sugrįžo. Morkaus 5, 2—19.

[60] Dėl ko Kristus leido piktosioms dvasioms padaryti nuostolio geraziečiams?

§ 48. JĖZUS GRĮŽTA IŠ GERAZIEČIŲ ŠALIES Į KAPARNAUMĄ, GYDO MOTERIŠKĘ IR KELIA IŠ NUMIRUSIŲ JAJIRO DUKTERĮ, 872 m., rugsėjo m.

Jėzui sugrįžus, Jį priėmė minia, nes visi buvo Jo belaukią. Štai, atėjo vienas žmogus, vardu Jajiras, sinagogos viršininkas, ir parpuolė prie Jėzaus kojų, prašydamas Jį užeiti į jo namus, nes jis turėjo vienturtę dukterį, arti dvylikos metų, ir ta buvo marinama.

Einant Jis buvo minios spaudžiamas. Viena moteriškė, serganti nuo dvylikos metų kraujo plūdimu, buvo išleidusi gydytojams visą savo lobį ir nė vieno negalėjo būti pagydyta, prisiartino iš užpakalio, prisilietė Jo rūbų kuto, ir jos kraujo plūdimas tuojau sustojo.

Jėzus tarė: „Kas manęs prisilietė“? Visiems ginantis, Petras ir su juo buvusieji tarė: *„Mokytojau, minia Tave spaudžia ir stumia,* o Tu sakai: Kas manęs prisilietė“? Bet Jėzus tarė: „Kas nors manęs prisilietė, nes aš žinau, kad iš manęs išėjo galybė“.

Moteriškė, matydama, kad ji nepasiliko nepatėmyta, priėjo drebėdama, parpuolė prie Jo kojų ir pasakė visų žmonių akivaizdoje, dėl ko ji prisilietusi ir kaip tuojau pagijusi.

Tuomet Jis jai tarė: „Dukter, tavo tikėjimas išgelbėjo tave, eik ramybėje ir būk pagijusi iš savo slogos“.

G. Dorė „Mergaitė nemirė, tik miega“. Luko 8, 52.

Dar Jam tebekalbant, atėjo sinagogos vyresniojo žmonių ir tarė: „Tavo duktė numirė, kam dar bevarginti Mokytoją?“ Bet Jėzus, išgirdęs pasakytus žodžius, tarė si-

nagogos vyresniajam: „Nebijok, tiktai tikėk, ir ji bus sveika“.

Jis neleido eiti paskui save niekam daugiau, kaip tik Petrui, Jokūbui ir Jokūbo broliui, Jonui. Kuomet Jis atėjo į sinagogos vyresniojo namus, Jis pamatė tenai triukšmą, raudančius ir labai dejuojančius. Todėl įėjęs Jis jiems tarė: „Kam keliate triukšmą ir verkiate? *Mergaitė nemirė, tik miega*“. Tuomet *jie išjuokė Jį.*[61] Bet Jis, išvaręs visus, paėmė su savim mergaitės tėvą ir motiną ir tuos, kurie su Juo buvo, ir įėjo, kame mergaitė gulėjo. Paėmęs mergaitę už rankos, Jis jai tarė: *„Talitha kumi“;* tai išvertus, reiškia: „Mergaite, kelkis“.

Mergaitė tuojau atsikėlė ir vaikščiojo. Žmones apėmė didžiausias nustebimas. Jis gi jiems smarkiai įsakė, kad niekas apie tai nežinotų, ir liepė duoti jai valgyti.

Luko 8, 40—56.

[61] Kaip įrodoma, kad mergaitė tikrai buvo mirusi?

§ 49. KRISTUS GYDO 2 AKLU IR NEBYLĮ.

Jėzui einant, Jį sekė du aklu, šaukdamu: „Pasigailėk mudviejų, Dovydo sūnau“. Kuomet gi Jis parėjo namon, tuodu akluoju prisiartino prie Jo, ir Jėzus jiemdviem tarė: „Ar tikita, kad aš galiu tai judum padaryti“? Jie Jam tarė: „Taip, Viešpatie“. Tuomet Jis prisilietė jųdviejų akių, sakydamas: „Tebūna judum, kaip tikita“. Ir jųdviejų akys atsivėrė.

Jėzus rimtai perspėjo juodu, sakydamas: „Veizėkite, kad nieks nežinotų“. Bet juodu išėjusiu leido apie save gandą visoje anoje šalyje.[62] Jiedviem išėjus, štai atvesta pas Jį žmogus nebylys, šetono apsėstas. Išvarius šetoną, nebylys kalbėjo, o minios stebėjosi ir sakė: „Niekuomet nematyta tokių dalykų Izraėlyje“.

Bet parisiejai sakė: „Jis išvaro piktąsias dvasias per piktųjų dvasių kunigaikštį“. Mato 9, 27—34.

[62] Keleriopai laimėja tas, kas slepia savo gerus darbus?

§ 50. KRISTUS ANTRĄJĮ KARTĄ ATSILANKO NAZARETE.

782, spalių m.

Kristus nuėjo į savo tėvynę; Jo mokytiniai sekė Jį. Subatai atėjus, Jis pradėjo mokinti sinagogoje. Daugelis klausytojų stebėjosi Jo mokslu ir sakė: „Iš kur jam visa tai? Koki ta išmintis, kuri jam duota, ir tokie stebuklai, kurie jo rankomis daromi? Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, ne Jokūbo, Juozapo ir Simono brolis? ar ir jo seserys ne čia pas mus yra"?

Jėzus gi jiems tarė: *„Pranašas niekur negerbiamas mažiau, kaip savo tėvynėje"*.[63]

Jis pagydė nedaug ligonių, padėdamas ant jų rankas.

Jis stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per sodžius apylinkėje ir mokino. Morkaus 6, 1—6.

[63] Dėl ko pranašas savo tėviškėje nėra pakankamai gerbiamas?

§ 51. REIKALAS MELSTI DARBININKŲ PJŪČIAI.

Jėzus ėjo per visus miestus ir sodžius, mokindamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokias ligas ir visokias negalias. Matydamas gi minias, Jis jų gailėjosi, nes buvo nuvargintos ir gulėjo kaip avys, neturinčios piemens.

Tuomet Jis kalbėjo savo mokytiniams: *„Pjūtis, tiesa, didelė,* [64] *bet darbininkų maža. Melskite tat pjūties Viešpatį siųsti darbininkų į savo pjūtį"*. Mato 9, 35—38.

[64] Kiek dar yra pasaulyje pagonių bei krikščionių klaidatikių, ir kiek Kristaus mokslo skelbėjų?

§ 52. KRISTUS SIUNČIA APAŠTALUS PO DU SKELBTI APREIKŠTAJĮ JIEMS MOKSLĄ.

782, spalių m., Kaparnaum.

Kristus pasišaukė dvyliką ir pradėjo juos siuntinėti po du. Jis davė jiems valdžios ant nešvarių dvasių. Jis jiems tarė: *„Nieko nesiimkite su savimi, nei duonos, nei maišelio, nei pinigų ir neturėkite dviejų jupų.*

Į kurį nors miestą ar sodžių įeisite, pasiklauskite, kas jame vertas, ir pasilikite tenai, kolei išeisite. Įeidami į namus, pasveikinkite juos, sakydami: *Ramybė teesie šiems*

namams. Ir, jei tie namai bus verti, jūsų ramybė ateis ant jų; jeigu nebus verti, jūsų ramybė sugrįš pas jus. Pasilikite tuose pačiuose namuose, valgydami ir gerdami, nes *darbininkas vertas savo valgio*. Į kurį nors miestą įeisite, gydykite jame esančius ligonis. Jei kas nors jūsų nepriimtų ir neklausytų jūsų žodžių, išeidami lankan iš namų, ar iš miesto, *nukratykite dulkes nuo savo kojų*.[65] Iš tikrųjų, sakau jums, lengviau bus teismo dieną Sodomiečių ir Gomoriečių šaliai, kaip tam miestui.

Deja tau, Korozaine, deja tau, Betsaida, nes, jei Tyre ir Sidone būtų buvę padaryta stebuklų, kokių padaryta jumyse, senai jie, ašuotinėje ir pelenuose sėdėdami, būtų darę atgailą.

Ir tu, Kaparnaume, iki dangui išaukštintas, tu būsi nustumtas į pragarą.

Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, niekina mane. Kas gi mane niekina, niekina Tą, kurs yra mane siuntęs".[66] Mato 10, 5—14.

[65] Prasmė žodžių: „nukratykite dulkes nuo savo kojų".

[66] Kaip Kristus apreiškė, kad neklausyti Bažnyčios yra tas pat, kas neklausyti paties Dievo?

§ 53. JONO KRIKŠTYTOJO MIRTIS.

Macherus, 782, gruodžio m.

Erodas buvo liepęs suimti Joną, jį surišti ir įmesti į kalėjimą dėliai savo brolio pačios Erodiados, dėl to, kad Jonas jam sakė: „Tau nevalia jos turėti". Norėdamas jį nužudyti, jis bijojo tautos, nes jie laikė jį pranašu.

Savo gimimo dieną Erodas kėlė didžiūnams, kariuomenės viršininkams ir Galiliejos vyresniesiems pokylį. Tuomet Erodiados duktė įėjo, šoko ir patiko Erodui ir taip pat drauge sėdėjusiems už stalo. Karalius tarė mergaitei: „Prašyk iš manęs, ko tu nori; aš tau duosiu".

Ir jis jai prisiekė: „Ko nors prašysi, aš tau duosiu, kad ir mano karalystės pusę". Išėjus ji klausėsi savo motiną: „Ko aš turiu prašyti"?

Ta atsakė: „Jono Krikštytojo galvos“. Tuojau įėjus skubiai pas karalių, ji prašė, sakydama: „Noriu, kad tuojau man duotumei ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą“. Karalius nuliūdo, bet dėliai prisiekos[67] ir dėl drauge sėdėjusių už stalo nenorėjo jos nuliūdinti.

Taigi, jis nusiuntė budelį ir liepė atnešti ant lėkštės jo galvą. Tas nukirto jį kalėjime, atnešė jo galvą ant lėkštės ir padavė ją mergaitei, mergaitė gi savo motinai.

Išgirdę apie tai jo mokytiniai, atėjo, paėmė jo kūną ir padėjo į kapą[68]. Tuo tarpu Erodas išgirdo, kas buvo Kristaus daroma, ir svyravo, nes kai kurių buvo sakoma: „Jonas atsikėlė iš numirusių“, kitų gi: „Elijas pasirodė“, kitų vėl: „Kėlėsi vienas iš senųjų pranašų“.

Erodas tarė: „Jonui aš nukirsdinau galvą; kas gi yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų?“ Taigi, jis ieškojo Jo pamatyti. Morkaus 6, 21—29.

[67] Kuomet padaryta priesaika neverčia ir net draudžia ją vykinti?

[68] Š. Jono kūno likimas.

§ 54. STEBUKLINGAS DUONOS PADAUGINIMAS IR 5000 VYRŲ PAVALGYDINIMAS BETSAIDO JULIJOS APYLINKĖJE, 783, III.

Kristus nuvyko anapus Galiliejos, tai yra, Tiberiados jūros. Žmonės matė juos nuplaukiant, ir daugelis apie tai žinojo; jie iš visų miestų pėsti susibėgo tenai ir pralenkė juos.[69] Išeidamas Jėzus pamatė skaitlingą minią, Jam pagailo jų, ir Jis pradėjo mokinti juos daugelio dalykų.

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apkrauti, ir aš jus atgaivinsiu.

Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsį. Nes *mano jungas saldus ir mano našta lengva“.*[70]

Jis kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir pagydė tuos, kurie gydymo privalė.

Diena jau baigėsi; tai dvylika priėję Jam tarė: „Paleisk minias, kad, nuėjusios į aplinkui esančius sodžius ir kiemus, rastų užeigos ir valgyti, nes čia esame tuščioje vietoje“.

G. Doré. „Pasitikėkite, tai aš, nebijokite“. Morkaus 6, 50.

Bet Jis jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Jie Jam sakė: „Duonos už du šimtu denarų[71] jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Mes neturime dau-

giau kaip penkis duonos kepalus ir dvi žuvi. Bet kas iš to tokiai daugybei".

Buvo gi apie penkis tūkstančius vyrų.

Jis tarė savo mokytiniams: „Susodinkite juos eilėmis po penkias dešimtis". Jie tai padarė ir visus pasodino. Tuomet, paėmęs penkis duonos kepalus ir dvi žuvi, Jis pažvelgė į dangų, palaimino juos, laužė ir dalino savo mokytiniams, kad dėtų ties miniomis. Visi valgė ir buvo sotūs; ir dar atimta, kas buvo likę, dvylika pintinių.

Tie žmonės, pamatę, kad Jėzus buvo padaręs stebuklą, sakė: „Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį".

Jėzus, žinodamas, kad jie nori ateiti Jo sugautų ir paskelbtų Jo karaliumi,[72] pasitraukė pats vienas į kalną. Vakarui atėjus, jo mokytiniai nusileido pas jūrą. Įsėdę laivan, jie plaukė jūra į Kaparnaumą. Buvo jau sutemę. Tuo tarpu jūra, dideliam vėjui pūčiant, sujudo. Laivelis buvo vidur jūros bangų mėtomas. Nusiirę dvidešimt penkis ar trisdešimtis varsnų,[73] apie ketvirtą nakties sargybą,[74] jie pamatė Jėzų, einantį jūra ir besiartinantį į laivą. Tuomet jie nusigando ir sakė: „Tai šmėkla". Ir iš baimės ėmė šaukti. Bet Jėzus tuojau juos užkalbino, sakydamas: „Pasitikėkite, tai aš, nebijokite". Petras tarė: „Viešpatie, jei tai tu, liepk man eiti pas save viršum vandens". Jis tarė: „Ateik". Ir Petras, išlipęs iš laivelio, ėjo viršum vandens,[75] kad ateitų pas Jėzų. Bet pamatęs vėjo smarkumą, nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane".

Jėzus tolydžiaus ištiesęs ranką, nutvėrė jį ir tarė: „Žmogau menko tikėjimo, kam abejojai"?

Jiedviem įsėdus į laivelį, vėjas pasiliovė. Buvusieji gi laivelyje priėjo ir Jį pagarbino, sakydami: „Tu tikrai Dievo Sūnus". Persiirę jie atvyko į Genesaro žemę. Pažinę Jį tos vietos žmonės, siuntė į visą aną šalį ir atgabeno pas Jį visus sergančius. Jie meldė Jį leisti jiems prisiliesti Jo

H. Thoma

„Viešpatie, gelbėk mane“! Mato 14, 30.

drabužio siūlės. Ir kiek tik prisilietė, pasveiko.

Morkaus 6, 33—46. Jono 6, 16—21.

[69] Kaip minia Kristų sekė?
[70] Kuomet gyvenimo našta, nors būtų sunki, virsta lengva?
[71] Žydų laikais vartojami pinigai.
[72] Kuriuo tikslu minia buvo pasiryžusi Kristų paskelbti karalium?
[73] Atstumo matas.
[74] Laiko matavimas.
[75] Kam buvo reikalingas apaštalams šis stebuklas?

§ 55. KRISTUS, STEBUKLINGU BŪDU PAVALGYDINĘS 5000 ŽMONIŲ, PAŽADA ĮSTATYTI ŠVENČIAUSIĄJĮ SAKRAMENTĄ.

Kaparnaumas, 783, kovo m.

Minia, stovėjusi anapus jūros, patyrė, kad tenai nebuvo kito laivo, kaip tik vienas, ir, kad Jėzus nebuvo įsėdęs su savo mokytiniais į laivą, buvo gi nuplaukę vieni mokytiniai.

Tuo tarpu kiti laivai atplaukė iš Tiberiados prie tos vietos, kurioje jie buvo valgę duonos, Viešpačiui padėkojus. Taigi, minia, matydama, kad tenai nebuvo nė Jėzaus, nė Jo mokytinių, sėdo į laivus, atvyko į Kaparnaumą ir ieškojo Jėzaus. Radę Jį kitame jūros krante, jie Jį klausė: „Rabbi, kuomet čia atvykai"?

Atsakydamas jiems Jėzus tarė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs manęs ieškote, ne kad matėte stebuklų, bet kad valgėte ir buvote pasotinti.

a. *Darbuokitės ne dėl žūnančio valgio, bet dėl pasiliekančio amžinajam gyvenimui, kurio jums duos žmogaus Sūnus.*

b. *Dievo duona ta, kuri nužengia iš dangaus ir duoda gyvybę pasauliui.*

c. *Aš gyvenimo duona; kas ateina pas mane, tas nealks.*

d. *Aš esu gyvoji duona, kuri iš dangaus nužengiau. Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius.*

e. *Duoną gi, kurią aš duosiu jums, yra mano kūnas.*

f. *Mano kūnas tikrai yra valgis ir mano kraujas tikrai*

yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame.

g. *Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžiną gyvenimą, ir aš prikelsiu jį paskutinėje dienoje".*[76]

Tuomet žydai murmėjo prieš Jį, kad Jis buvo pasakęs: Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužengiau, ir kalbėjo: „Argi jis ne Juozapo sūnus Jėzus, kurio mes pažįstame tėvą ir motiną? Kaip gi jis sako: Aš iš dangaus nužengiau? Kaip gi jis gali duoti valgyti savo kūną"?

Jėzus gi jiems atsakė: „Nemurmėkite tarp savęs. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, *jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo".*[77]

Tą Jis pasakė, mokindamas Kaparnaumo sinagogoje. Daugelis Jo mokytinių, tai išgirdę, sakė: „Šitie žodžiai kieti, ir kas gali jų klausyti"?

Nuo to meto daug Jo mokytinių pasitraukė šalin ir jau nebevaikščiojo su Juo.

Jėzus tarė dvylikai: „Ar ir jūs norite pasišalinti?"

Jie atsakė: „Mes įtikėjome ir žinome, kad tu Kristus, Dievo Sūnus".

Jėzus jiems atsakė: „Ar ne aš jus, dvyliką, išrinkau? Tačiau iš jūsų vienas yra šetonas".

Kalbėjo gi apie Simono sūnų Jūdą Iskarijotą; nes tas, būdamas vienas iš dvylikos, turėjo Jį išduoti. Jono 6, 22—72.

[76] Surasti Kristaus duoto pažadėjimo žodžiuose visas Švenčiausiojo Sakramento ypatybes.

[77] Kaip Kristus grasina tiems, kurie, Bažnyčios liepiami, neina prie Švenčiausiojo Sakramento?

D. TRETIEJI KRISTAUS VIEŠOJO GYVENIMO METAI. 783—784.

Nuo trečiųjų Velykų iki Padangčių šventės.

§ 56. KRISTUS VAIŠĖSE PAS VYRIAUSIĄJĮ PARISIEJŲ.

Galilieja, 783, balandžio m.

Jėzui įeinant į namus parisiejų vyriausiojo subatoje valgyti, parisiejai tykojo Jo. Štai, jo akivaizdoje stojo vie-

nas žmogus, sergąs vandens liga. Tuomet Jėzus, atsiliepdamas į įstatymo žinovus ir parisiejus, tarė: „Ar valia subatoje gydyti“? Bet jie tylėjo. Tai Jis ėmė, jį pagydė ir paleido.

Parisiejai, pamatę kai kuriuos iš Jo mokytinių valgant nemazgotomis rankomis, klausė Jį: „Kodėl tavo mokytiniai nesilaiko vyresniųjų padavimo; nes jie nesimazgoja sau rankų, kuomet valgo duonos“.

Viešpats tarė: „Dabar jūs, parisiejai, plaunate, kas yra viršuje taurės ir indo, jūsų gi vidus pilnas plėšimo ir neteisybės. Paiki, *duokite išmaldą iš to, kas lieka, ir štai visa bus jums nesutepta*[78]. Bet deja jums, parisiejams, kurie duodate dešimtinę iš mėtos, rūtos ir visokių daržovių ir nežiūrite Dievo meilės; reikėjo gi tai daryti ir anų neapleisti. Veidmainiai, gerai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas: „Šita tauta gerbia mane lūpomis, jų gi širdis toli nuo manęs“. (Izaijas 29, 13).

Po to, suvadinęs pas save minias, Jis jiems sakė: „Klausykite ir supraskite. Ne kas pro burną įeina, sutepa žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai sutepa žmogų. Nėra nieko, kas iš lauko įeina į žmogų, kad galėtų jį sutepti; sutepa gi žmogų tai, kas iš žmogaus išeina“. Tuomet priėję Jo mokytiniai Jam tarė: „Ar žinai, kad parisiejai, išgirdę šitą žodį, pasipiktino“?

Bet Jis atsakydamas tarė: *„Kiekvienas augalas, kurio dangiškas Tėvas neįveisė, bus išrautas.* Palikite juos; *jie akli ir aklų vadovai; jeigu aklas veda aklą, abudu įpuola į duobę“.* Atsiliepdamas Petras Jam tarė: „Išaiškink mums šitą prilyginimą“.

Jis jiems tarė: „Taip ir jūs esate be išmonės? Ar jūs nesuprantate, kad visa, kas iš lauko įeina į žmogų, negali jo sutepti, nes neįeina į jo širdį. Kas gi išeina iš žmogaus, tai sutepa žmogų. Nes iš vidaus, iš žmonių širdies išeina piktos mintys, svetimoterystės, paleistuvystės, žmogžudystės, vagystės, godulystės, nedorumai, vylius, begėdystės, nelaba akis, piktžodžiavimas, puikybė, neišmintis. Tie tai

dalykai sutepa žmogų; valgyti gi nemazgotomis rankomis nesutepa žmogaus".

Jam gi tai jiems sakant, parisiejai ir įstatymo žinovai pradėjo Jį užpuldinėti ir davinėjo Jam daugybę klausimų. Jie tykojo Jo ir stengėsi pagauti iš Jo burnos kokį žodį, kad Jį apkaltintų. Morkaus 7, 1—23.

[78] Kas galima pasiekti išmalda?

§ 57. KRISTUS EINA Į TYRO IR SIDONO APYLINKES.
783, balandžio m.

Jėzus nuėjo į Tyro ir Sidono apylinkes. Įėjęs į namus, Jis norėjo, kad niekas apie tai nežinotų, bet negalėjo likti pasislėpęs. Nes viena moteriškė, kurios duktė buvo nešvarios dvasios apsėsta, kaip tik apie Jį išgirdo, tuojau įėjo ir puolė Jam po kojų. Ta moteriškė buvo pagonė, gimimu iš Siropenikijos. Ji meldė Jį išvaryti iš jos dukters piktąją dvasią. Jis jai tarė: *„Duok pirma vaikams pasisotinti, nes būtų negera imti vaikų duoną ir mesti šunims"*[79]. Ji gi atsakė: „Taip, Viešpatie, juk ir *šunyčiai ėda po stalu vaikų trupinius"*.

Jis jai tarė: „Dėliai tavo žodžių eik; piktoji dvasia iš tavo dukters išėjo".

Parėjus į savo namus, ji rado mergaitę gulinčią patale ir šetoną išėjusį. Morkaus 7, 24—30.

[79] Kas būtinai reikalinga, kad mūsų prašymas Dievo būtų išklausytas?

§ 58. KRISTUS GYDO KURČIĄ NEBYLĮ.
Betsaidos—Julijos apylinkė. 783, gegužės m.

Palikęs Tyro ribas, Kristus per Sidoną atėjo pas Galiliejos jūrą, eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas Jį kurčią nebylį ir prašė Jį padėti ant jo ranką. Paėmęs jį šalin nuo minios, Jis įdėjo savo pirštus į jo ausis, *prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio*[80], pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: *„Effeta, tai yra, atsiverk"*. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet Jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau Jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė ir

juo labiau stebėjosi, sakydami: „Jis visa gerai padarė; Jis daro, kad kurtiniai girdėtų ir kad nebyliai kalbėtų“.

Morkaus 7, 31—37.

[80] Kas iš šio stebuklo Bažnyčios paimta ir pritaikyta Krikšto Sakramentui?

§ 59. STEBUKLINGAS 4000 ŽMONIŲ PAVALGYDINIMAS.

Betsaidos—Julijos apylinkė, 783, gegužės m.

Dideliai miniai drauge esant ir neturint ko valgyti, Jėzus, pasivadinęs mokytinius, jiems tarė: „Gaila man minios, nes štai jau tris dienas jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. Jei aš paleisiu juos į jų namus nevalgiusius, jie apalps kelyje, nes kai kurie iš jų yra atėję iš tolo“. Jo mokytiniai Jam tarė: „Iš kur galės kas nors imti čia tyruose duonos jiems pavalgydinti“?

Jis juos paklausė: „Kiek turi duonos kepalų“? Jie atsakė: „Septynis“.

Tuomet Jis liepė miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos kepalus, Jis dėkojo, laužė ir davė savo mokytiniams išdėstyti, ir jie išdėstė ties minia. Jie turėjo taip pat nedaug žuvelių; ir Jis palaimino ir liepė išdėstyti. Jie valgė ir privalgė. Paskui jie dar pririnko, kas buvo likę trupinių, septynias pintines. Valgiusiųjų gi buvo keturi tūkstančiai žmonių, be moterų ir vaikų, ir Jis juos paleido.

Tuojaus Jis sėdo su savo mokytiniais į laivą ir atvyko į Dalmanutos šalį. Tenai parisiejai ėmė su Juo ginčytis. Jie reikalavo iš Jo ženklo iš dangaus. Jis jiems tarė: „Pikta ir svetimoteriaujanti karta reikalauja ženklo, ir jai nebus duota kito ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženklas. Nes *kaip Jona buvo tris dienas ir tris naktis bangžuvio pilve, taip žmogaus Sūnus bus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje.* Ninivos žmonės kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes jie darė atgailą, sakant pamokslus Jonai, ir štai čia daugiau, nekaip Jona. *Pietų karalienė kelsis teisme su šita karta ir ją pasmerks, nes ji ėjo nuo že-*

mės pakraščių klausytis Saliamonon išminties, ir čia daugiau, kaip Saliamonas".[81]

Tą pačią dieną atėjo kai kurie parisiejai ir Jam sakė: „Kelkis, eik iš čia, nes Erodas nori Tave užmušti". Jis jiems tarė: „Eikite ir sakykite tai lapei: Netinka, kad pranašas žūtų kitur, kaip tik Jeruzalėje".

Daugeliui minių stovint aplinkui, taip kad jie vieni kitus mindė, Jis pradėjo sakyti savo mokytiniams: „Saugokitės parisiejų raugo, tai yra, veidmainystės. Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, nė paslėpta, kas nepasidarytų žinoma". Mato 15, 29—39 ir 16, 1—4.

[81] Kuo nusikalsta žmogus, jei jis rūpinasi pažinti tik pasaulinius mokslus?

§ 60. KRISTUS BETSAIDOJE.

783, birželio m.

Kuomet Kristus atvyko į Betsaidą, tenai atvedė pas Jį aklą ir prašė prisiliesti jo. Jis, paėmęs akląjį už rankos, išsivedė jį iš miestelio, patepė seilėmis jo akis ir klausė, ar jis ką matąs. Tasai pažvelgęs, tarė: *„Matau žmones vaikščiojant kaip medžius"*[82]. Po to vėl padėjo rankas jam ant akių; tasai ėmė žiūrėti ir taip pasitaisė, kad visai aiškiai matė. Jis parsiuntė jį į jo namus, sakydamas: „Eik į savo namus ir niekam nesakyk". Morkaus 8, 22—26.

[82] Suderinti šį aklojo pareiškimą su okulistikos mokslu.

§ 61. KRISTUS ŽADA PETRUI SUTEIKTI VALDŽIOS VADOVAUTI BAŽNYČIAI.

Jėzus atėjo į Pilypo Kesarijos apylinkes ir klausė savo mokytinius, tardamas: „Ką žmonės sako esant žmogaus Sūnų?"

Jie gi atsakė: „Vieni sako, kad Jis Jonas Krikštytojas, kiti, kad Elijas, o kiti, kad Jeremijas, ar vienas pranašų".

Jėzus jiems tarė: „Jūs gi ką sakote mane esant?" Atsakydamas Simonas Petras, tarė: „Tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus". Jėzus jam tarė: „Palaimintas esi, Jonos sūnau Simonai, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė,

bet mano Tėvas, kurs yra danguje. Ir aš tau sakau: *tu Petras, ir ant tos uolos pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje*".[83]

Mato 16, 13—20.

[83] Kaip Kristus pažadėjo Petrą paskirti Bažnyčios galva ir dėl ko savo pažadėjimui duoti parinko Pilypo Kesarijos apylinkę?

§ 62. KRISTUS MOKO, KAIP REIKIA NEŠTI GYVENIMO VARGAI.

„Jei kas nori eiti paskui mane, taišsižada pats savęs, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane. Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, praras ją; kas gi prarastų savo gyvybę dėl manęs, ją išgelbės.[84] *Nes koki nauda būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, pats gi save prapuldytų*".

Luko 9, 22—25.

[84] Kuomet žmogus tikriausiai pateks į dangų?

§ 63. TIKYBINIO DROVESIO PASĖKOS.

„Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sūnus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų Angelų didenybėje".[85] Luko 9, 26.

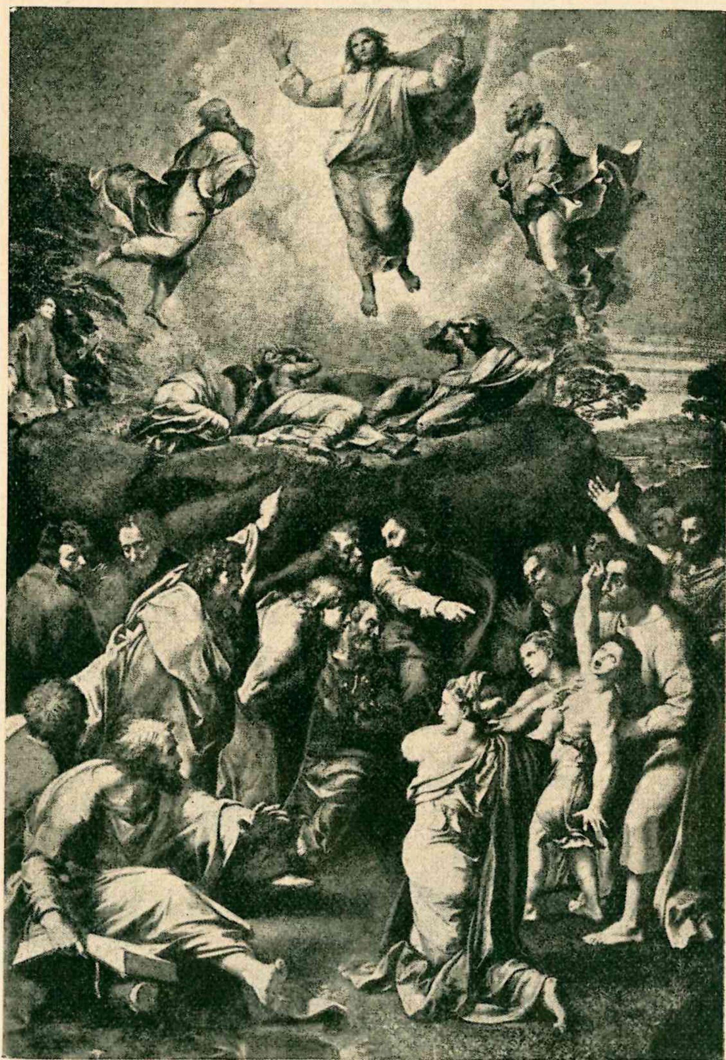
[85] Ką praranda katalikas, kursai drovisi viešai išpažinti savo tikėjimą?

§ 64. KRISTAUS ATSIMAINYMAS ANT TABORO KALNO.

783, rugpiūčio m.

Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno melstis. Tenai Jis atsimainė jų akivaizdoje: Jo veidas žibėjo, kaip saulė, Jo gi drabužiai pasidarė balti, kaip sniegas. Štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu kalbėjosi su Juomi. Jie buvo regimi didenybėje ir kalbėjo apie mirtį, kurią Jis turėjo iškentėti Jeruzalėje. Jiems nuo Jo atstojant, Petras tarė Jėzui: „Mokytojau, gera mums čia būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui". Dar jam tebekalbant, štai, užėjo šviesus debesys ir apdengė juos. Jiems įeinant į debesį, balsas iš de-

besies sakė: „Šitas mano mylimasis Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; Jo klausykite“.

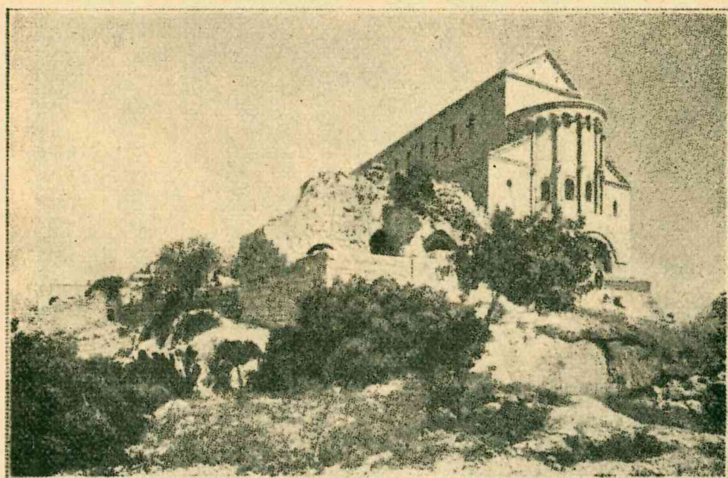

Rafaelis. Vatikane

„Jo veidas žibėjo, kaip saulė“. Mato, 17, 2.

Taboro kalnas, 770 metrų a.

1924 m. pastatyta Taboro kalno viršūnėje bažnyčia.

Tai išgirdę, mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: „Kelkitės ir nebijokite". Pakėlę savo akis, jie nieko daugiau nematė, kaip tik vieną Jėzų.

Nueinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems įsakymą, tardamas: *„Niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolei žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių".*[86]

Jie laikė tą žodį savyje, klausdamies tarp savęs, ką tai reiškia: kuomet bus atsikėlęs iš numirusių. Mato 17, 1—9.

[86] Dėl ko Kristus uždraudė apaštalams pasakoti apie atsimainymą?

§ 65. KRISTUS, NUŽENGĘS NUO TABORO KALNO, GYDO APSĖSTĄJĮ.

Atėjęs pas savo mokytinius, Jis pamatė aplink juos didelę minią ir besiginčijančius su jais Rašto žinovus. Kaip tik visi žmonės pamatė Jėzų, jie atbėgo ir sveikino Jį. Jis juos paklausė: „Apie ką jūs ginčijatės tarp savęs?" Vienas iš minios tarė: „Mokytojau, aš atvedžiau pas Tave savo sūnų, kurs nebylės dvasios apsėstas. Kur tik ji sugriebia jį, ten ji trenkia jį į žemę; iš burnos jam pradeda eiti putos, jis griežia dantimis ir džiūsta. Aš sakiau Tavo mokytiniams, kad jie išvarytų, bet jie negalėjo".

Jis tarė: „Atveskite jį pas mane". Jie jį atvedė. Kaip tik Jį pamatė, dvasia tuojau pradėjo jį tąsyti, pamestas ant žemės, jis vartėsi putodamas.

Jis paklausė jo tėvą: „Kiek yra laiko, kaip tai jam atsitinka?" Tas atsakė: „Nuo pat kūdikystės. Ji dažnai įmesdavo jį į ugnį ir į vandenį, kad jį nužudytų. Bet jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk mums". Jėzus gi jam tarė: *„Jei tu gali tikėti, tikinčiam visa galima".* Vaiko tėvas tuojau sušuko ir su ašaromis tarė: „Tikiu, Viešpatie, padėk mano netikėjimui".[87]

Jėzus sudraudė nešvarią dvasią ir jai tarė: „Kurčia ir nebyle dvasia, aš tau sakau, išeik iš jo ir daugiau į jį nebeįeik". Tuomet ji, šaukdama ir labai jį tąsydama, išėjo iš jo;

jis pasidarė lyg negyvas, taip, kad daugelis sakė: „Jis numirė“. Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pastatė jį, ir jis atsikėlė.

Kuomet Jis įėjo į namus, Jo mokytiniai klausė Jį slapčia: „Kodėl mes negalėjome jos išvaryti?“ Jėzus jiems atsakė: „Dėl jūsų netikėjimo. Nes, iš tikrųjų sakau jums, *jei turėsite tikėjimo kaip garstyčių grūdą, jūs sakysite šitam kalnui: Persikelk iš čia tenai, ir jis persikels, ir jums nebus nieko negalima.* Šita gi veislė kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku“. Morkaus 9, 13—28.

[87] Kas reikia daryti, jei kiltų mintis priešinga tikėjimui?

§ 66. KRISTUS SUMOKA MOKESTĮ UŽ SAVE IR PETRĄ.

Kaparnaumas, 783, rugpjūčio m.

Priėjo prie Petro rinkėjai didrachmų[88] ir jam sakė: „Ar jūsų mokytojas nemoka didrachmos?“ Jis tarė: „Taip“. Kuomet jis įėjo į namus, Jėzus pirmas atsiliepė į jį, sakydamas: „Kaip tau rodosi, Simonai? iš ko žemės karaliai ima muitą? iš savo sūnų, ar iš svetimųjų?“ Jis tarė: „Iš svetimųjų“. Jėzus jam sakė: „Taigi, sūnūs liuosi. Bet kad jų nepiktintumėm, eik pas jūrą, imk meškerę, imk tą žuvį, kuri bus pirma ištraukta; atvėręs jos nasrus, rasi staterą;[89] ėmęs jį duok jiems už mane ir už save.“

Mato 17, 23—26.

[88] Bažnytiniai mokesčiai Kristaus laikais.

[89] Kaip šiais laikais žmonės palaiko savo bažnyčias?

§ 67. KRISTUS IŠSPRENDŽIA APAŠTALŲ GINČĄ, KAS IŠ JŲ DIDESNIS.

Kaparnaumas, 783, rugpjūčio m.

Jis juos paklausė: „Apie ką kalbėjote kelyje?“ Jie tylėjo, nes kelyje jie ginčijosi tarp savęs, kas iš jų didesnis. Tuomet Jis atsisėdo, pasišaukė dvyliką ir jiems tarė: „Jei kas nori būti pirmas, tas bus visupaskučiausis ir visų tarnas“. Paėmęs vaiką, Jis jį pastatė jų viduryje; apkabinęs jį, Jis jiems tarė: *„Kas priima vieną tokį vaiką mano*

---

* stateteras — 6 litų pinigas.

vardu, tas mane priima; kas gi mane priima, tas ne mane priima, bet Tą, kurs yra mane siuntęs".[90]

Tuomet Jonas atsiliepė ir Jam tarė: „Mokytojau, mes matėme vieną, kurs Tavo vardu išvaro šetonus: jis mūsų neseka, tai mes jam draudėme".

Bet Jėzus tarė: *„Neginkite jam, nes nėra nė vieno, kurs darytų mano vardu stebuklą ir tuojau galėtų apie mane piktai kalbėti.* Nes *kas ne prieš jus, tas už jus. Kas nors duoda jums gerti taurę vandens mano vardu, kad jūs Kristaus, iš tikrųjų, sakau jums, tas nepraras savo užmokesnio"* [91] Morkaus 8, 32—40

[90] Ką reiškia priimti vaiką Kristaus vardu?

[91] Kokią išvadą prieinama iš Kristaus žodžių apie vandens taurę?

§ 68. KRISTUS SMERKIA PAPIKTINIMO NUSIKALTIMĄ.

Kaparnaumas, 783, rugpjūčio m.

„Kas nors papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie tiki į mane, tam geriau būtų, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo, ir kad jis būtų įmestas į jūrą.

Jei tavo ranka tave piktina, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą luošam, kaip, turint abi ranki, eiti į pragarą, į neužgesomą ugnį, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.

Jei tavo koja tave piktina, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą raišam, kaip, turint abi koji, būti įmestam į neužgesomos ugnies pragarą, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta.

Jei tavo akis tave piktina, išmesk ją; geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, kaip, turint abi aki, būti įmestam į ugnies pragarą, kame jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta".[92] Morkaus, 9, 41—47.

[92] Dėl ko Kristus taip griežtai smerkia papiktinimą ir kaip jis atitaisomas?

§ 69. KRISTUS GALILIEJOJE, PADANGČIŲ ŠVENTĖMS ARTĖJANT

783, rugsėjo m.

Jėzus vaikščiojo Galiliejoje; Jis nenorėjo eiti Judiejon, nes žydai ieškojo Jį užmušti. Buvo arti žydų Padangčių šventė. Tuomet Jo broliai Jam sakė: „Eik iš čia ir keliauk į Judieją, duokis pažinti save pasauliui“[93]. Jėzus jiems atsakė: „Mano laikas dar neatėjo, jums gi laikas visuomet patogus. Pasaulis negali laikyti jūsų neapykantoje, manęs gi jis nekenčia, nes aš apie jį liudiju, kad jo darbai pikti. Jūs eikite į tą šventę; aš gi į tą šventę neeisiu, nes mano laikas dar nepilnas“. Tai pasakęs, Jis pasiliko Galiliejoje.

[93] Kas rūpėjo Kristaus giminei?

§ 70. KRISTUS EINA JERUZALĖN Į PADANGČIŲ ŠVENTĘ.

783, rugsėjo m.

Jo broliams išėjus, ir Jis nuėjo į šventę ne viešai, bet lyg slapčia. Jis siuntė pirm savęs pasiuntinių, kurie įėjo į samaritonų miestą, kad Jam prirengtų, kur sustoti. Tie jo nepriėmė, nes Jis keliavo Jėruzalės linkon. Tai pamatę Jo mokytiniai Jokūbas ir Jonas, tarė: „Viešpatie, jei nori, mes sakysime, kad ugnis pultų iš dangaus ir juos sunaikintų?“ Jis juodu sudraudė, sakydamas: *„Nežinote, kokios esate dvasios. Žmogaus Sūnus ne prapuldyti sielų atėjo, bet gelbėti“*. Po to Jis nuėjo į kitą sodžių.

Jiems einant keliu, atsitiko, kad vienas Jam tarė: „Seksiu Tave, kur tik Tu eisi“. Jėzus jam atsakė: *„Lapės turi urvų ir dangaus paukščiai lizdų, žmogaus gi Sūnus neturi kur galvos priglausti“*.

Kitam Jis tarė: „Sek mane“. Tas atsakė: „Viešpatie, leisk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą“. Jėzus jam tarė: *„Palik mirusiems laidoti jų numirėlius,*[94] tu gi eik ir skelbk Dievo karalystę“.

Kitas tarė: „Seksiu Tave, Viešpatie, bet leisk man pirma atsisveikinti su tuo, kas yra namie“. Bet Jėzus jam

pasakė: *„Nė vienas, kuris prideda savo ranką prie arklo ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei“.* Luko 9, 51—62.

[94] Kaip Kristus žiūri į tuos, kurie nesirūpina Bažnyčios reikalais?

§ 71. KRISTUS SIUNČIA 72 MOKYTINIU SKELBTI APREIKŠTĄJĮ JIEMS MOKSLĄ.

Viešpats paskyrė septynias dešimtis du ir išsiuntė juos po du pirm savęs į visus miestus ir vietas, kur Jis pats turėjo eiti. Jis jiems sakė:

„Eikite, štai aš siunčiu jus, kaip avinėlius tarp vilkų. Būkite tat gudrūs, kaip žalčiai[95]*, ir neklastingi, kaip karveliai.* Į kurį nors miestą įeisite, valgykite, kas jus padedama. Gydykite jame esančius ligonis ir sakykite jiems: Jums prisiartino Dievo karalystė. *Kas jus priima, mane priima. Kas priima pranašą prąnašo vardu, gaus pranašo užmokesnį.*[96] Kas jus klauso, tas manęs klauso, kas jus niekina, mane niekina“. Luko 10, 1—16.

[95] Žalčio gudrumas.

[96] Ką reiškia žodžiai: „Kas priima pranašą pranašo vardu, gaus pranašo užmokesnį“?

§ 72. SEPTYNIOS DEŠIMTYS DU MOKYTINIU GRĮŽTA IŠ SAVO KELIONĖS.

Septynios dešimtys du sugrįžo su džiaugsmu ir sakė: „Viešpatie, net ir šetonai pasiduoda mums Tavo vardu“. Jis jiems tarė: *„Mačiau šetoną, krintantį, kaip žaibą iš dangaus.* Štai aš daviau jums valdžios mindžioti žalčius, kurklius ir kiekvieną neprietelio galybę; nieks jums nekenks.

Tačiau ne tuo džiaukitės, kad dvasios jums pasiduoda, bet velyk džiaukitės tuo, kad jūsų vardai įrašyti danguje“.

Tą pačią valandą Jis pradžiugo Šventoje Dvasioje ir tarė: „Aš dėkoju Tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutėliams. Visa man atiduota mano Tėvo, ir nė

vienas nežino, kas esąs Sūnus, kaip tik Tėvas, ir kas esąs Tėvas, kaip tik Sūnus ir kam Sūnus nori apreikšti".

Luko 10, 17—22.

[97] Ką reiškia pasakymas: „Mačiau šetoną, krintantį, kaip žaibą iš dangaus?"

§ 73. KRISTUS PRILYGINIMU APIE GAILESTINGĄ SAMARITONĄ DUODA MEILĖS ĮSAKYMĄ.

Vienas įstatymo žinovas ėmė Jį gundyti ir sakė: „Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?"

Jis paklausė jį: „Kas parašyta įstatyme, kaip skaitai?" Tas atsakydamas tarė: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis ir savo artimą, kaip pats save".

Jis jam tarė: „Gerai atsakei; tai daryk ir *būsi gyvas*"[98]. Bet anas tarė Jėzui: „Ir kas gi mano artimas?"

Atsiliepdamas Jėzus tarė: „Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jėriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį ir, sužeidę jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, matydamas jį, praėjo. Taip pat ir lėvitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis samaritonas ėjo pro jį ir, jį pamatęs, buvo gailestingumo sujudintas. Jis prisiartino, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru*, padavė užeigos savininkui ir tarė: Rūpinkis juo, ir, jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu.

Kas iš tų trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių?" Jis atsakė: „Tas, kurs jam parodė gailestingumo".

Jėzus jam tarė: „Eik ir tu daryk panašiai".

Luko 10, 25—37.

[98] Kaip Kristui atrodo žmonės be artimo meilės?

---

* Vienos dienos darbininko uždarbis (4 lit. 26 c.).

G. Doré.

„Eik ir tu daryk panašiai“. Luko 10, 37.

§ 74. KRISTUS VAIŠĖSE PAS MARIJĄ IR MORTĄ.

Jis įėjo į vieną sodžių. Tenai viena moteriškė, vardu Morta, priėmė Jį į savo namus. Ji turėjo seserį vardu Mariją, kuri atsisėdo prie Viešpaties kojų ir klausėsi Jo žodžių. Morta turėjo daug visokio darbo su patarnavimu. Ji

sustojo ir tarė: „Viešpatie, Tau nerūpi, kad mano sesuo palieka tarnauti mane vieną? Sakyk jai, kad ji man padėtų".

Viešpats, atsakydamas jai, tarė: *Morta, Morta, rūpiniesi ir esi nerami dėl daugelio dalykų. Reikia tik vieno.*[99] *Marija išsirinko geriausią dalį, kur nebus iš jos atimta".* Luko 10, 38—42.

[99] Kuo žmogus turi daugiausia rūpintis?

§ 75. KRISTUS VIEŠAI PASIRODO BAŽNYČIOJE PADANGČIŲ ŠVENTĖJE.

Jeruzolima, 783, rugsėjo m.

Šventės dienoje žydai ieškojo Jo ir klausinėjo. Minioje buvo apie Jį daug šnekų. Vieni tvirtino: „Jis geras". Kiti sakė: „Ne, jis suvedžioja žmones". Tačiau niekas ne kalbėjo apie Jį atvirai, nes bijojo žydų.

Jau švenčių pusėje Jėzus atėjo į bažnyčią ir mokino. Žydai stebėjosi ir sakė: „Kaip jis gali žinoti Raštą, kad jis nesimokino?"

Kai kurie jeruzaliečiai sakė: „Argi tai ne tas, kurio ieško užmušti? Štai jis viešai kalba, ir nieks jam nieko nesako. Argi jau vyresnieji tikrai pažino, kad jis Kristus?"

Daugelis iš minios įtikėjo į Jį ir sakė: *„Kada Kristus ateis, ar Jis darys daugiau stebuklų, kaip kad šitas daro?"*[100]. Tokias minios šnekas apie Jį išgirdo parisiejai. Jie ieškojo sugauti Jį, bet niekas neištiesė prieš Jį rankos. Jėzus jiems sakė: *„Dar trumpą laiką aš esu su jumis; paskui eisiu pas Tą, kurs yra mane siuntęs. Jūs ieškosite manęs ir nerasite, nes, kame aš esu, jūs negalite prieiti".* Tuomet žydai kalbėjosi tarp savęs: „Kur jis žada eiti, kad mes jo nerasime? Argi jis eis pas išsiskirsčiusius tarp pagonių ir mokins pagonis?" Jono 7, 11—36.

[100] Ar Kristus pakankamai įrodė savo Dievybę?

§ 76. PASKUTINĖ PADANGČIŲ ŠVENTĖS DIENA

783, rugsėjo m.

Paskutinėje didžioje švenčių dienoje Jėzus stovėjo ir šaukė: *„Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegul geria.*

Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje, jis turės gyvenimo šviesos".

Parisiejai Jam tarė: „Tu liudiji pats apie save; tavo *liudijimas netikras*". Jėzus atsakė:

a. „Yra, kurs liudija apie mane. Jūs esate siuntę pas *Joną, ir jis liudija apie tiesą.*[101] Jis buvo degąs ir šviečiąs žiburys, bet jūs tik trumpai norėjote džiaugtis jo šviesa.

b. Aš turiu liudijimą didesnį už Jono, nes *darbai,*[102] *kuriuos aš darau, liudija apie mane, kad mane yra siuntęs Tėvas.*

c. *Jūs tyrinėjate Raštus; jie tai yra, kurie liudija apie mane.*[103]

Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą atidavė Sūnui, kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvą, kurs yra jį siuntęs. Iš tikrųjų, sakau jums, *kas klauso mano žodžių ir tiki tam, kurs yra mane siuntęs, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir neeina į teismą, bet iš mirties pereina į gyvenimą.*[104] Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurioj visi, esantieji kapuose, išgirs Dievo Sūnaus balsą; kurie gerą darė, išeis, kad atsikeltų į gyvenimą, kurie pikta darė, kad keltųsi į teismą".

Tiems žydams, kurie į Jį įtikėjo, Jėzus sakė: „Jei pasiliksite mano moksle, jūs būsite tikri mano mokytiniai, pažinsite tiesą, ir tiesą padarys jus laisvus". Jie atakė: „Mes Abraomo ainiai ir niekuomet nebuvome nėkieno vergai. Kaip gi tu sakai: Būsite laisvi".

Jėzus jiems atsakė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, *kiekvienas, kurs nusideda, yra nuodėmės vergas.*[105] Jei kas laikys mano žodžius, tas nematys mirties per amžius".

Tuomet žydai tarė: „Dabar mes žinome, kad tu šetono apsėstas. Mirė Abraomas ir pranašai, o tu sakai: Jei kas laikys mano žodžius, tas neragaus mirties per amžius. Argi tu didesnis už mūsų tėvą, Abraomą, kurs mirė?" Jėzus atsakė: „Jūsų tėvas Araomas džiaugėsi, kad jis turėjo matyti mano dieną; jis ją matė ir džiaugėsi".

Tuomet žydai Jam tarė: „Dar penkių dešimtų metų nesulaukei, ir matei Abraomą?" Jėzus jiems atsakė: *„Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, anksčiau, nekaip buvo Abraomas, aš esu"*. Taigi, jie ėmė akmenų, kad į Jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios. Jono 7, 37—53.

[101] Kaip Šv. Jonas liudija Kristaus dievybę?
[102] Kurie Kristaus darbai įrodo Kristų esant Dievą?
[103] Kaip Senojo Įstatymo Šv. Raštas liudija Kristų esant Dievą?
[104] Kaip žmogus gali išvengti baisaus Dievo teismo?
[105] Kokiu būdu nuodėmė daro žmogų vergu?

Emile Signol (1804—1892). Luksemburgo muz.
„Nė aš tavęs nepasmerksiu; eik ir daugiau nebenusidėk". Jono 8, 11.

NUO PADANGČIŲ ŠVENTĖS LIG PAŠVENTIMO ŠVENTĖS. 783, IX—XII.

§ 77. KRISTUS PASIGAILI VIEŠOS NUSIDĖJĖLĖS.

Jėzus išėjo į Alyvų kalną; auštant gi, Jis vėl atėjo į bažnyčią, ir visi žmonės susirinko prie Jo; Jis atsisėdo ir juos mokino.

Tuo tarpu Rašto žinovai ir parisiejai atvedė pas Jį moteriškę, sugautą svetimoteriaujant. Jie pastatė ją į vidurį ir Jam tarė: „Mokytojau, šita moteriškė ką tik sugauta svetimoteriaujant. Įstatyme Mozė liepė mums tokią užmušti akmenimis. Tu gi ką pasakysi?“ Jie tai sakė, gundydami Jį, kad galėtų Jį apkaltinti.[106] Bet Jėzus, žemyn pasilenkęs, rašė pirštu ant žemės. Kadangi jie nesiliovė Jį klausę, Jis atsitiesė ir jiems tarė: *„Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį“*. Ir, vėl pasilenkęs, rašė ant žemės. Tai išgirdę, vienas po kito ėjo šalyn, pradedant nuo vyresniųjų. Pasiliko vienas Jėzus ir moteriškė, stovėjusi viduryje. Vėl atsitiesęs Jėzus jai tarė: „Moteriške, kame tie, kurie tave kaltino? niekas tavęs nepasmerkė?“ Ji atsakė: „Niekas, Viešpatie“. Tuomet Jėzus jai tarė: *„Nė aš tavęs nepasmerksiu; eik ir daugiau nebenusidėk“*. Jono 8, 1—11.

[106] Kas žydų bandyta pasiekti?

§ 78. KRISTUS PASISAKO ATEINĄS IŠ DANGAUS.

Jėzus vėl jiems kalbėjo, sakydamas: *„Aš pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje; jis turės gyvenimo šviesos.* Aš ne vienas; su manim yra, kurs mane siuntė, Tėvas“.

Tuomet jie Jį paklausė: „Kame tavo Tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs nepažįstate nei manęs, nei mano Tėvo; *jei pažintumėte mane, pažintumėte juk ir mano Tėvą.* Aš einu sau, jūs gi ieškosite manęs ir mirsite savo nuodėmėje.

Kur aš einu, jūs negalite prieiti“.

Tuomet žydai tarė: „Juk jis neužmuš patsai savęs, nes pasakė: Kur aš einu, jūs negalite prieiti?“

Jis jiems atsakė: „Jūs esate iš žemybės, o aš esu iš aukštybės. Jūs esate iš šio pasaulio, aš neesu iš šio pasaulio. Todėl aš jums pasakiau, kad *jūs miršite savo nuodėmėse, jei netikėsite, kad tai aš esu“*.

Tuomet jie paklausė: „Kas gi tu esi“. Jėzus jiems tarė: „Kam čia aš jums ir bekalbu? *Kuomet jūs aukštyn*

pakelsite žmogaus Sūnų, tuomet pažinsite, kad tai aš esu. Kursai mane siuntė, yra su manim; Jis nepaliko manęs vieno, nes aš visuomet tai darau, kas Jam patinka.

Jūs ieškote mane užmušti, nes mano mokslas netarpsta jūmyse.[107] Jūs ieškote užmušti mane, žmogų, kurs jums kalbėjau tiesą, kurią girdėjau iš Dievo".

Tuomet jie Jam tarė: „Mes turime vieną tėvą, Dievą". Jėzus jiems atsakė: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte mane, nes aš nuo Dievo išėjau ir atėjau. Aš ne pats savaime atėjau; Jis mane siuntė. Kodėl nesuprantate mano šnekos? Jūs negalite klausyti mano žodžių. Jūsų tėvas šetonas, ir jūs norite daryti savo tėvo geismus. Jis melagis ir melo tėvas. Man gi, kadangi aš sakau tiesą, jūs netikite. *Kas iš jūsų gali parodyti manyje nuodėmę?* Kuomet aš sakau jums tiesą, kodėl jūs manim netikite? *Kas yra iš Dievo, tas klauso Dievo žodžių.*[108] Jūs todėl neklausote, kad neesate iš Dievo".

Žydai atsakė ir Jam tarė: „Argi neteisingai mes sakome, kad tu samaritonas ir šetono apsėstas?" Jėzus atsakė: „Aš neesu šetono apsėstas, aš gerbiu savo Tėvą, jūs gi darote man negarbę. Aš neieškau savo garbės; yra, kas jos ieško ir teisia. Yra mano Tėvas, kurs mane garbina, apie kurį jūs sakote, kad Jis esąs jūsų Dievas. Bet jūs Jo nepažįstate, aš gi pažįstu Jį ir laikau Jo žodžius".

Jono 8, 12—55.

[107] Dėl ko Kristaus mokslas turi daug priešų?

[108] Ką įrodo katalikų nepaklusnumas Bažnyčiai?

§ 79. AKLO GIMUSIO PAGYDYMAS.

Jeruzalė, 873, rugsėjo m.

Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. Jo mokytiniai paklausė: „Rabbi, kas nusidėjo, šitas ar jo gimdytojai, kad jis aklas gimęs?" Jėzus atsakė: „Nei šis nusidėjo, nei jo gimdytojai, bet kad apsireikštų jame Dievo darbai". Tai pasakęs, Jis spjovė žemėn, padarė iš seilės purvo, patepė purvu jo akis ir jam tarė: „Eik, nusiprausk Siloės tvenkinyje". Jis nuėjo, nusiprausė ir parėjo regįs.

Kaimynai ir, kurie jį buvo matę anksčiau, klausė: „Ar tai ne tas pats, kuris sėdėjo ir elgetavo?“ Kiti sakė: „Tai jis“. Kiti vėl: „Visai ne“. Pats gi jis sakė: „Tai aš“. Tuomet jie jį klausė: „Kaip tau atsivėrė akys?“

Jis atsakė: „Tas žmogus, kurs vadinasi Jėzus, padarė purvo, patepė mano akis ir man tarė: „Eik į Siloės tvenkinį ir nusiprausk“. Aš nuėjau, nusiprausiau ir regiu“. Jie jį paklausė: „Kame jis?“ Jis atsakė: „Nežinau“. Jie nuvedė buvusį aklą pas parisiejus. Taigi, parisiejai vėl jį klausė, kaip jis praregėjęs. Jis jiems atsakė: „Jis padėjo man ant mano akių purvo, aš nusiprausiau ir regiu“. Tuomet kai kurie parisiejai sakė: „Tas žmogus ne iš Dievo, nes nelaiko subatos“. Kiti kalbėjo: „Kaip galėtų žmogus nusidėjėlis daryti tokių stebuklų?“ Taip radosi tarp jų nesutarties. Jie vėl klausė akląjį: „Ką tu sakai apie tą, kurs atvėrė tau akis?“ Jis atsakė: „Tai pranašas“. Tačiau žydai nenorėjo tikėti, kad jis būtų buvęs aklas ir praregėjęs, iki nepasišaukė praregėjusio gimdytojų. Jie juos klausė: „Ar šitas jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad jis gimęs aklas? Tai kaip gi jis dabar regi?“

Jo gimdytojai jiems atsakė: „Mes žinome, kad šitas mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas; kaip gi jis dabar regi, mes nežinome; nežinome taip pat, kas atvėrė jo akis; klauskite jį patį; jis užaugęs, tegu kalba pats už save“.

Jo gimdytojai taip sakė, nes bijojo žydų, nes žydai jau buvo susitarę tą, kas išpažintų Jį esant Kristų, išmesti iš sinagogos. Todėl jo gimdytojai pasakė: „Jis jau užaugęs, klauskite jį patį“. Dabar jie vėl pasišaukė žmogų, kurs buvo buvęs aklas, ir jam tarė: „Duok Dievui garbę. Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis“. Bet jis jiems atsakė: „Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau; viena žinau, kad aš buvau aklas, dabar gi regiu“.

Tuomet jie vėl jį klausė: „Ką jis tau padarė? Kaip tau atvėrė akis?“ Jis atsakė: „Sakiau jau jums ir girdė-

jote; kam vėl norite išgirsti? Ar ir jūs norite būti jo mokytiniais?" Bet jie ėmė keikti jį ir sakė: „Tu būk jo mokytinis, mes gi esame Mozės mokytiniai. Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas; iš kur gi šitas, mes nežinome".

Atsiliepdamas žmogus jiems tarė: „Tai ir stebėtina, kad jūs nežinote, iš kur jis, o juk jis atvėrė man akis. Mes žinome, kad Dievas nusidėjėlių neišklauso; bet, jei kas yra Dievo garbintojas ir daro Jo valią, tą išklauso. Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis. Jei nebūtų iš Dievo, nieko nebūtų galėjęs padaryti".

Atsakydami jie jam tarė: „Tu visas esi gimęs nuodėmėse ir nori mus mokinti". Ir išmetė jį laukan.[109]

Jėzus išgirdo, kad jie buvo išmetę jį laukan, ir, sutikęs jį, paklausė: „Ar tu tiki į Dievo Sūnų?" Atsakydamas jis tarė: „Kas Jis, Viešpatie, kad aš į Jį tikėčiau?"

Jėzus jam tarė: *„Tu jį matai; kursai kalba su tavim, tai tas"*.

Jis tarė: „Tikiu, Viešpatie", ir parpuolęs pagarbino Jį.

Tuomet Jėzus tarė: *„Aš atėjau į šį pasaulį, kad aklieji regėtų ir regintieji apaktų"*. Kai kurie prie Jo buvusieji parisiejai tai išgirdo ir Jį paklausė: *„Ar ir mes esame akli?"* Jėzus jiems tarė: „Jei būtumėte akli," neturėtumėte nuodėmės; dabar gi jūs sakote: „Mes regime". Taigi, jūsų nuodėmė pasilieka".[111]

Buvo gi subata, kuomet Jėzus padarė purvo ir atvėrė jo akis. Jono 9, 1—44.

[109] Kuo ypatingai yra svarbus šis stebuklas?

[110] Ką reiškia žodžiai: „Aš atėjau į šį pasaulį, kad aklieji regėtų ir regintieji apaktų"?

[111] Prasmė žodžių: „jei būtumėte akli".

§ 80. KRISTUS GERAS GANYTOJAS.

Jeruzalė, 783, rugsėjo m.

„Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, kas ne pro duris įeina į avidę, bet kur kitur įkopia, tas vagis ir galvažudys. Kas gi pro duris įeina, tas avių ganytojas. Tam du-

rininkas atidaro, ir avys klauso jo balso; jis įvardžiai šaukia savo avis ir jas išveda. Išvedęs savo avis, jis eina pirm jų, ir avys jį seka, pažįsta jo balsą. Svetimo gi neseks ir bėgs nuo jo, nes nepažįsta svetimųjų balso".

Tą prilyginimą Jėzus pasakė jiems, bet jie nesuprato, ką Jis jiems norėjo pasakyti. Taigi, Jėzus jiems tarė: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, *aš avių durys. Kas per mane įeina, bus išgelbėtas.* Jis įeis ir išeis, ir ras ganyklos. Aš atėjau, kad turėtų gyvenimo ir apsčiau turėtų. *Aš geras ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis.* Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir *manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą.* Aš guldau savo gyvybę už avis. *Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šios avidės;*[112] *man reikia ir jos atvesti;* jos klauso mano balso, ir taip *bus viena avidė ir vienas ganytojas.*[113]

Aš guldau savo gyvybę, kad vėl ją imčiau. Niekas negali atimti jos iš manęs, bet aš ją guldau pats savaime. Aš turiu galios ją guldyti, galios vėl ją imti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savo Tėvo".

Tarp žydų vėl radosi nesutarties dėl šitų žodžių. Daugelis jų sakė: „Jis šetono apsėstas ir nustojo proto; kam jo klausote?" Kiti sakė: „Tai ne šetono apsėstojo žodžiai; argi gali šetonas atverti aklųjų akis?" Jono 10, 1—21.

[112] Įrodyti, kad Kristus atėjo išganyti ne vien tik žydų tautą, bet visą pasaulį?

[113] Kaip Mišių apeigos primena mums tuos Kristaus žodžius?

§ 81. KRISTUS MOKO MELSTIS.

Kuomet Jis vienoje vietoje meldėsi, atsitiko, kad, Jam pabaigus, vienas Jo mokytinis Jam tarė: „Viešpatie, pamokink mus melstis, kaip ir Jonas mokino savo mokytinius". Jis jiems tarė: „Kuomet jūs meldžiatės, jūs taip

melskitės: Tėve mūsų, kurs esi danguje! teesie šventas Tavo Vardas; teateinie Tavo karalystė; teesie Tavo valia, kaip danguje, taip ir ant žemės. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien, ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiam savo kaltininkams; ir nevesk mus į pagundą, bet gelbėk mus nuo pikta. Amen".

Jis jiems dar sakė: „Jei kas iš jūsų turi prietelį, eina pas jį vidūnaktį ir jam sako: Prieteliau, paskolink man tris duonos kepalus, nes vienas prietelis atėjo pas mane iš kelio, ir aš neturiu ko jam padėti; jei anas, atsakydamas iš vidaus, tartų: Nebūk man įkyrus; durys jau užrakintos, ir mano vaikai yra su manim atsigulę, aš negaliu keltis ir tau duoti; jei jis nesiliaus beldęs, sakau jums, jei anas atsikėlęs neduos jam dėlto, kad jis jo prietelis, tačiau jis atsikels dėl jo įkyrumo ir duos jam, kiek tik jam reikia. Taigi, ir aš sakau jums: *Prašykite ir bus jums duota, ieškokite ir rasite, belskite ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kurs prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma.*[114]

Jei kas iš jūsų prašo tėvą duonos, argi tas duos jam akmenį? Arba jei žuvies, tai ar vietoje žuvies duos jam žaltį? Arba, jei prašytų kiaušinio, argi paduos jam kurkli? Jei tat jūs, būdami nelabi, mokate duoti savo vaikams gerų davinių, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos gerąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo."

Luko 11, 1—13. Mato 6, 9—13.

[114] Kas eina iš to, kad tik prašantiems Dievas težada teikti savo malonių?

§ 82. KRISTUS GRIEŽTAI SMERKIA PARISIEJUS UŽ JŲ VEIDMAININGUMĄ.

Vienas parisiejus paprašė Jį pas save pietų valgyti. Įėjęs Jis sėdosi prie stalo. Parisiejus gi manė pats sau vienas ir stebėjosi, kad Jis, nesiplovęs prieš valgant. Bet Viešpats jam tarė: „Dabar jūs, parisiejai, plaunate, kas yra viršuje taurės ir indo, jūsų gi vidus pilnas plėšimo ir

neteisybės. Tačiau duokite išmaldą iš to, kas atlieka, ir štai visa bus jums nesutepta.

1. Deja jums, parisiejai, kurie duodate dešimtinę iš mėtos, rūtų ir visokių daržovių ir nežiūrite teismo ir Dievo meilės; *reikėjo gi tai daryti ir anų neapleisti.*[115]
2. Deja jums, parisiejai, kurie mėgstate pirmas krases sinagogose ir pasveikinimus prekyvietėje.
3. Deja jums, parisiejai, kurie esate, kaip kapai, kurių nesimato ir žmonės vaikščiodami nežino.
4. Deja ir jums, įstatymo žinovams, nes jūs kraunate ant žmonių naštas, kurių jie negali panešti, o patys nė vienu savo pirštu nepaliečiate tų sunkenybių.
5. Deja jums, kurie statote pranašams paminklus; juk jūsu tėvai juos užmušė. Iš tikrųjų, jūs liudijate, kad jūs sutinkate su savo tėvų darbais; nes jie juos užmušė, o jūs statote jiems kapų paminklus[116].
6. Deja jums, įstatymo žinovams, kad pasiėmėte žinojimo raktą; jūs patys neįeinate ir tiems, kurie eina, ginate".

Jam tai jiems sakant, parisiejai ir įstatymo žinovai pradėjo smarkiai Jį užpuldinėti ir davinėjo Jam daugybę klausimų. Jie tykojo Jo ir stengėsi pagauti iš Jo burnos kokį žodį, kad Jį apkaltintų. Luko 11, 37—54.

[115] Tų žodžių prasmė.

[116] Kurie pranašai buvo pačių žydų nužudyti?

§ 83. KRISTUS PERSPĖJA APAŠTALUS, KO JIE TURI BIJOTI IR KO NEBIJOTI.

Daugeliui minių stovint aplinkui, taip kad jie vieni kitus mindė, Jis pradėjo sakyti savo mokytiniams: „Saugokitės parisiejų raugo, tai yra, veidmainystės[117]. Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, nė paslėpta, kas nepasidarytų žinoma. Nes ką sakėte tamsybėje, bus sakoma šviesoje, ir ką kambariuose kalbėjote, bus skelbiama ant stogų[118]. Sakau gi jums, mano prieteliams: *Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau negali padaryti.* Aš jums parodysiu, ko turite bijoti: *Bijokite to,*

kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą, sakau jums, to bijokite.

Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatiku[119], tačiau nė vienas jų neužmirštamas pas Dievą. Juk ir visi jūsų galvos plaukai suskaityti. Taigi, nebijokite, jūs vertesni už daug žvirblių.“ Luko 12, 1—7.

[117] Kuo pasireikšdavo parisiejų veidmainystė?

[118] Kuomet visas žmogaus gyvenimas virs vienu visų matomu vaizdu?

[119] Ką reiškia tas pasakymas: „Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatiku“?

§ 84. KRISTUS LIEPIA SAUGOTIS VISOKIO GODUMO.

Vienas iš minios Jam tarė: „Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad jis pasidalintų su manim tėviške“. Jis jam atsakė: „Žmogau, kas mane pastatė jūsų teisėju ar dalintoju?“

Toliau Jis jiems sakė: „Veizdėkite ir saugokitės visokio godumo, nes gyvybė nepareina nuo lobio apstumo, kurį kas turi“.

Jis jiems pasakė taip pat prilyginimą, tardamas: „Vieno turtingo žmogaus laukas atnešė gausių vaisių. Jis manė sau vienas ir sakė: Ką čia daryti, kad neturiu, kur sukrauti savo vaisių? Jis tarė: „Štai, ką padarysiu: išardęs savo klojimus, pasidarysiu didesnių ir tenai suvalysiu visa, kas man užderėjo, ir mano gėrybes. Tuomet aš sakysiu savo sielai: Mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, pokyliauk. Bet Dievas jam tarė: *Paikas, šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos*[120]: kieno gi bus, ką tu prirengei? Taip yra tam, kurs sau krauna turtą, bet nėra turtingas pas Dievą“. Luko 12, 13—21.

[120] Kuri mintis galingai palaiko žmoguje dorą gyvenimą?

§ 85. KRISTUS ĮSAKO PERDAUG NESIRŪPINTI ŠIO GYVENIMO REIKALAIS.

Kas gi jūsų gali savo rūpesniu padidinti savo ūgį vienu mastu? Taigi, nebūkite bailiai susirūpinę rytojumi, nes

rytdiena pati savimi rūpinsis. Kiekvienai dienai gana jos vargo“.[121] Mato 6, 34.

[121] Ką laimėja tas, kas pirmoje vietoje rūpinasi Dievo karalystės reikalais?

§ 86. ŠIO PASAULIO TURTŲ PANIEKA.

„Nebijok, mažasai būry, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystę. Parduokite, ką turite, ir duokite išmaldą. *Nekraukite sau turtų žemėje, kame rūdys ir kandys gadina ir kame vagys iškasa ir vagia, bet kraukite sau turtus*[122] *danguje, kame nei rūdys, nei kandys negadina ir kame vagys neiškasa ir nevagia.* Nes *kame tavo turtas, ten ir tavo širdis“.*[123] Luko 12, 32—33. Mato 6, 19—21.

[123] Kas pasaulyje turtingiausias?

[122] Amžinas žmogaus turtas.

§ 87. KRISTUS NURODO, KAIP REIKIA RUOŠTIS PRIE MIRTIES.

„Tebūna jūsų strėnos sujuostos ir uždegti žiburiai jūsų rankose[124].

Jūs būkite panašūs į žmones, laukiančius savo valdovo, kuomet pagrįš iš vestuvių, kad, kaip tik ateis ir pabels, tuojau jam atidarytų. Palaiminti tie tarnai, kuriuos atėjęs valdovas ras budinčius. Iš tikrųjų, sakau jums, jis susijuos, pasodins juos prie stalo ir, eidamas aplinkui, tarnaus jiems. Jei jis pareitų antroje nakties sargyboje*, ar pareitų trečioje** sargyboje ir taip juos rastų, palaiminti tie tarnai. Taigi, įsitėmykite, jei šeimininkas žinotų, kurioje valandoje ateis vagis, jis juk budėtų ir neleistų įsilaužti į savo namus. Ir jūs *būkite prisirengę, nes žmogaus Sūnus ateis valandoje, kurioje nemanote****. Luko, 12, 35—40.

[124] Ką reiškia strėnos sujuostos ir uždegti žiburiai?

---

* 9 val. vakare.

** 3 val. naktį.

*** Staigia mirtimi miršta dažniausiai tie, kurie mažiausiai jos laukia.

§ 88. KRISTUS PRANAŠAUJA TIKYBINĘ KOVĄ.

„Aš atėjau ugnies siųsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kūrentųsi. Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir kaip nerimstu, iki tai bus atlikta. Ar jūs manote, kad aš atėjau duoti ramybės žemei? Ne, sakau jums, greičiau nesandoros[125]. Nes nuo šio laiko penki gyvenantieji vienuose namuose bus pasidalinę: trys stos prieš du ir du stos prieš tris, tėvas prieš sūnų ir sūnus prieš savo tėvą, motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną, anyta prieš marčią ir marti prieš savo anytą. Luko 12, 49—53.

[125] Dėl ko Kristus pasakė, kad ne ramybės, bet greičiau nesandoros atnešė į šį pasaulį?

§ 89. KRISTUS TARPININKAS TARP DIEVO TĖVO IR ŽMOGAUS. PRILYGINIMAS APIE FYGOS MEDĮ.

„Vienas žmogus turėjo fygų medį, pasodintą savo vynuogyne ir atėjo ieškoti ant jo vaisių, bet nerado. Tuomet jis tarė vynuogyno užvaizdui[126]: Štai jau treti metai kaip ateinu ir ieškau vaisių ant šito fygos medžio, ir nerandu; iškirsk tat jį, kam dar žemę užima? Bet anas atsakydamas jam tarė: *Valdove, palik jį dar šiais metais,* iki aš apkasiu jį ir uždėsiu trąšų, ir, rasi, jis neš vaisių; jeigu gi ne, tai paskui jį iškirsdinsi“ Luko 13, 6—9.

[126] Kas yra fygų medžio savininkas ir kas vynuogyno užvaizda?

§ 90. KRISTUS GYDO 18 METŲ SERGANČIĄ SULINKUSIĄ MOTERIŠKĘ.

Vieną subatą Jis mokė jų sinagogoje. Štai, čia buvo moteriškė, kuri turėjo ligos dvasią nuo aštuoniolikos metų. Ji buvo sulinkusi ir visai negalėjo pažvelgti aukštyn. Pamatęs ją, Jėzus pasivadino prie savęs ir jai tarė: „Moteriške, tu esi paliuosuota nuo savo ligos“. Jis padėjo taip pat ant jos rankas. Ji tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. Tuomet atsiliepdamas sinagogos viršininkas, supykęs, kad Jėzus pagydė subatoje, sakė miniai: „Šešios dienos yra dirbamos, jose tat ateikite ir gydykitės, bet ne subatos dieną“. Viešpats jam atsakė, tardamas: „Veidmainiai. Argi ne kiek-

vienas iš jūsų atriša subatoje savo jautį ar asilą nuo prakartės ir veda girdyti? Šitos gi Abraomo dukters, kurią šetonas laikė surišęs, štai, jau aštuonioliką metų, ar nereikėjo paliuosuoti nuo to saito subatos dienoje"[127]. Tai Jam sakant, visi Jo priešininkai gėdėjosi, visi gi žmonės džiaugėsi visais garbingais dalykais, kurie buvo Jo daromi.

Luko 13, 10—17.

[127] Kuris saitas žmogui yra skaudžiausias ir kaip galima iš jo išsinerti?

§ 91. KRISTUS BAŽNYČIOS PAŠVENTIMO ŠVENTĖJE.

Jeruzalėje, 783, gruodžio m.

Jeruzalėje buvo bažnyčios pašventimo šventė. Buvo žiema. Jėzus vaikščiojo bažnyčioje Saliamono prieangyje. Tenai žydai apstojo Jį ir Jam sakė:

„Ikikolei tu laikysi mus netikrybėje? Jei tu Kristus, pasisakyk mums atvirai". Jėzus jiems atsakė: „Aš jums sakiau, tik jūs netikite. Darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardu, tie liudija apie mane. Bet jūs netikite, nes neesate iš mano avių tarpo. Mano avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka mane. Aš joms duosiu amžinąjį gyvenimą, ir jos nepražus per amžius; *aš ir Tėvas esame vienas*". Tuomet žydai pasiėmė akmenų, kad Jį užmuštų.

Jėzus jiems atsakė: „Aš jums parodžiau daug gerų darbų iš savo Tėvo; už kurį iš jų jūs norite užmušti mane akmenimis?" Žydai Jam atsakė: „Ne už gerą darbą mes tave mušame, bet už piktžodžiavimą, ir kad tu, būdamas žmogus, darai pats iš savęs Dievą".

Jėzus jiems atsakė: „Argi neparašyta jūsų įstatyme: *Aš tariau: jūs dievai**[128].

Jei jis pavadino dievais tuos, kuriems buvo suteiktas Dievo žodis, tai ar valia jums sakyti tam, kurį Tėvas pašventino ir siuntė į pasaulį: „Tu piktžodžiuoji, dėl to, kad aš pasakiau: Aš Dievo Sūnus? Jei aš nedarau savo Tėvo

---

* Psalmių kn. 89. 6.

darbų, netikėkite manim. Bet, jei aš darau, ir, jei nenorite manim tikėti, tai tikėkite darbais, kad pažintumėte ir įsitikintumėte, kad Tėvas yra manyje ir aš Tėvuje".[129]

Tuomet jie ieškojo Jį nutverti, bet Jis ištrūko jiems iš rankų. Jis vėl nuėjo į anapus Jordano, į tą vietą, kame Jonas pirmą kartą krikštijo, ir pasiliko tenai.

Daugelis ateidavo pas Jį ir sakė: „Nors Jonas nepadarė jokio stebuklo, tačiau, ką Jonas sakė apie šitą, buvo tiesa". Taip daugelis įtikėjo į Jį. Jono 10, 22—39.

[128] Paaiškinti prasmę žodžių: „Aš tariau: jūs dievai".

[129] Dėl ko žydai, matydami Kristaus stebuklus, vis dėlto netikėjo į Jį?

NUO BAŽNYČIOS PAŠVENTIMO ŠVENTĖS LIG PASKUTINĖS KELIONĖS JERUZALĖN,
783, gruodžio m. — 784, kovo m.

§ 92. KRISTUS PRANEŠA, KAD NEDORŲJŲ ŽYDŲ VIETON DANGUJE BUS PRIIMTI PAGONYS.

Vienas Jam tarė: „Viešpatie, ar maža bus išgelbėtųjų"? Jis jiems sakė: „Stenkitės įeiti pro ankštas duris, nes sakau jums, daug ieškos įeiti, bet negalės. Įėjus šeimininkui ir užrakinus duris, jūs, stovėdami lauke, pradėsite belsti į duris ir sakysite: Viešpatie, atidaryk mums. Atsakydamas Jis jums tars: Aš nežinau, iš kur jūs. Tuomet jūs pradėsite sakyti: Mes valgėme ir gėrėme tavo akivaizdoje, ir tu mokei mūsų gatvėse. Jis jums tars: Aš nežinau, iš kur jūs. Atstokite nuo manęs, jūs visi, piktadariai. Ten bus verksmo ir dantų griežimo, kuomet išvysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, save gi laukan išvarytus. Ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir sėsis prie stalo Dievo karalystėje. Taip tat *yra paskutiniųjų, kurie bus pirmi, ir pirmųjų, kurie bus paskutiniai*"[130]. Luko 13, 23—30.

[130] Prasmė žodžių: „Yra paskutiniųjų, kurie bus pirmieji, ir pirmųjų, kurie bus paskutinieji".

§ 93. KRISTUS PRANAŠAUJA APIE SAVO MIRTĮ, KAD JI ĮVYKS JERUZALĖS MIESTE, IR RODO, KAIP KARŠTAI JĄ MYLĖJO.

Kai kurie parisiejai Jam sakė: „Kelkis ir eik iš čia, nes Erodas nori tave užmušti". Jis jiems tarė: „Eikite ir sakykite tai lapei: netinka, kad pranašas žūtų kitur, kaip tik Jeruzalėje. Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir akmenimis užmuši pas tave siunčiamuosius, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip paukštis savo lizdą po sparnais, ir tu nenorėjai? *Štai, jūsų namai bus jums palikti tušti*[131]. Luko 13, 31—35.

[131] Kuomet tas pranašavimas įvyko?

§ 94. PRILYGINIMAS APIE DIDŽIĄJĄ PUOTĄ.

„Vienas žmogus prirengė didelę vakarienę ir pakvietė daug. Vakarienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau prirengta. Tuomet jie visi draug ėmė išsikalbinėti. Pirmasis jam sakė: Pirkau ūkį ir turiu eiti jo apžiūrėtų; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarė: Pirkaus penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vėl kitas sakė: Vedžiau pačią ir todėl negaliu ateiti. Tarnas sugrįžęs pasakė visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui: Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir įvesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus Tarnas vėl pranešė: Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarė tarnui: Eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti, kad mano namai būtų pilni. Sakau gi jums, *nė vienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienės*".[132] Luko 14, 15—24.

[132] Kas gali įvykti su žmogumi, jei ilgą laiką kratosi Dievo duodamų malonių?

§ 95. PARISIEJŲ VIRŠININKO NAMUOSE KRISTUS GYDO VANDENS LIGA SERGANTĮ LIGONĮ.

Jėzui, įeinant į namus vieno parisiejų vyriausiojo subatoje valgyti, atsitiko, kad jie tykojo Jo. Štai, Jo akivaizdon

stojo vienas žmogus, sergąs vandens liga. Tuomet Jėzus, atsiliepdamas į įstatymo žinovus ir parisiejus, tarė: „Ar valia subatoje gydyti?“ Bet jie tylėjo. Tai jis ėmė jį, pagydė ir paleido. Atsiliepdamas gi į juos, Jis tarė: „Jei kieno jūsų asilas ar jautis įkrinta į šulinį, ar ne tuojau subatos dienoje jį ištraukia?“

Ir į tai jie negalėjo Jam atsakyti. Luko 14, 1—6.

Kuri vieta pasirenkama puotos metu?

Patėmijęs, kaip pakviestieji rinkosi sau vyriausias vietas prie stalo, Jis jiems tarė: „Pakviestas į vestuves, nesisėsk vyriausioje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta garbingesnio už tave, kad tas, kurs tave ir jį kvietė, atėjęs, nesakytų tau: Užleisk šitam vietą. Tuomet tu turėtumei nuraudęs sėstis žemiausioje vietoje. Bet, būdamas pakviestas, eik ir atsisėsk žemiausioje vietoje, kad atėjęs tas, kurs tave kvietė, tau sakytų: *Prieteliau, slink arčiau.* Tuomet tau bus garbės akivaizdoje sėdinčių draug prie stalo. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kurs save žemina, bus paaukštintas“[133]. Luko 14, 7—11.

[133] Kas tai yra nusižeminimo dorybė?

Kurie reikia kviesti puoton?

„Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk savo prietelių, nei savo brolių, nei giminių, nei turtingų kaimynų, kad kartais ir jie nepakviestų tavęs, ir taip būtų tau atsilyginta. Bet, keldamas pokylį, pasikviesk beturčių, luošų, raišų ir aklų. Tai tu būsi palaimintas, nes jie neturi kuo tau atsilyginti; *bus gi tau atsilyginta teisiųjų prisikėlime*“.[134] Luko 14, 12—14.

[134] Kuomet žmogus turi teisės iš Dievo susilaukti gausaus atlygio?

Kas reikalaujama iš tų, kurie Kristų seka?

„*Kas myli tėvą ar motiną labiau nekaip mane, tas manęs nevertas*[135]; ir kas myli sūnų ar dukterį labiau nekaip mane, tas manęs nevertas. *Ir kas neneša savo kryžiaus ir*

neseka manęs, negali būti mano mokytinis[136]. Taip pat *kiekvienas iš jūsų, kurs neišsižada viso, ką turi, negali būti mano mokytinis"*.[137] Luko 14, 26—33.

[135] Ar Dievas reikalauja, kad Jį mylėtumėm aukščiausia jausmų meile?

[136] Ko būtinai reikalauja Kristus iš savo pasekėjų?

[137] Kuomet turtas nekliudo žmogui sekti Kristų?

§ 96. KRISTUS DUODA PRILYGINIMĄ APIE NEDORĄ SŪNŲ.

„Vienas žmogus turėjo du sūnu. Jaunesnysis jųdviejų tarė tėvui: Tėve, duok man lobio dalį, kuri man tenka. Jis padalijo jiedviem lobį. Ne po daug dienų jaunesnysis sūnus visa surinkęs iškeliavo į tolimą šalį ir išaikvojo tenai savo lobį, gyvendamas išdykusiai. Jam visa išaikvojus, kilo anoje šalyje smarkus badas, ir jis pradėjo stokoti.

Taigi, jis nuėjo ir pristojo prie vieno anos šalies gyventojo; tas jį nusiuntė į savo ūkį kiaulių ganyti. Jis geidė pripildyti savo pilvą kiaulių ėdamomis žliauktėmis, bet niekas jam jų nedavė. Apsimąstęs pats sau vienas, jis tarė: Kiek tai samdininkų mano tėvo namuose turi apsčiai duonos, aš gi čia badu stimpu. Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir jam sakysiu: Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdininkų.

Taigi, jis kėlėsi ir grįžo pas savo tėvą. Bet jam toli tebesant, jo tėvas pamatė jį ir buvo gailestingumo sujudintas; pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir jį pabučiavo.[138] Sūnus jam tarė: Tėve, nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi. Tačiau tėvas tarė savo tarnams: Greitai išneškite gražiausį drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant jo kojų; atveskite taip pat penėtą veršį ir papjaukite; valgykime ir pokyliaukime, nes *šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo*[139], buvo pražuvęs ir atsirado. Taigi, jie pradėjo pokyliauti.

Vyresnysis jo sūnus buvo tuo tarpu lauke; pareidamas ir artindamasis į namus, jis išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė vieną tarną ir pasiklausė, kas tai yra. Tas jam

G. Doré

„Tėve, nusidėjau dangui ir tau". Luko 15, 21.

pasakė: Tavo brolis parėjo, tai tavo tėvas papjovė penėtą veršį, kad jį sveiką sulaukęs.

Tuomet jis papyko ir nenorėjo eiti į vidų. Taigi, jo tėvas išėjęs pradėjo jį prašyti. Bet jis atsakydamas tarė savo tėvui: Štai, tiek metų aš tarnauju ir niekuomet neperžengiau tavo įsakymo, tačiau tu niekuomet man nedavei nė ožiūko, kad pasilinksminčiau su savo prieteliais; bet kaip tik parėjo šis tavo sūnus, prarijęs savo lobį su paleistuvėmis, tu jam penėtą veršį papjovei.

Tuomet jis jam tarė: Sūnau, tu visuomet esi su manim, ir *visa, kas mano, tai ir tavo.* Reikėjo gi pokyliauti ir džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo prapuolęs ir vėl atsirado". Luko 15, 1—32.

[138] Dievo gailestingumas nusidėjėliui.

[139] Keleriopa mirtimi gali mirti žmogus?

§ 97. PRILYGINIMAS APIE GUDRŲ UŽVAIZDĄ.

,,Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskųstas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką gi girdžiu apie tave? duok apyskaitą savo užvaizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu? kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užveizdėjimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėsk ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes *šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus.*[140] Ir aš jums sakau: *Darykite sau prietelių pagalba apgaulingų turtų, kad, jums mirus, priimtų jus į amžinas padangtes".*[141]

Luko 16, 1—9.

[140] Dėl ko šio pasaulio vaikai gali būti pavadinti tamsos vaikais ir dėl ko jie dažnai gudresni už šviesos vaikus?

[141] Kaip Kristus vadina žemės turtus ir kuomet jie gali mums atnešti naudos?

§ 98. PRILYGINIMAS APIE NEGAILESTINGĄ TURTUOLĮ IR VARGŠĄ LOZORIŲ.

„Buvo vienas turtingas žmogus, kurs vilkėjo purpura ir ploniausia drobe ir kasdien puikiai pokyliavo. Buvo taip pat vienas elgeta, vardu Lozorius, kurs gulėjo pas ano duris, pilnas vočių, ir geidė pasisotinti krintančiais nuo turtuolio stalo trupiniais, bet niekas jam neduodavo. Šunes ateidavo ir laižydavo jo votis.

Atsitiko, kad elgeta mirė ir buvo Angelų nuneštas į Abraomo prieglbostį.[142] Mirė taip pat ir turtingasis ir buvo palaidotas pragare.[143] Būdamas kančiose, jis pakėlė savo akis ir pamatė iš tolo Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Tuomet jis sušuko: Tėve Abraome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių savo piršto galo pamirkyti į vandenį, kad atgaivintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje.

Abraomas jam atsakė: Sūnau, atsimink, kad tu gavai gerybių savo gyvenime, tuo tarpu Lozorius gavo nelaimių, dabar jis turi paguodos, tu gi kankinamas. Be visa to tarp mūsų ir jūsų stipriai padaryta didelė gelmė, taip kad tie, kurie norėtų, negali iš čia nueiti pas jus, nei iš ten čion ateiti. Jis tarė: Tai meldžiu tave, tėve, siųsti jį į mano tėvo namus, nes aš turiu penkis brolius, juos jis teper spėja, kad ir jie neateitų į šitą kančių vietą.

Abraomas jam atsakė: Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų klauso. Anas gi sakė: Ne, tėve Abraome, bet jei kas iš mirusiųjų ateitų pas juos, jie darytų atgailą. Jis tačiau jam tarė: *Jei jie neklauso Mozės ir pranašų, jie netikės, jei ir iš numirusių kas atsikeltų*".[144] Luko 16, 19—31.

[142] Už ką Lozorius priimtas į dangų?

[143] Už ką turtuolis pateko į pragarą?

[144] Ar stebuklas gali atversti nusidėjėlį, jei jisai nenori atsiversti?

§ 99. KRISTUS DUODA BAŽNYČIAI VALDŽIOS BAUSTI NUSIKALTĖLIUS.

„Jei tavo brolis tau nusidėjo, eik ir bark jį tarp savęs ir tarp jo vieno. Jei jis tavęs paklausys, tu laimėjai savo

brolį. Jeigu gi jis tavęs nepaklausytų, imk su savim dar vieną ar du, kad kiekvienas dalykas būtų nutartas dviejų ar trijų liudytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei jis nepakalusytų ir Bažnyčios, *tebūna jis tau, kaip pagonis ir muitininkas*".[145].

Tuomet, priėjęs Jį, Petras tarė: „Viešpatie, kiek sykių aš turiu atleisti savo broliui, kuomet jis man nusideda? ar iki septynių?

Jėzus jam tarė: *„Aš nesakau tau iki septynių, bet iki septyniasdešimtis septynių kartų"*.[146]

Mato 18, 15—22.

[145] Įrodyti, kad Kristus suteikė Bažnyčiai teisę valdyti žmones.

[146] Ar leidžiama kada nors artimui neatleisti?

§ 100. KRISTUS TEIKIA APAŠTALAMS TEISĘ ATLEISTI ŽMONĖMS NUODĖMES.

„Iš tikrųjų, sakau jums, ką tik jūs surišite žemėje,[147] *bus surišta danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje"*. Mato 18, 18.

[147] Kaip įrodyti, kad išpažintis yra Kristaus įstatyta?

§ 101. KRISTUS PAŽYMI BENDROS MALDOS GALYBĘ.

„Aš jums sakau: Jei du iš jūsų susitars ant žemės apie kurį nors dalyką Jo melsti, bus jiedviem padaryta mano Tėvo, kurs yra danguje.

Nes kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe". Mato 18, 19—20.

[148] Kaip Kristus pažymėjo, kad bendroji malda Dievui yra meilesnė ir dėl ko?

§ 102. PRILYGINIMAS APIE NEGAILESTINGĄ TARNĄ.

„Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti apyskaitą su savo tarnais. Kuomet jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvesta pas jį vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų.*

---

* 127.890.000 litų.

Kadangi jis neturėjo, iš ko užmokėti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo pačią, vaikus ir visa, ką turėjo, ir užmokėti. Tas tarnas parpuolęs meldė jį, sakydamas: Turėk link manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Valdovui pagailo to tarno; jis paleido jį ir dovanojo jam skolą.

Bet tas tarnas išėjęs rado vieną iš savo tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų,* ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas. Jo draugininkas kniūpščias meldė jį, sakydamas: Turėk link manęs kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, kolei užmokės skolą.

Kiti jo draugininkai, matydami, kas darėsi, labai nuliūdo; jie atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam tarė: Nedorasai tarne, aš tau dovanojau visą skolą, nes mane meldei; argi tat nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugininko, kaip aš tavęs pasigailėjau? Užsirūstinęs jo valdovas padavė jį budeliams, kolei užmokės visą skolą.

Taip ir mano dangiškas Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies“.[149]

Mato, 18, 23—35.

[149] Kuris yra geriausias būdas atleisti savo artimui?

§ 103. TIKĖJIMO GALYBĖ. TARNO PAREIGOS.

Apaštalai tarė Viešpačiui: „Padaugink mums tikėjimo“. Viešpats gi atsakė: *„Jei turėtumėte tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėtumėte sakyti šitam morų medžiui: Išsirauk ir persisodink į jūrą, tai jis jūsų paklausytų“*[150].

Luko 17, 5—6.

„Kas jūsų, turėdamas tarną, kurs aria ir gano, jam sako, kaip tik jis pareina iš lauko: Eik tuojau čia ir sėskis prie stalo, ir ar nesako: prirenk man vakarienės, susijuosk ir man tarnauk, kolei aš valgysiu ir gersiu, paskui gi tu

---

* 223 lit. 15 ct.

valgysi ir gersi? Ar jis dėkoja tam tarnui, kad darė, kas jam buvo paliepta? Manau, kad ne.

Taip ir jūs, *atlikę visa, kas jums paliepta, sakykite: Esame nenaudingi tarnai; darėme, ką turėjome daryti*".[151]

Luko 17, 5—9.

[150] Kurie Kristaus žodžiai įrodo, kad, turint gyvo tikėjimo, galima stebuklai daryti?

[151] Dėl ko žmogus nevertas pagyrimo, kai jis gerai atlieka savo pareigas?

PASKUTINĖ KRISTAUS KELIONĖ JERUZALĖN.

§ 104. KRISTUS KELIA IŠ NUMIRUSIŲ LOZORIŲ.

Betanija, 784, kovo mėn.

Buvo vienas ligonis Lozorius iš Marijos ir jos sesers Mortos miestelio, Betanijos. Marija gi buvo ta pati, kuri patepė Viešpatį tepalu ir nušluostė Jo kojas savo plaukais; jos tai brolis Lozorius sirgo. Taigi, jo seserys siuntė pas Jį ir sakydino: „Viešpatie, štai tas, kurį Tu myli, serga". Išgirdęs Jėzus jiems tarė: „Ta liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, kad per ją būtų pagarbintas žmogaus Sūnus".

Jis tuo tarpu pasiliko dvi dieni toje pačioje vietoje; joms praslinkus, Jis tarė savo mokytiniams: „Eikime vėl į Judieją". Mokytiniai Jam sakė: „Mokytojau, žydai ką tik ieškojo Tavęs užmušti akmenimis, ir Tu vėl tenai eini".

Jėzus tarė: „Mūsų prietelis Lozorius miega, aš einu jo pažadinti iš miego".

Tuomet Jo mokytiniai Jam tarė: „Viešpatie, jei miega, bus sveikas". Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, jie gi manė apie užmigimą paprastu miegu. Tuomet Jėzus jau aiškiai pasakė: „Lozorius mirė, eikime pas jį".

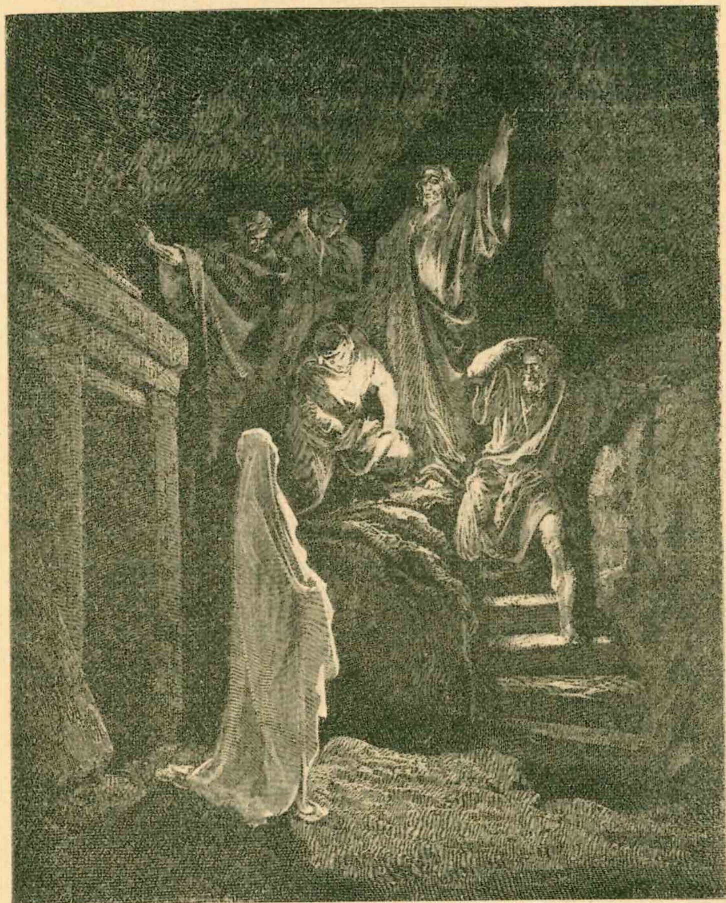
Tuomet Tomas, vadinamas Dvynas, tarė kitiems mokytiniams: „Eikime ir mes mirti su Juo".

Atėjęs Jėzus rado jį jau keturias dienas gulintį kape. Betanija buvo arti Jėruzalės apie penkiolika varsnų* atstu nuo

---

* 2⁴/₅ kilom.

jos. Daug žydų buvo atėjęs pas Mortą ir Mariją jųdviejų paguosti dėl jų brolio.

G. Doré.

„Lozoriau, išeik." Jono 11, 43.

Morta, kaip tik išgirdo, kad Jėzus ateina, išėjo Jo pasitikti; Marija gi pasiliko namie. Morta tarė Jėzui: „Vieš-

patie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. Bet ir dabar aš žinau, kad Dievas Tau duos, ko tik Tu iš Dievo prašysi".

Jėzus jai tarė: „Tavo brolis atsikels".

Morta Jam atsakė: „Žinau, kad jis atsikels atsikėlime, paskutinėje dienoje".

Jėzus jai tarė: *„Aš atsikėlimas ir gyvybė, kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas.* Ar tai tiki?"

Ji Jam atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad Tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atėjai į šį pasaulį".

Tai pasakius, ji nuėjo ir pašaukė savo seserį Mariją, tylomis sakydama: „Mokytojas čia ir tave šaukia". Kaip tik ji išgirdo, greitai atsikėlė ir ėjo pas Jį, nes Jėzus dar nebuvo įėjęs į miestelį; Jis dar tebebuvo toje pačioje vietoje, kur Jį buvo pasitikus Morta.

Žydai gi, kurie buvo su ja namuose ir ramino ją, pamatę, kad Marija greitai atsikėlė ir išėjo, sakė: „Ji eina pas kapą verkti tenai".

Kaip tik Marija atėjo, kame buvo Jėzus, ir Jį pamatė, puolė Jam po kojų ir Jam tarė: „Viešpatie, kad būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs". Tuomet Jėzus, pamatęs ją verkiančią ir atėjusius su ja žydus verkiančius, susigraudino dvasioje. Jis tarė: „Kur jį padėjote?" Jie Jam atsakė:

„Viešpatie, eik ir pažiūrėk". *Jėzus apsiašarojo.*[152]

Todėl žydai kalbėjo: „Štai, kaip jis jį mylėjo". Kai kurie gi iš jų sakė: „Ar tas, kurs atvėrė akis aklam gimusiam, negalėjo padaryti, kad šitas nebūtų miręs"?

Jėzus priėjo prie kapo. Buvo gi tai ola, uždaryta akmenimi. Jėzus tarė: „Atimkite akmenį". Mirusiojo sesuo Morta Jam sakė:

„Viešpatie, jau dvokia, nes jau keturias dienas guli".

Atritus akmenį, Jėzus pakėlė aukštyn akis ir tarė: „Tėve, dėkoju Tau, kad mane išklausei. Aš, tiesa, žinojau,

kad Tu visuomet mane išklausai; bet tai pasakiau dėl čia aplinkui stovinčių žmonių, kad jie tikėtų, jog Tu esi mane siuntęs". Tai pasakęs, Jis sušuko garsiu balsu: „Lozoriau, išeik".

Numirėlis tuojau išėjo surištomis raisčiais kojomis ir rankomis, ir jo veidas buvo aprištas skepeta.

Jėzus jiems tarė: „Atriškite jį ir leiskite eiti".

Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir buvo matę, ką Jėzus padarė, įtikėjo į Jį. Bet kai kurie iš jų nuėjo pas parisiejus ir jiems pasakė, ką Jėzus buvo padaręs.

Taigi, vyriausieji kunigai ir parisiejai surinko tarybą ir kalbėjo: „Ką darysime, kadangi tasai žmogus daro daug stebuklų? Jei paliksime Jį taip, visi įtikės į jį; ateis romėnai ir atims mūsų kraštą ir tautą".

Vienas iš jų, vardu Kaifas, būdamas tais metais vyriausiuoju kunigu, jiems tarė: „Jūs nieko nežinote ir neapsvarstote, kad jums geriau, jei vienas žmogus mirs už tautą, kaip kad visa tauta pražūtų".

Nuo tos dienos jie buvo nusistatę Jį užmušti. Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet išėjo į šalį, arti tyrų, į miestą, kurs vadinasi Efremas.* Tenai Jis pasiliko su savo mokytiniais. Jono 11, 1—54.

[152] Ką įrodo Kristaus susigraudinimas?

§ 105. KRISTUS GYDO 10 RAUPSUOTŲ.

Jam įeinant į vieną sodžių, Jį sutiko dešimts raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu[153] ir, pakėlę balsą, sakė: „Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų".

Pamatęs juos, Jis tarė: „Eikite, pasirodykite kunigams". Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo, garbindamas dideliu

---

* 12 kilom. į šiaurę nuo Jeruzalės.

balsu Dievą ir dėkodamas, parpuolė ant veido prie Jo kojų, tai buvo samaritonas. Atsiliepdamas Jėzus tarė: „Argi ne dešimts pagijo? *kur gi devyni?*[154] Neatsirado, kas sugrįžęs, duotų garbę Dievui, tik šitas svetimtaustis". Taigi, Jis jam tarė: „Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave".

Luko 17, 11—19.

[153] Raupsuotų likimas.

[154] Ką mes turime bendra su raupsuotų liga ir kuomet mus siekia Kristaus žodžių aidas: „Kurgi gi devyni"?

G. Fugel.

„Kur gi devyni"? Luko 17, 17.

§ 106. KRISTUS DUODA PRILYGINIMĄ APIE MALDĄ.

Jis pasakė prilyginimą apie tai, kad visuomet reikia melstis ir nepailsti, tardamas: „Viename mieste buvo teisėjas, kurs Dievo nebijojo ir žmogaus nesidrovėjo. Tame mieste buvo viena našlė; ji ateidavo pas jį ir sakydavo: Apgink mane nuo mano priešininko. Ilgai jis nenorėjo, paskui gi pats sau vienas tarė: Nors aš nebijau Dievo ir žmogaus nesidroviu, tačiau, kadangi ta našlė man įkyri,

tai aš apginsiu jos teises, kad pagaliau atėjus neapdaužytų man veido".

Viešpats pridūrė: „Klausykite, ką sako tas neteisingas teisėjas. Argi Dievas negintų teisių savo išrinktųjų, šaukiančių į Jį dieną ir naktį, ir argi gaištų jiems padėti? Aš sakau jums: *Jis greitai apgins jų teises*".[155]

Luko 18, 1—14.

[155] Kaip Dievas gynė pirmais amžiais savo sekėjus?

§ 107. MOTERYSTĖS RYŠIO TVIRTUMAS.

Jėzus iškeliavo iš Galiliejos ir atėjo į Judiejos ribas anapus Jordano. Jį sekė daug minių, ir Jis juos tenai pagydė. Tuomet prie Jo prisiartino parisiejai Jo gundytų ir sakė: „Ar valia žmogui paleisti savo pačią dėl kokios nors priežasties"?[156]

Atsakydamas Jis jiems tarė: „Ar neskaitėte, kad Tas, kurs pradžioje sutvėrė žmogų, padarė juos kaip vyrą ir moterį ir tarė: To dėliai *žmogus paliks tėvą ir motiną ir laikysis savo pačios, ir du bus vienas kūnas. Ką tat Dievas sujungė, žmogus teneperskiria.*[158] Taigi, iš jums sakau: Kas nors paleidžia savo pačią, jei ne dėl svetimoterystės,[158] ir kitą veda, svetimoteriauja, ir kas paleistą veda, svetimoteriauja". Mato 19, 1—9.

[156] Ar moterystės ryšys pas žydus buvo suardomas?

[157] Kur randame apreiškimą, kada stojančius į moterystės luomą jungia patsai Dievas, o išjungti jų neturi teisės ne tik civilė valdžia, bet net ir pati Bažnyčia?

[158] Ar žmonos neištikimybė duodavo vyrui teisės nutraukti moterystės ryšį?

§ 108. KRISTUS KŪDIKIŲ TARPE.

Pas Jį atnešdavo kūdikių, kad jų prisiliestų. Tai matydami, mokytiniai varė atnešančius šalin. Pamatęs juos, Jėzus buvo nepatenkintas ir jiems tarė: „*Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių Dievo karalystė.* Iš tikrųjų, sakau jums, *kas nepriima Die-*

vo karalystės, kaip kūdikis, neįeis į ją“.[159] Ir Jis juos laimino, apkabindamas juos ir dėdamas ant jų rankas.

Luko 18, 15. Morkaus 10, 13—16.

[159] Kokiu būdu žmogus visą savo amžių gali būti kūdikiu?

§ 109. KRISTUS IR TURTINGAS VYRESNYSIS.

Vienas vyresnysis paklausė Jį, sakydamas: „Mokytojau, ką turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“ Jėzus jam tarė: „Žinai įsakymus: Neužmuši, nesvetimoteriausi, nevogsi, neliudysi neteisingai, neapgaudinėsi, mylėsi savo artimą, gerbk savo tėvą ir motiną“.

Jis atsakė: „Visa tai laikiau nuo pat savo jaunystės“. Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: „Dar vieno dalyko tau trūksta: *parduok visa, ką turi, ir duok beturčiams; tai turėsi turtą danguje*, paskui ateik, sek mane.

Jis, tai išgirdęs, nuliūdo, nes buvo labai turtingas. Pažvelgęs aplinkui, Jėzus tarė savo mokytiniams: *„Vaikučiai, kaip gi vargu įeiti į Dievo karalystę tiems, kurie pasitiki pinigais. Pigiau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę“.*

Jie stebėjosi, sakydami vieni kitiems: „Tai kas gi gali būti išganytas?“

Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: *„Pas žmones tai negalima, bet ne pas Dievą; nes pas Dievą visa galima“.*[160]

Tuomet Petras ėmė sakyti: „Štai mes visa palikome ir sekėme Tave“. Atsakydamas Jėzus tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, kurie mane sekėte, atgimime, kuomet žmogaus Sūnus sėdės savo didenybės soste, taip pat sėdėsite dvylikoje sostų ir teisite dvyliką Izraėlio giminių. Ir nėra nė vieno, kurs paliktų namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl Evangelijos, ir kurs negautų dabar šiame laike tarp persekiojimų šimtą kartų tiek[161] namų, brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir laukų, būsimame gi pasaulyje amžinojo gyvenimo. Luko 18, 18—23. Morkaus 10, 23—30.

[160] Kuomet žemės turtai kliudo kelią į dangų?

[161] Ką reiškia gauti šimtą brolių, seserų, motinų ir vaikų?

§ 110. PRILYGINIMAS APIE VYNDARŽIO DARBININKUS.

„Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą* dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus, stovinčius be darbo prekyvietėje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną ir, kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. Ir apie vienuoliktą valandą jis išėjo ir kitus rado stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad niekas mūsų nepasamdė. Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną.

Atėjus gi vakarui, vynuogyno savininkas tarė savo užvaizdui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo atėję vienuoliktą valandą, gavo kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeimininką ir sakė: Šitie paskutinieji vieną valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos ir kaitros naštą. Bet jis, atsakydamas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniam duoti, kiek ir tau“.[162] *Taip paskutinieji bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, maža gi išrinktų“.* Mato 20, 1—16

[162] Ar Dievas lygiai visiems teikia savo malonių ir kiek mažiausiai teikia kiekvienam žmogui?

§ 111. KRISTUS SAVO MOKINIAMS PRANEŠA APIE SAVO KANČIAS, MIRTĮ IR ATSIKĖLIMĄ IŠ NUMIRUSIŲ.

Jie buvo kelyje ir ėjo į Jeruzolimą; Jėzus ėjo jų priešakyje; jie buvo nustebę ir sekė bijodami.

---

* 2,13 cnt.

Vėl ėmęs pas save dvyliką, Jis pradėjo jiems sakyti, kas Jam turėjo atsitikti: ,,Štai mes einame į Jeruzolimą,

1. Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiems kunigams, Rašto žinovams ir vyresniesiems;

2. jie pasmerks jį mirti ir
3. paduos jį pagonims;
4. jie tyčiosis iš jo;
5. apspjaudys jį;
6. plaks jį ir
7. užmuš jį, bet
8. trečioje dienoje jis atsikels iš numirusių.

Morkaus 10, 32—34.

§ 112. JOKŪBAS IR JONAS PRAŠO SAU IŠ KRISTAUS GARBINGIAUSIOS VIETOS DANGUJE.

Zebediejaus sūnu du, Jokūbas ir Jonas, tarė: ,,Mokytojau, norime, kad Tu mums padarytumei, ko tik prašysime".

Jis jiems tarė: ,,Ko norite, kad jums padaryčiau?"

Juodu tarė: ,,Duok mudviem savo garbėje vienam sėdėti Tavo dešinėje ir kitam Tavo kairėje".

Jėzus jiedviem atsakė: ,,Nežinote, ko prašote; ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu? arba būti pakrikštyti tuo krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas?"

Juodu Jam tarė: ,,Galime".

Jėzus jiems atsakė: ,,Taurę, tiesa, kurią aš gersiu, gersite ir krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas, būsite pakrikštyti, *sėdėti gi mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti jums, bet tiems, kuriems prirengta*".[163]

Išgirdę dešimts ėmė pykti ant Jokūbo ir Jono.

Tuomet Jėzus, pasivadinęs juos, jiems tarė: ,,Kas tik nori būti didesnis, tas bus jūsų tarnas. Kas tik nori būti jūsų tarpe pirmas, bus visų vergas. Nes ir žmogaus Sūnus

neatėjo, kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę, kaipo atvadavimą, už daugelį“.

Morkaus 10, 35—45.

[163] Ką sako tie Kristaus žodžiai: „Sėdėti mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti jums, bet tiems, kuriems prirengta“.

§ 113. KRISTUS, ĮEIDAMAS Į JĖRIKĄ, GYDO AKLĄ.

Kuomet Jis artinosi į Jėriką, vienas aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: „Dovydo sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs“. Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų; bet jis dar labiau šaukė: „Dovydo sūnau, pasigailėk manęs“.

Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo prisiartinęs, paklausė jį, tardamas: „Ko nori, kad tau padaryčiau“? Jis atsakė: *„Viešpatie, kad regėčiau“.*[164] Jėzus jam tarė: „Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave“.
Jis tuojau regėjo ir sekė Jį, garbindamas Dievą.
Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

Luko 18, 35—43.

[164] Kuo šiandien pasireiškia žmonių proto aklumas ir kas jiems kliudo praregėti?

§ 114. KRISTUS JĖRIKE ZAKAJAUS NAMUOSE.

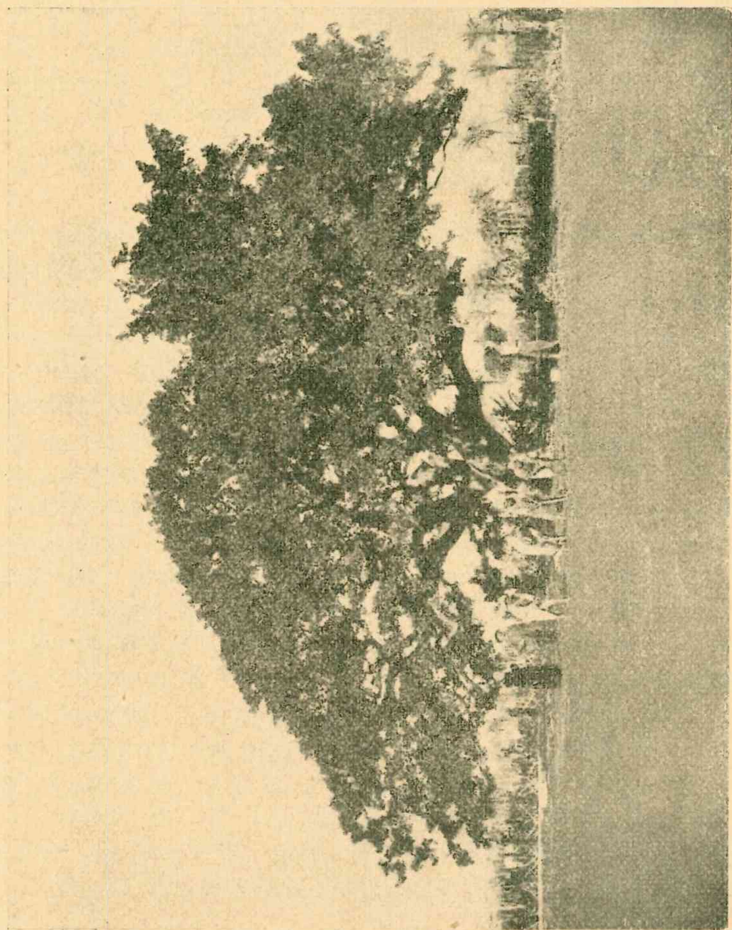
Jis ėjo per Jėriką. Štai, čia buvo vienas žmogus, vardu Zakajus, muitininkų viršininkas ir turtingas. Jis norėjo pamatyti Jėzų, kas Jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes pats buvo mažo ūgio. Taigi, jis užbėgo priešakin ir įlipo į moro medį, kad Jį matytų, nes ten Jis turėjo praeiti.

Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus pamatė jį ir jam tarė:

„Zakajau, lipk skubiai žemyn, nes man reikia šiandien pabūti tavo namuose“.

Jis skubiai nulipo ir priėmė Jį su džiaugsmu. Tai matydami, visi murmėjo ir sakė, kad Jis užėjęs pas nusidėjėlį.

Zakajus gi atsistojęs tarė Viešpačiui: „Viešpatie, štai, aš duodu pusę savo gėrybių beturčiams, ir, jei kuo nuskriaudžiau ką nors, grąžinu keturgubai“.

Gražiausias Palestinoje moro medis.

Jėzus jam tarė: *„Šiandien suteikta išganymas šitiems namams, nes žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę“.* Luko 19, 1—10.

165 Kuo baigiasi mūsų noras Kristų pažinti?

§ 115. PRILYGINIMAS APIE DEŠIMTĮ TARNŲ.

Vienas aukštos kilmės žmogus išėjo į tolimą šalį gauti sau karalystės ir paskui vėl sugrįžti. Todėl jis pasivadino dešimtį savo tarnų, davė jiems dešimtį minų* ir jiems tarė: Verskitės, iki sugrįšiu. Bet jo piliečiai nekentė jojo; jie siuntė paskui jį pasiuntinių, sakydami: Mes nenorime, kad šitas mums karaliautų. Tačiau, gavęs karalystę, jis sugrįžo ir liepė pašaukti tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, kad žinotų, kiek kas buvo pelnęs.

Atėjo pirmas ir sakė: Valdove, tavo mina laimėjau dešimtį minų. Jis jam tarė: Gerai, gerasis tarne, kadangi buvai ištikimas mažame dalyke, tu turėsi valdžios dešimčiai miestų. Kitas atėjo ir sakė: Valdove, tavo mina laimėjau penkias minas. Ir tam jis tarė: Ir tu būk viršininkas penkiems miestams. Atėjo dar kitas ir sakė: Valdove, štai tavo mina, kurią laikiau padėtą skepetoje. Aš gi bijojau tavęs, nes tu žmogus kietas: imi, ko neesi padėjęs, ir pjauji, ko neesi sėjęs. Jis jam tarė: Aš teisiu tave, netikusis tarne, tavo paties burna. Tu žinojai, kad aš žmogus kietas, imąs, ko nepadėjau, ir pjaunąs, ko nesėjau. Tai kodėl tu nedavei mano pinigų nuomon, kad aš sugrįžęs būčiau galėjęs pareikalauti jų su palūkanomis? Čia pat stovėjusiems jis pasakė: Atimkite iš jo miną ir duokite tam, kurs turi dešimtį minų. Tiems patėmijus: Valdove, tas jau turi dešimtį minų, jis tarė: Aš sakau jums, *kiekvienam turinčiam bus duodama, ir jis apsčiai turės; iš to gi, kurs neturi, bus atimta net ir tai, ką jis turi.*[166] *Tuos mano neprietelius, kurie nenorėjo, kad aš jiems karaliaučiau, atveskite čia ir užmuškite mano akyse".* Luko 19, 11—27.

[166] Ką reiškia šie žodžiai: „Iš to, kurs neturi, bus atimta ir tai, ką jis turi"?

---

* 1 mina = 212 litų.

§ 116. KRISTUS, IŠEIDAMAS IŠ JĖRIKO, GYDO DU AKLU.

Išeinant iš Jėriko, Jį sekė didelė minia. Ir štai, du aklu, sėdėjusiu prie kelio, išgirdo, kad praeina Jėzus, ir sušuko, tardami: „Viešpatie, Dovydo sūnau: pasigailėk mudviejų“. Minia draudė juos, kad tylėtų. Bet juodu dar labiau šaukė, sakydami: „Viešpatie, Dovydo sūnau, pasigailėk mudviejų“. Jėzus sustojo, pasišaukė juodu ir tarė: Ko norita, kad jums padaryčiau? Juodu Jam sakė: „Viešpatie, kad mudviejų akys atsivertų“. Pasigailėjęs jųdviejų, Jėzus palietė jų akis.

Ir juodu tuojau regėjo ir Jį sekė. Mato 20, 29—34.

§ 117. VYRIAUSIEJI KUNIGAI IR PARISIEJAI ĮSAKO PRANEŠTI, KUR KRISTUS, KAD GALĖTŲ JĮ SUGAUTI.

Buvo arti žydų Velykos, ir daugelis atėjo prieš Velykas į Jeruzalę savęs pasišventinti. Jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami bažnyčioje, kalbėjosi tarp savęs: „Kaip jums rodosi, ar jis neateis į šventes?

Vyriausieji knuigai ir parisiejai buvo davę paliepimą pasakyti, jei kas sužinotų, kur Jis esąs, kad Jį galėtų sugauti. Jono 11, 55—56.

§ 118. KRISTUS BETANIJOJE POKYLYJE.

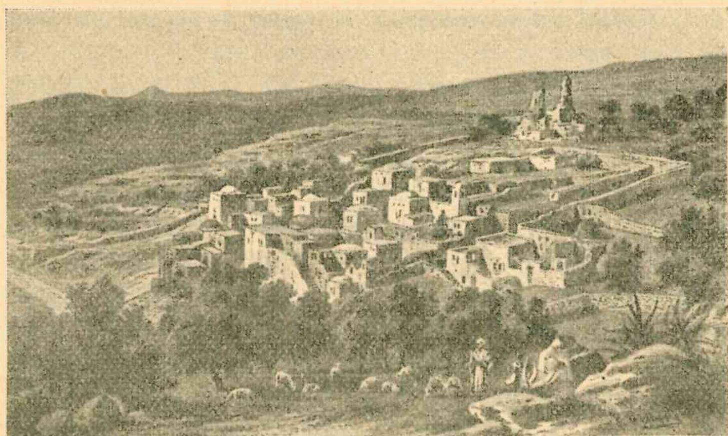
Šešiomis dienomis pirm Velykų Jėzus atėjo į Betaniją, kame gyveno buvęs numiręs ir Jėzaus prikeltas Lozorius. Tenai, Simono Raupsuoto namuose Jam padaryta pokylis. Morta tarnavo, Lozorius buvo vienas iš sėdėjusių draug su Juo prie stalo. Marija gi ėmė brangaus tikrojo nardo tepalo svarą, patepė Jėzaus kojas ir nušluostė savo plaukais. Namai pasidarė pilni tepalo kvapo.

Tuomet iš Jo mokytinių, Judas Iskarijotas, kurs turėjo Jį išduoti, tarė: „Kodėl neparduota to tepalo už tris šimtus denarų* ir neatiduota beturčiams?“ Pasakė gi jis tai

* 640 litų.

ne kad jam būtų rūpėję beturčiai, bet, kad buvo vagis, ir, laikydamas piniginę, pasisavindavo, kas į ją buvo įdedama.

Bet Jėzus atsakė: „Atstokite nuo jos; kam jai esate įkyrūs? Ji padarė, ką galėjo: *ji padarė man gerą darbą;* ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms. *Beturčių jūs visuomet turite su savim ir, kada tik norite, galite daryti jiems gera, mane gi ne visuomet turite.* Iš tikrųjų, sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita Evange-

Betanija.

lija, bus sakoma jos atsiminimui, ką ji yra padariusi.

Jono 12, 1—11.

[167] Kaip atremti priekaištas, kam bažnyčiai reikalingi brangūs papuošimai?

§ 119. KRISTUS IŠKILMINGAI EINA Į JERUZALĘ.

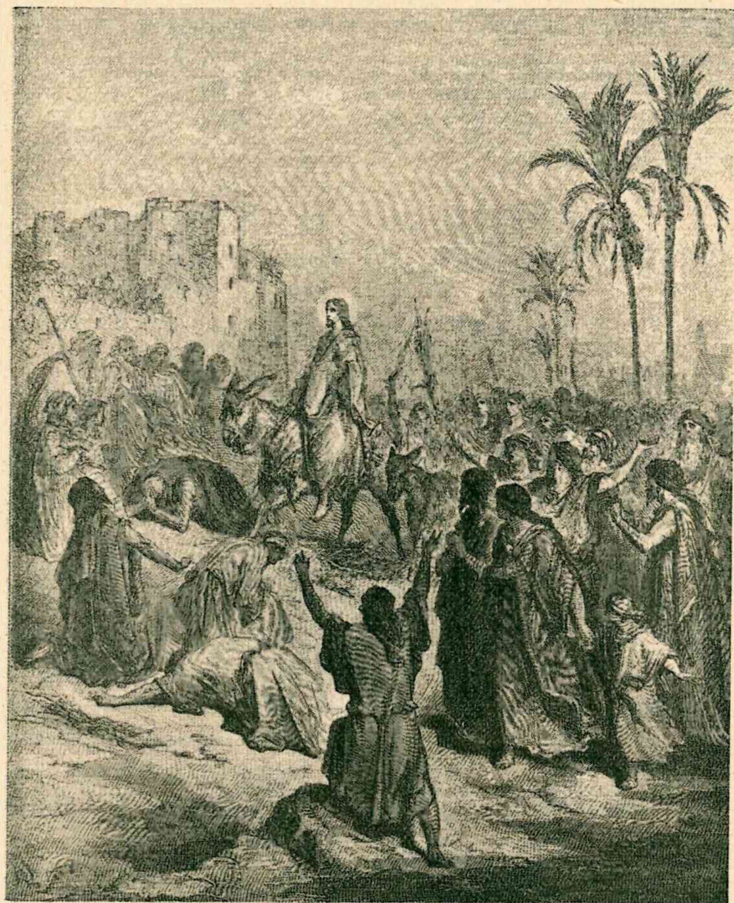
784, balandžio m. 2 d.

Prisiartinęs prie Betpagės* pas Alyvų kalną, Jis siuntė du savo mokytiniu, sakydamas: „Eikite į sodžių, esantį

---

* Kaimas 2/3 kilm. nuo Betanijos.

ties jumis; įėję į jį rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar nė vienas žmogus nėra jojęs; atriškite jį ir atveskite. Jei kas

G. Doré.
„Kad gi tu šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės"!
Luko 19, 42.

jus paklaustų: Kam atrišate? taip jam sakykite: Jo reikia Viešpačiui".

Išsiųstieji nuėjo ir rado stovintį asilaitį, kaip Jis jiems buvo sakęs. Atrišant asilaitį, jo savininkas jiems tarė: „Kam atrišate asilaitį?" Jie atsakė: „Viešpats jo privalo". Jie atvedė jį pas Jėzų, sumetė savo apsiaustus ant asilaičio, ir Jėzus užsisėdo ant jo, kaip parašyta:

„Nebijok, Siono dukte, štai tavo karalius ateina; jis sėdi ant asilaičio".[168]

Apaštalai sveikina Kristų.

Jam jojant, jie tiesė savo rūbus ant kelio.

Kristaus mokytinių būrys sveikina Kristų.

Kuomet Jis artinosi į Alyvų kalno šlaitą, visas mokytinių būrys pradėjo su džiaugsmu garbinti dideliu balsu Dievą dėl visų stebuklų, kuriuos jie buvo matę, sakydami: *„Palaimintas karalius, kurs ateina Viešpaties vardu. Ramybė danguje ir garbė aukštybėse."*

Kai kurie parisiejai iš minios Jam sakė: „Mokytojau, sudrausk savo mokytinius". Jis jiems sakė: *„Sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks".* Prisiartinęs ir matydamas miestą, Jis verkė jo ir sakė: „Kad gi tu šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta. *Ateis tau dienų, kad neprieteliai apves tave pylimu, apguls tave, suspaus tave iš visur, parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto".*

Minia sveikina Kristų.

Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio: kiti gi kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios priešakyje ir paskui sekusios minios šaukė sakydamos: „Osanna Dovydo sūnui. Palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu,

Izraėlio karalius, palaiminta ateinanti mūsų tėvo Dovydo karalystė, Osanna aukštybėse".

Jam įėjus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir sakė: „Kas yra šitasai?" Minios gi sakė: „Tai Jėzus, pranašas iš Nazareto Galiliejoje".

Jėzus įėjo į Dievo bažnyčią ir išvarinėjo visus, parduodančius bažnyčioje, ir pargriovė pinigų maininininkų stalus ir karvelių pardavėjų krases. Jis jiems sakė: „Parašyta: Mano namai vadinsis maldos namai; jūs gi padarėte iš jų galvažudžių olą".

Tuomet prie Jo prisiartino akli ir raiši bažnyčioje ir Jis juos pagydė.

Vaikai sveikina Kristų.

Vyriausieji gi kunigai ir Rašto žinovai, matydami stebuklus, kuriuos Jis buvo padaręs, ir vaikus, šaukiančius bažnyčioje ir sakančius: Osanna Dovydo sūnui, užsidegė pykčiu ir Jam tarė: „Ar girdi, ką tie sako?" Jėzus jiems tarė: „Taip. Ar niekuomet neskaitėte: *Iš kūdikių ir žindančių burnos prirengei tobulą gyrių?*"[169] Ir juos palikęs, Jis išėjo iš miesto į Betaniją ir tenai pasiliko.

Luko 19, 29—44. Mato 21, 8—17.

[168] Kuriam pranašui Dievas Senąme Įstatyme davė apreiškimą apie Kristaus iškilmingą įžengimą į Jeruzalę?

[169] Kuris iš pranašų matė Kristų įžengiantį ir girdėjo vaikus sveikinant Kristų?

§ 120. KRISTUS PRANEŠA, KAD ATEINA JO MIRTIS, IR ŽADA PO MIRTIES VISA PATRAUKTI PRIE SAVĘS.

„Atėjo valanda, kad žmogaus Sūnus būtų pagarbintas. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jei kviečių grūdas nekris į žemę ir nebus apmiręs, jis pasilieka vienas; jeigu gi jis bus apmiręs, jis neša daug vaisiaus. *Kas myli savo gyvybę, tas praras ją*[170], ir kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išlaikys ją amžinajam gyvenimui. Jei kas nori man tarnauti, tas teseka mane; kame aš esu, ten bus ir

mano tarnas. Jei kas man tarnaus, mano Tėvas pagerbs jį. Dabar mano siela nerami.

Tėve, pagarbink savo vardą".

Tuomet pasigirdo balsas iš dangaus: „Ir pagarbinau ir vėl pagarbinsiu". Minia sakės, kad griaustinis sugriaudęs. Kiti gi sakė: „Angelas jam kalbėjo".

Atsakydamas Jėzus tarė: „Ne dėl manęs pasigirdo tas balsas, bet dėl jūsų. Dabar įvyksta teismas pasauliui; dabar šio pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan. Aš gi, *kuomet būsiu pakeltas aukštyn nuo žemės, visa patrauksiu prie savęs*". Jis tai sakė, nurodydamas, kokia mirtimi turėjo mirti.

Minia Jam atsakė: „Mes girdėjome iš įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžius, kaip gi tu sakai: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų pakeltas aukštyn?"

Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką šviesa yra jūsų tarpe. Vaikščiokite, kolei turite šviesos, kad tamsybė jūsų neužpultų. *Kolei turite šviesą, tikėkite į šviesą, kad būtumėtė šviesos vaikai*".[171] Jono 12, 23—36.

Tai pasakęs, Jėzus nuėjo ir pasislėpė nuo jų.

[170] Kuo mums yra pavojingas prisirišimas prie šio pasaulio?

[171] Kiek kartų Kristus pabrėžė, kad kas į Jį netiki, tas yra tamsos vaikas?

§ 121. DIDYSIS PIRMADIENIS.

784, balandžio m. 3 d.

A.

Kristus su apaštalais rytą eina į bažnyčią.

Rytmetį, jiems einant iš Betanijos, Jis buvo alkanas. Pamatęs iš tolo fygų medį, turintį lapų, Jis priėjo, ar kartais neras ko nors ant jo; bet, priėjęs prie jo, Jis nerado nieko, tiktai lapų. Atsiliepdamas Jis jam tarė: *„Jau tegul niekas daugiau per amžius nebevalgo nuo tavęs vaisiaus"*.*

---

* Žodžiai: „per amžius" nurodo, kad tas prakeikimas taikomas ne medžiui.

Tai girdėjo Jo mokytiniai. Ir fygų medis tuojau padžiūvo. Morkaus 11, 12—14.

B.

Kristaus ginčai su Jo priešais.

Jam mokinant žmones bažnyčioje ir skelbiant Evangeją, susiėjo vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais ir, į Jį atsiliepdami, tarė:

„Pasakyk mums, kokia valdžia tai darai? arba kas yra tau tą valdžią davęs?"

Atsakydamas Jėzus jiems tarė: „Paklausiu ir aš jus apie vieną dalyką.

Atsakykite man: Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių?" Bet jie manė patys sau vieni ir kalbėjo: „Jei sakysime: iš dangaus, jis paklaus, tai kam gi jam netikėjote? Jeigu gi sakysime: iš žmonių, visa tauta užmuš mus akmenimis, nes jie įsitikinę, kad Jonas esąs pranašas". Taigi, jie atsakė nežiną, iš kur jis esąs.

Jėzus jiems tarė: „Tai ir aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau".[172] Luko 20, 1—8.

[172] Iš ko sprendžiame, kad liaudis šv. Joną laikė pranašu?

Kristus sako parisiejams ir Rašto žinovams prilyginimą apie du sūnu.

„Vienas žmogus turėjo du sūnu; priėjęs pirmąjį, jis tarė: Sūnau, eik šiandien, dirbk mano vynuogyne. Bet jis atsakydamas tarė: Nenoriu.

Paskui gi, atgailos sujudintas, nuėjo.

Priėjęs ir antrąjį jis taip pat pasakė. Tasai atsakydamas tarė: Einu, Viešpatie, ir neėjo.

Katras tų dviejų padarė tėvo valią"?

Jie Jam tarė: „Pirmasis". Jėzus jiems tarė: „Iš tikrųjų, sakau jums, muitininkai ir paleistuvės eis pirm jūsų Dievo karalystėn. Nes atėjo pas jus Jonas teisybės keliu, bet jūs jam netikėjote; muitininkai ir paleistuvės jam ti-

kėjo; jūs tai matydami, nė paskui neturėjote atgailos, kad jam tikėtumėte“[173]. Mato 21, 28—32.

[173] Kuriuo prilyginimu Kristus apreiškė, kad dangus atsiekiamas ne gerais norais, bet gerais darbais?

D.

Kristus sako prilyginimą apie vynuogyno žiaurius nuomininkus.

Jis pasakė žmonėms tokį prilyginimą: „Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną ir atidavė jį nuomon vynininkams, pats gi iškeliavo ilgesniam laikui svetur. Savo metu jis siuntė pas vynininkus tarną, kad jie jam duotų vynuogyno vaisių. Tie primušė jį ir paleido tuščiomis rankomis. Jis vėl siuntė kitą tarną. Ir tą jie primušę išniekino ir paleido tuščią. Jis siuntė dar trečią; ir tą sužeidę išmetė. Tuomet vynuogyno savininkas tarė: Ką darysiu? Siųsiu mylimąjį savo sūnų; rasi, jį išvydę, jie drovėsis. Bet vynininkai, pamatę jį, tarėsi tarp savęs sakydami: Tai tėvainis; užmuškime jį, kad tėviškė mums tektų.

Taigi, jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė.

Ką gi tat jiems darys vynuogyno viešpats? Jis ateis, nužudys šituos vynininkus ir savo vynuogyną išduos kitiems. *Aš sakau jums, kad Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duoda josios vaisių*“. Tai išgirdę, jie Jam sakė: „Saugok Dieve“. Jis pažvelgė į juos ir tarė: „Ką gi tai reiškia, kas parašyta: *Iš to akmens, kurį atmetė statytojai, pasidarė kampinis akmuo? Kiekvienas, kurs puls ant to akmens, suduš, ir ant ko jis puls, tą sutrins*[174].

Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai norėjo dar tą pačią valandą ištiesti prieš Jį rankas, bet bijojo žmonių; jie suprato, kas Jis pasakė tą prilyginimą ant jų.[175]

Luko 20, 9—19.

[174] Kuris pranašas pranašavo, kad Kristus, žydų atmestas, virs kampiniu Bažnyčios akmenimi?

[175] Surasti šiame prilyginime žydų tautą.

E.

Kristus duoda prilyginimą apie karaliaus puotą.

„Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves. Jis siuntė savo tarnų pašaukti pakviestų į vestuves;[176] bet jie nenorėjo ateiti. Jis vėl siuntė kitus tarnus, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai, aš prirengiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano peniukšliai papjauti ir visa prirengta; ateikite į vestuves. Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau, vienas į savo ūkį, kitas gi į savo pramonę; kiti, nutvėrę jo tarnus ir apgėdinę, juos užmušė. Tai išgirdęs, karalius užsirūstino ir, nusiuntęs savo kariuomenę, sunaikino anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino, bet pakviestieji buvo neverti. Eikite tat į kryžkelius ir ką tik rasite, šaukite į vestuves. Jo tarnai, išėję į kelius, surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo.

Karalius įėjo pasižiūrėti sėdinčių už stalo, ir pamatęs tenai žmogų, neapsivilkusį vestuvių drabužiu, jam tarė: *Prieteliau, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?*[177] Jis gi tylėjo. Tuomet karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybes:, ten bus verksmo ir dantų griežimo.“ Mato 22, 1—14.

[176] Naujame Įstatyme Kristaus prirengtas pokylis žmogaus sielai.
[177] Kuomet Dievas mūsų sielai teikia vestuvių drabužius?

§ 122. DIDYSIS ANTRADIENIS.
784, balandžio m. 4 d.

A.

Kristus su apaštalais eina į bažnyčią pro šalį padžiūvusio fygos medžio. Maldos galybė.

Ryto metą jie pamatė fygų medį, padžiūvusį nuo pat šaknų. Petras atsiminęs Jam sakė: „Mokytojau, štai fygų medis, kurį prakeikei, padžiūvo“.

Atsakydamas Jėzus jam tarė: „Turėkite tikėjimo į Dievą. *Iš tikrųjų, sakau jums, kas nors tartų šitam kalnui: Pasikelk ir meskis į jūrą, ir nesvyruotų savo širdyje, bet tikėtų, įvyksiant visa, ką tik sako, tai jam ir įvyks. Todėl sakau jums: ko nors, melsdamies, prašote, tikėkite, kad gausite, ir bus jums.* Kada jūs atsistosite melstųsi, atleiskite, jei ką nors prieš ką turėsite, kad ir jūsų Tėvas, kurs yra danguje, atleistų jums jūsų nuodėmes. Jeigu gi jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas, kurs yra danguje, neatleis jums jūsų nuodėmių. Morkaus 11, 20—26.

B.

Parisiejai bando sugauti Kristų šnekoje. Ciesoriaus skatikas.

Parisiejai nuėję padarė sutartį sugauti Jį šnekoje. Jie siuntė pas Jį savo mokytinių su Erodo šalininkais[178] ir sakydino: „Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesakalbis, mokai Dievo kelio tiesoje ir nežiūri žmonių asmens.

Pasakyk tat mums, kaip tau rodosi: valia duoti ciesoriui mokestį, ar ne?“ Jėzus, pažinęs jų nedorumą, tarė: „Kam mane gundote, veidmainiai? Parodykite man mokesčio pinigą“. Jie jam davė denarą.* Jėzus jiems tarė: „Kieno tas paveikslas ir parašas“? Jie Jam sako: „Ciesoriaus“. Tuomet Jis jiems tarė: *„Atiduokite tat kas ciesoriaus ciesoriui, ir kas Dievo Dievui“.* Tai girdėdami, jie stebėjosi ir, palikę Jį, sau nuėjo. Mato 22, 15—22.

[178] Dėl ko parisiejų mokytiniai ėjo pas Kristų su Erodo šalininkais?

C.

Kristus šv. Rašto žodžiais įrodo kūno iš numirusių atsikėlimą.

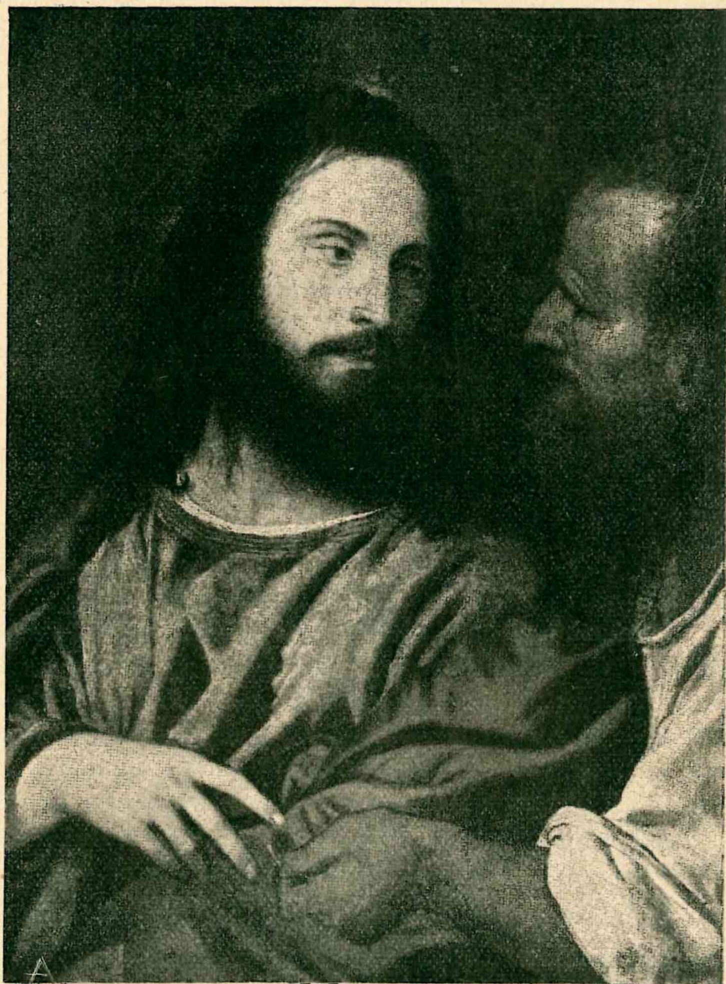
Priėjo Jį sadukiejai,** kurie savo neesant prisikėlimo, ir Jį paklausė: „Mokytojau, Mozė tarė: Jei kas mirtų, netu-

---

* 2 lit. 45 cnt.

** Sadukiejai — buvo politinė žydų partija: jie buvo valdžios šalininkai.

rėdamas sūnaus, tegul jo brolis veda jo pačią ir tepažadina broliui ainiją. Buvo gi pas mus septyni broliai. Pirmas,

V F zia o 1477—1576 Drezdene

„Atiduokite kas ciesoriaus ciesoriui, ir kas Dievo Dievui“.

Mato 22, 21.

vedęs pačią, mirė ir, neturėdamas ainijos, paliko savo pačią savo broliui. Taip pat antras ir trečias iki septintam. Galų gale po jų visi mirė ir moteriškė. Taigi, prisikėlime, kurio iš septynių ji bus pati? nes visi yra ją turėję". Atsakydamas, Jėzus jiems tarė: „Jūs klystate, nežinodami nei Raštų, nei Dievo galybės. Prisikėlime vyrai neves moterų ir moterys netekės, bet bus kaip Dievo Angelai danguje. Apie numirusių gi atsikėlimą ar neskaitėte, kas jums Dievo parašyta šiais žodžiais: *Aš Abraomo Dievas, ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas? Jis Dievas ne mirusiųjų, bet gyvųjų*".[179]

Tai girdėdamos minios stebėjosi Jo mokslu.
Mato 22, 23—33.

[179] Iš žodžių: „Aš Abraomo Dievas" padaryti aiškų įrodymą, kad žmonės kelsis iš numirusių.

D.

Kristus nurodo, kuris yra didžiausias įsakymas.

Prisiartino vienas Rašto žinovas ir paklausė Jį, koks visų pirmasis įsakymas. Jėzus jam atsakė: „Visų pirmasis įsakymas tas: „Klausyk, Izraėli, Viešpats tavo Dievas, vienas Dievas. Tu mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visa savo galia. Tai pirmas įsakymas. Antras į jį panašus: Mylėsi savo artimą kaip pats save. Kito didesnio už tuodu įsakymų nėra. Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai".

Rašto žinovas Jam tarė: „Gerai, Mokytojau, tu tiesą pasakei, kad vienas Dievas ir be Jo nėra kito. Mylėti Jį visa širdimi, visu protu, visa siela ir visa galia, ir mylėti artimą kaip save patį, tai didesnis dalykas, kaip visos deginamosios aukos ir atnašos".

Matydamas, kad jis išmintingai atsakė, Jėzus jam tarė: *„Tu netoli nuo Dievo karalystės“.*[180]

Morkaus 12, 28—34.

[180] Ką reiškia šiame tekste žodis „netoli“?

E.

Kristus klausia parisiejus, kieno yra sūnus jų laukiamas pasaulio Išganytojas ir verčia juos nutilti.

Susirinkus parisiejams, Jėzus juos paklausė, sakydamas: „Kas jums rodosi apie Kristų? Kieno Jis sūnus?“ Jie Jam atsakė: „Dovydo“.

Jis jiems tarė: „Kaip gi Dovydas vadina Jį dvasioje Viešpačiu, nes sako: *Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje,* kolei aš padarysiu iš tavo neprietelių tavo kojoms suolelį? Jei tat Dovydas vadina Jį Viešpačiu, kaip gi Jis jo sūnus“?[181]

Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti nei žodžio, nei gi kas drįso nuo tos dienos daugiau Jį klausti.

Mato 22, 34—36.

[181] Paaiškinti šį Šv. Rašto tekstą: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje“.

F.

Kristus bara parisiejus.

Jėzus kalbėjo minioms ir savo mokytiniams:

a. „Rašto žinovai ir parisiejai atsisėdo ant Mozės krasės. Taigi, *visa, ką tik jie jums sako, laikykite ir darykite; bet nesielgkite taip, kaip jie elgiasi; nes jie sako ir nedaro.*[182]

b. Jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas ir deda žmonėms ant pečių; savo gi pirštu jie nenori jų pajudinti.

c. Visus savo darbus jie daro, kad būtų žmonių matomi.

d. Jie mėgsta pirmas vietas pokyliuose ir pirmas krases sinagogose ir pasveikinimus prekyvietėje ir būti žmonių vadinami rabbi.

e. Deja gi jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, jūs užrakinate dangaus karalystę ties žmonėmis. Jūs patys neįeinate ir norinčius įeiti neįleidžiate.

f. Deja jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, jūs ryjate našlių namus, kalbėdami ilgas maldas; to dėliai gausite kietesnį teismą.

g. Deja jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, jūs apeinate jūrą ir sausumą, kad padarytumėte vieną naują žydą ir, kuomet jis padarytas, jūs darote iš jo pragaro sūnų dvigubai tokį kaip jūs.

h. Deja jums, akli vadai, kurie sakote: Kas nors prisiekė bažnyčiai, tai niekai: kas gi prisiekė bažnyčios auksu, turi pareigą. Paiki ir akli. Nes kas didesnis, auksas ar bažnyčia, kuri pašventina auksą? Ir kas nors prisiekė altoriumi, tai niekas, kas gi prisiekė ant jo esančia dovana, turi pareigą. Akli. Nes kas didesnis, dovana ar altorius, kurs pašvenčia dovaną? Taigi, kas prisiekia altoriumi, prisiekia juo ir visais ant jo esančiais dalykais. Ir kas nors prisiekia bažnyčia, prisiekia ir tuo, kas joje gyvena. Ir kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo, kas jame sėdi[183].

i. Deja jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, kurie duodate dešimtinę iš mėtos, dilių ir kmynų, apleidžiate gi svarbesnius įstatymo dalykus, teisingumą, pasigailėjimą ir ištikimybę. Tai reikėjo daryti ir anų neapleisti. Akli vadai, kurie iškošiate uodą,* praryjate gi kupranugarį.

j. Deja jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, kurie kuopiate, kas yra viršaus taurės ir bliūdo, viduje gi esate pilni plėšimo ir nešvarumo. Aklasai parisiejau, iškopk

---

* Parisiejai labai atsargiai gerdavo vandenį, kad kartais nepraryltų uodą, kaipo draudžiamą maistą.

pirma, kas viduje taurės ir bliūdo, kad pasidarytų švaru ir tai, kas yra iš viršaus.

k. Deja jums, Rašto žinovai ir parisiejai, veidmainiai, nes jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš oro pusės rodosi žmonėms labai gražūs, viduje gi pilni mirusiųjų kaulų ir visokių puvėsių. Taip ir jūs iš viršaus, tiesa, rodotės žmonėms teisūs, viduje gi pilni veidmainystės ir nedorumo.

l. Žalčiai, angių veislė, kaip jūs ištrūksite nuo pragaro teismo? Štai aš siunčiu pas jus pranašų, išmintingųjų ir Rašto žinovų; vienus jų jūs užmušite ir prikalsite ant kryžiaus, kitus plaksite savo sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki miestui. Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip kad višta surenka savo viščiukus po sparnais, ir to nenorėjai. Štai, jūsų namai bus jums palikti tušti.“ Mato 23, 1—38.

[182] Kaip tie Kristaus žodžiai kartais gali būti pritaikinti ir mūsų laikais?

[183] Klaidingos parisiejų pažiūros į priesaiką.

Paskutinis našlės skatikas.

Atsidėjęs ties atnašų skrynia, Jėzus žiūrėjo, kaip minia metė į ją pinigus. Daug turtingųjų metė daug. Atėjo taip pat viena neturtinga našlė ir įmetė skatiką.* Tuomet pasivadinęs savo mokytinius, Jis jiems tarė:

„Iš tikrųjų, sakau jums, šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus, kurie metė į aukų skrynią. Nes visi metė iš to, ko jie apsčiai turi, šita gi įmetė iš savo neturto visa, ką turėjo, visą savo išlaikymą“.[184] Morkaus 12, 41—44.

[184] Nuo ko pareina aukų didumas?

---

* Nepilni 3 centai.

H.

Kristus pranašauja apie Jeruzalės išgriovimą ir apie pasaulio pabaigą.

Išėjęs iš bažnyčios, Jėzus ėjo šalin. Tuomet prisiartino Jo mokytiniai Jam parodyti bažnyčios pastatymo. Vienas Jo mokytinis Jam tarė: „Mokytojau, pažvelk, kokie akmenys ir kokie statymai“.

Jėzus jam tarė: „Matai visus šituos didelius statymus? Neliks akmuo ant akmens, kurs nebūtų išgriautas“.

Kuomet jie išėjo ant Alyvų kalno ties bažnyčia, Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus klausė Jį skyrium: „Pasakyk mums, kuomet tai bus? ir koks Tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas“?

Atsakydamas Jėzus pradėjo jiems sakyti:

Jeruzalės likimas.

1. „Veizdėkite, kad kas nors jūsų nesuklaidintų. Nes daugelis ateis mano vardu ir sakys: Aš Kristus, ir jie suklaidins daugelį.

2. Jūs išgirsite kalbant apie karus. Veizdėkite, kad nepabugtumėte, nes reikia, kad tai įvyktų.

3. Jūs būsite nekenčiami dėl mano vardo. Jus įduos susirinkimas; jūs būsite plakami sinagogose ir turėsite stoti ties valdovais ir karaliais dėliai manęs jiems paliudyti. *Kuomet jus ves išduoti, nemąstykite iš anksto, ką kalbėsite. Kalbėkite tai, kas jums bus duota aną valandą, nes ne jūs tuomet kalbėsite, bet Šventoji Dvasia.*

4. Kuomet matysite Jeruzalę, apsupamą kariuomenės, žinokite, kad jos sunaikinimas arti. Tuomet kas yra Judiejoje, tas tebėga į kalnus, kas viduje miesto, tas teišeina, ir kas apylinkėse, teneįeina į jį. Deja nėščioms ir žindančioms tose dienose, nes bus didelio vargo šalyje ir rūstybės šitai tautai. Jie kris po kalavijo ašmenimis, bus vedami nelais-

vėn į visas tautas, ir Jeruzalė bus mindoma pagonių, iki pasibaigs tautų laikai".

Morkaus 13, 14—20. Mato 24,15—22.

Pasaulio pabaiga.

1. „Evangelija turi būti pirma apskelbta visoms tautoms.

2. Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę.

3. Vietoms bus maro ir žemės drebėjimo. Visa gi tai skausmų pradžia.

4. Brolis įduos brolį į mirtį ir tėvas sūnų: vaikai sukils prieš gimdytojus ir padarys jiems mirtį.

5. Kadangi bus apsčiai neteisybės, daugelio meilė atšals. Kas gi bus ištvermingas iki galui, tas bus išgelbėtas.

6. Tuomet bus didis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebus. Jei tos dienos nebūtų buvusios sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas žmogus; bet dėliai išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.

7. Tuojaus po tų dienų suspaudimo saulė aptems, mėnulis nebeduos savo šviesos ir dangaus galybės bus pajudintos.

8. Kaip žaibas išeina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas.

9. Tuomet pasirodys danguje žmogaus Sūnaus ženklas, ir tuomet visos žemės giminės raudos ir matys žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir didenybe.

10. Jis siųs savo Angelų su trimitu ir su skardžiu balsu, ir jiems surinks Jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus pakraščio iki kitam.

11. Apie aną dieną ir valandą niekas nežino, nė dangaus Angelai, tik vienas Tėvas. Kaip buvo Noės dienose, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Kaip dienose pirm tvano jie valgė ir gėrė, vedė moteris ir leido moterystėn savo vaikus iki tai dienai, kurioje Noė įėjo į skrynią, ir jie

nieko nežinojo, kolei atėjo tvanas ir visus apsėmė, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Budėkite tat, nes nežinote, kurią valandą jūsų Viešpats ateis."
Luko 21, 25—30; Morkaus 21, 25—30; Mato 24, 29—42.

Pryliginimas apie dešimtį mergaičių — budėjimo reikalingumas.

..Tuomet dangaus karalystė bus panaši į dešimtį mergaičių, kurios, pasiėmusios savo lempas, išėjo pasitiktų jaunikio ir jaunosios. Penkios iš jų buvo paikos ir penkios gudrios. Penkios paikosios, pasiimdamos lempas, nepasiėmė su savim aliejaus; gudriosios gi draug su lempomis pasiėmė aliejaus savo induose. Jaunikiui užtrunkant, visos susnūdo ir užmigo. Vidūnaktį gi išgirsta šauksmas: Štai, ateina jaunikis, išeikite jam priešais. Tuomet visos tos mergaitės atsikėlė ir pataisė savo lempas. Paikosios gi sakė išmintingosioms: Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų lempos gesta. Gudriosios atsakė, tardamos: Kad kartais nepristigtų mums ir jums, velyk eikite pas pardavėjus ir sau nusipirkite. Joms einant pirktis, atėjo jaunikis, ir kurios buvo prisirengusios, įėjo draug su juo į vestuves, ir durys uždaryta. Galų gale atėjo ir likusios mergaitės ir sakė: Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums. Bet jis atsakydamas tarė: Iš tikrųjų, sakau jums, aš jūsų nepažįstu.

Budėkite tat, nes nežinote nei dienos, nei valandos". Mato 25, 1—13.

Prilyginimas apie talentus — reikalas išnaudoti visą gyvenimą Dievo garbei.

„Bus taip, kaip su žmogumi, kurs, rengdamos į kelionę, pasišaukė savo tarnus ir padavė jiems savo gerybes. Vienam jis davė penkis talentus*, kitam du**, kitam gi viena..., kiekvienam, žiūrint jo gabumo, ir tuojau iškeliavo.

---

* 65.445 litai.
** 26.178 lit.
*** 13.089 lit.

Tas, kurs buvo gavęs penkis talentus, nuėjo, jais vertėsi ir pelnė kitus penkis. Taip pat ir kurs buvo gavęs du, pelnė kitu du. Kursai gi buvo gavęs vieną, nuėjęs įkasė į žemes jį ir paslėpė savo valdovo pinigus.

Daugeliui laiko praslinkus, tų tarnų valdovas atėjo ir darė su jais apyskaitą. Priėjo tas, kurs buvo gavęs penkis talentus, ir atnešė kitus penkis talentus, tardamas: *Viešpatie, tu man davei penkis talentus; štai, aš pelniau dar kitus penkis.* Jo valdovas jam tarė: *Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug, aš tave pastatysiu ant daug; įeik į savo viešpaties džiaugsmą.*

Priėjo gi ir tas, kurs buvo gavęs du talentu, ir tarė: Viešpatie, tu man davei du talentu; štai, aš pelniau dar kitu du. Jo valdovas jam tarė: Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne; kadangi tu buvai ištikimas ant nedaug, aš tave pastatysiu ant daug; įeik į savo viešpaties džiaugsmą.

Priėjęs gi ir tas, kurs buvo gavęs vieną talentą, tarė: *Viešpatie, aš žinau, kad tu kietas žmogus; tu pjauni, kur nesėjai, ir renki, kur nebarstei;* bijodamas aš nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėse; štai, tu turi, kas tavo.

Atsakydamas gi jo viešpats jam tarė: *Piktasis tarne ir tinginy, reikėjo pavesti mano pinigus pinigų maininінkams, ir sugrįžęs aš juk būčiau gavęs kas mano su palūkanomis.* Taigi, atimkite iš jo talentą ir duokite tam, kurs turi dešimtį talentų. Nes kiekvienam turinčiam bus duota, ir jis apsčiau turės; iš to gi, kurs neturi, ir tai, ką jis regisi turįs, bus atimta. Ir nenaudingą tarną išmeskite laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo".[185]

Mato 25, 14—30.

185 Kaip dažnai žmonės sunaudoja jiems Dievo teikiamus talentus?

Kristus pranašauja, kaip įvyks paskutinis Teismas.

12. „Kuomet žmogaus Sūnus ateis savo didenybėje ir draug su Juo visi Jo Angelai, tuomet Jis atsisės ant savo didenybės krasės. Visos tautos bus surinktos ties Juo, ir Jis atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemuo skiria avis nuo ožių. Avis Jis pastatys savo dešinėje, ožius gi kairėje.

Tuomet Karalius tars tiems, kurie bus Jo dešinėje: Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite jums nuo pasaulio įkūrimo prirengtą karalystę. Nes

a. Aš buvau išalkęs, ir jūs Mane pavalgydinote;
b. buvau ištroškęs, ir jūs Mane pagirdėte;
c. buvau svečias, ir jūs Mane priėmėte;
d. buvau plikas, ir jūs Mane apdengėte;
e. ligonis, ir jūs Mane aplankėte;
f. buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas Mane.[186]

Tuomet teisieji Jam atsakys ir tars: Viešpatie, kuomet mes Tave matėme alkaną ir Tave valgydinome, trokštantį ir Tave girdėme. Kuomet mes Tave matėme svečią ir Tave priėmėm, ar pliką ir Tave apdengėme? Arba kuomet mes Tave matėme ligonį ar kalėjime, ir atėjome pas Tave?

Ir atsakydamas Karalius jiems tars: Iš tikrųjų, sakau jums, kiek kartų jūs tai padarėte vienam šitų Mano mažiausių brolių, Man padarėte.

Tuomet Jis sakys ir tiems, kurie bus kairėje: Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta šetonui ir jo angelams. Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs Manęs nepavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs Manęs nepagirdėte; buvau svečias, ir jūs Manęs nepriėmėte; plikas, ir neapdengėte; ligonis ir kalėjime, ir jūs neaplankėte Manęs.

Tuomet ir jie Jam atsakys, tardami: Viešpatie, kuomet mes Tave matėme alkaną, trokštantį, ar svečią, ar pliką, ar ligonį, ar kalėjime ir Tau netarnavome? Tuomet Jis jiems atsakys, tardamas: Iš tikrųjų, sakau jums, kiek kartų tai nepadarėte vienam iš šitų mažiausių, nė man nepadarėte.

Ir eis šitie į amžinąją kančią, teisingieji gi į amžinąjį gyvenimą". Mato 25, 31—46.

„Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis". Mato 24, 35.

[186] Prie kurių dorybių ragina mus Kristaus apreikštas teismo būdas?

A.

§ 123. DIDYSIS TREČIADIENIS.

784, balandžio m. 5 d.

Kristus paskutinį kartą pranašauja apie savo mirtį.

Jėzus tarė savo mokytiniams: „Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Velykos, ir žmogaus Sūnus bus išduotas prikalti ant kryžiaus". Mato 26, 1—2.

B.

Jūdas eina pas žydus susitarti, kaip Kristų išduoti.

Artinosi Neraugytos dienos šventė, kuri vadinasi Velykos. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo, kaip nužudyti Jėzų; bet jie bijojo tautos. Taigi, šetonas įėjo į Jūdą, vieną iš dvylikos, kurs vadinasi Iskarijotas. Jis nuėjo ir kalbėjosi su vyriausiais kunigais ir viršininkais, kaip jis jiems išduosiąs. Jie apsidžiaugė ir susiderėjo duoti jam pinigų. Jie jam paskyrė tris dešimtis sidabrinių.* Jis apsiėmė ir ieškojo progos Jį išduoti. Luko 22, 1—6.

[187] Dėl ko žydai paskyrė už Kristų taip mažai?

---

* 220 litų.

§ 124. DIDYSIS KETVIRTADIENIS,

784, balandžio m. 6 d.

A.

Apaštalai Petras ir Jonas gauna įsakymą prirengti Paskutinę Vakarienę.

Atėjo Neraugytosios dienos diena, kurioje reikėjo pjauti Velykų avinėlis. Tuomet Jėzus siuntė Petrą ir Joną ir tarė: „Nuėję prirenkite mums valgyti Velykų avinėlį". Juodu paklausė: „Kame nori, kad prirengtumėm?"

Jis jiems atsakė: „Štai, judum įeinant į miestą, judu pasitiks vienas žmogus, nešąs ąsotį vandens; sekite jį į namus, į kuriuos įeis, ir sakykite namų šeimininkui: Mokytojas tau sako: Kame yra butas, kuriame galėčiau valgyti Velykų avinėlį draug su savo mokytiniais? Jis parodys jums priruoštą didelį kambarį; tenai prirenkite".

Nuėję jie rado, kaip Jis jiems buvo pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

Vakare Jis atėjo su dvylika. Luko 22, 7—13.

B.

Paskutinė Vakarienė.

Kristus atsisėdo už stalo draug su savo dvylika ir, jiems valgant, tarė: „Geiste geidžiau valgyti draug su jumis Velykų avinėlį pirma, nekaip kentėsiu". Luko 22, 14.

C.

Kristus ruošiasi įstatyti Švenčiausiąjį Sakramentą.

Vakarienės metu Kristus keliasi nuo stalo, padeda savo drabužius ir, pasiėmęs drobulę, susijuosia. Po to pildasi vandens į praustuvę ir pradeda mazgoti mokytinių kojas ir šluostyti drobule, kuria buvo susijuosęs. Taip Jis prieina prie Simono Petro. Petras Jam sako: „Viešpatie, Tu man mazgosi kojas?" Jėzus jam sako: „Ką aš darau,

tu dabar nežinai, žinosi gi paskui". Petras Jam sako: „Ne: Tu niekuomet nemazgosi man kojų".

Jėzus jam atsako: „Jei aš tavęs nenumazgosiu, tu neturėsi dalies su manimi". Simonas Petras Jam sako: „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas ir galvą". Jėzus jam sako: „Kas nusiplovęs, tas neprivalo daugiau kaip tik kojas nusimazgoti; jis visas nesuteptas.

Ir jūs esate nesutepti, bet ne visi".

Kadangi Jis žinojo savo išdavėją, todėl Jis pasakė: Jūs nevisi nesutepti. Numazgojęs jų kojas ir pasiėmęs savo drabužius, vėl atsisėdęs su jais prie stalo, Jis jiems kalbėjo: „Ar suprantate, ką aš jums padariau? Kas didesnis: tas, kurs sėdi prie stalo, ar kurs tarnauja? argi ne kurs sėdi prie stalo? Aš esu jūsų tarpe kaip tas, kurs tarnauja. Jūs vadinate mano Mokytoju ir Viešpačiu ir gerai sakote, nes aš esu. *Taigi, jei aš, Viešpats ir Mokytojas, mazgojau jūsų kojas, tai ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas; nes aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumėte. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, tarnas ne didesnis už savo valdovą, nė pasiuntinys ne didesnis už tą, kurs jį siuntė.* Jūs palaiminti, jei tą žinote ir tai darysite. Aš kalbu ne apie jus visus. Aš žinau, ką išrinkau; tačiau turi įvykti Raštas: Kas valgo mano duoną, pakėlė prieš mane savo kulnę.[188] Sakau jums dabar, pirm nekaip įvyko, kad įvykus tikėtumėte, jog aš esu". Jono 13, 2—19.

[188] Kuriam pranašui Dievas buvo apreiškęs, kad Jūdas išduos Kristų?

D.

Kristus įstato Švenčiausiąjį Sakramentą, apaštalams valgant vakarienės.

Jiems valgant vakarienės, Jėzus ėmė duonos, palaimino ją ir laužė, davė savo mokytiniams ir tarė: *„Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas".* Jis ėmė ir taurę, dėkojo ir jiems davė, sakydamas: *„Gerkite iš to visi, nes tai yra*

mano kraujas naujosios sandoros, kurs bus išlietas už daugelį nuodėmėms atleisti.[189] *Tai darykite mano atminimui.*[190] Sakau gi jums, nuo šio laiko aš daugiau nebegersiu iš šito vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kuomet gersiu jį naują draug su jumis mano Tėvo karalystėje".[191] Mato 26, 26—8, Luko 22, 19. Mato 26—29.

[189] Švenčiausieji Šv. Rašto žodžiai.

[190] Surasti Mišių aukos įstatymą.

[191] Surasti aukščiausiąjį Kristaus meilės laipsnį, kuria Jis mylėjo apaštalus

E.

a. Kristus bando atversti savo išdavėją, Jūdą Iskarijotą.

Jėzus susijaudino dvasioje ir liudijo, sakydamas: „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, vienas iš dvylikos, kurs su manim dažo ranką į indą, vienas iš jūsų išduos mane, bet deja tam žmogui, kurio žmogaus Sūnus bus išduotas. Geriau būtų tam žmogui, jei nebūtų gimęs.

Tuomet mokytiniai pasižiūrėjo vienas į kitą, abejodami, apie ką Jis kalba. Labai nuliūdę jie ėmė kiekvienas klausinėti: „Ar gi aš, Viešpatie?" Atsiliepdamas Jūdas, kurs Jį išdavė, tarė: „Ar gi aš, Mokytojau?" Jis jam tarė: „Tu tai pasakei".

Vienas iš Jo mokytinių, kurį Jėzus mylėjo, buvo prie stalo, prisišliejęs prie pat Jėzaus krūtinės. Jam pamojo Simonas Petras, kad paklaustų: Kas tas, apie kurį Jis sakė?

Prisišliejęs prie Jėzaus krūtinės, jis paklausė: „Viešpatie, kas tai?" Jėzus atsakė: „Tai tas, kuriam aš paduosiu padažytos duonos". Ir padažęs duonos, Jis padavė Simono sūnui, Jūdui Iskarijotui.

Po kąsnelio šetonas įėjo į jį.[192] Jėzus jam tarė: „Ką manai daryti, daryk greičiau".[193] Nė vienas iš buvusiųjų prie stalo nesuprato, kam Jis tai pasakė. Kadangi Jūdas turėjo piniginę, tai kai kurie spėjo, jog Jėzus jam pasakęs:

Nupirk mums, ko privalome šventėms, ar kad duotų šį tą beturčiams.

Taigi jis, paėmęs kąsnelį, tuojau išėjo. Buvo jau naktis. Jono 13, 21—30.

[192] Kuri nuodėmė yra viena didžiausių?

[193] Kiek kartų Kristus bandė atversti Judą?

F.
Kristaus pamokslas Paskutinėje Vakarienėje.

a. Meilės įsakymas.

Jūdui išėjus, Jėzus kalbėjo: „Vaikeliai, dar trumpą laiką aš esu su jumis. Jūs ieškosite manęs, ir, kaip sakiau žydams: Kur aš einu, jūs negalite prieiti, taip ir jums sakau. *Aš jums duodu naują įsakymą mylėti kits kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs kits kitą mylėtumėte.* Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai, jei turėsite meilę kits kito. Jono 13, 33—35.

b. Kristus pranašauja Petro užsigynimą.

„Jūs visi šią naktį manimi pasipiktinsite, nes parašyta:* Aš ištiksiu ganytoją, ir avys išsisklaidys. Bet atsikėlęs iš numirusių aš pirm jūsų nueisiu į Galilieją“.

Petras gi Jam tarė: „Kad ir visi pasipiktintų Tavimi, tačiau ne aš“. Jėzus jam pasakė: „Iš tikrųjų, sakau tau, šiandien, šitą naktį, gaidžiui dar du kartu nepragydus, tu tris kartus išsiginsi pažįstąs mane“. Bet jis dar toliau kalbėjo: „Kad ir mirti su Tavim turėčiau, aš Tavęs neišsiginsiu.“ Taip pat ir visi mokytiniai kalbėjo.

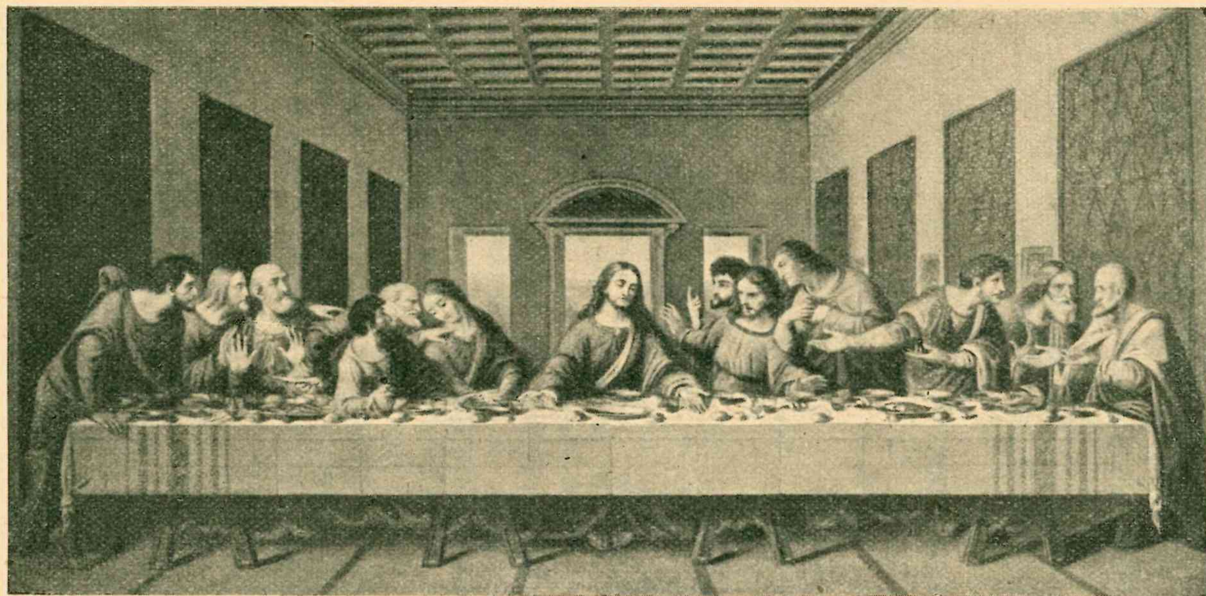
Morkaus 14, 27—31.

c. Kristus duoda apreiškimą, kad Jis yra Tėvuje ir Tėvas Jame.

Jėzus sakė: „Tenenusigąsta jūsų širdis; jūs tikite į Dievą, ir į mane tikėkite. Mano Tėvo namuose daug buvei-

---

* Pranašo Zakarijo kn 13, 7.

Leonardo da Vinci. 1452—1519. Milane

Iš kairės į dešinę pirmieji trys: Baltramiejus, Andriejus ir Jokūbas Jaun. spėja, kad Jūdas Kristų išduos; 4, 5 ir 6-as: Jūdas, Petras ir Jonas jau žino; 7, 8 ir 9: Tomas, Jokūbas Vyresn. ir Pilypas klausia, kuris išduos; 10, 11 ir 12: Matas, Tadas ir Simonas svarsto, kas gali išduoti.

nių. Aš einu jums vietos prirengti. Kuomet aš būsiu nuėjęs ir prirengęs jums vietos, vėl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save, kad, kur aš esu, ten ir jūs būtumėte. Kur aš einu, jūs žinote ir kelią žinote".

Tomas Jį paklausė: „Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini; kaip gi galime žinoti kelią?" Jėzus jam tarė: *„Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nė vienas neateina pas Tėvą, kaip tik per mane.* Jei būtumėte pažinę mane, jūs pažintumėte taip pat ir mano Tėvą; jau dabar jūs Jį pažįstate ir Jį matėte".

Pilypas Jam tarė: „Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana". Jėzus jam tarė: „Tiek daug laiko esu su jumis, ir jūs nepažįstate manęs? *Pilypai, kas mane mato, mato ir Tėvą.* Ar jūs netikite, kad aš Tėvuje ir Tėvas yra manyje". Jono 14, 1—10.

d. Tikėjimo galybė.

Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, kas tiki į mano darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys ir didesniųjų už juos darys. Ir ko tik prašysite Tėvo mano vardu, tai aš padarysiu". Jono 14, 12.

e. Kristus žada atsiųsti Šventąją Dvasią.

„Aš melsiu Tėvą, ir duos jums kitą Ramintoją, kad pasiliktų su jumis per amžius, tiesos Dvasią, Ji pasiliks pas jus ir bus jumyse.

Ramintojas, Šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, Jis jus viso išmokins ir primins jums visa, ką tik aš jums kalbėjau". Jono, 14, 16.

f. Kristus kartoja meilės įsakymą.

„Kaip Tėvas mylėjo mane, taip ir aš jus mylėjau. Niekas neturi didesnės meilės, kaip tą, kad, kas guldo savo gyvybę už savo prietelius. Jūs, mano prieteliai, jei darysite, ką aš jums įsakiau. *Aš jums įsakiau, kad kits kitą mylėtumėte.*

Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdėjęs iš savo Tėvo. *Ne jūs mane išrinkote, bet aš jus išrinkau*[194] ir paskyriau jus, kad eitumėte, neštumėte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktų".

Jono 15, 9—16.

[194] Kristaus pareiškimas apie žmogaus pašaukimą.

g. Kristaus sekėjų likimas pasaulyje.

„Jei pasaulis jūs nekenčia, žinokite, kad manęs pirm jūsų nekentė. Jei būtumėte iš pasaulio, pasaulis mylėtų, kas jojo yra; kadangi jūs neesate iš pasaulio, todėl pasaulis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos aš esu jums sakęs: tarnas ne didesnis už savo valdovą. Jei jie mane persekiojo, persekios ir jus. Jie išmes jus iš sinagogų; *ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui"*.[195] Jono 15, 18—20.

[195] Surasti tame tekste žodį, kuris nurodo, kad Katalikų Bažnyčios persekiotojai negalės Teismo dieną pasiteisinti, jog jie tai darė giliausiai įsitikinę gerai darą.

h. Kas netiki, tas negalės pasiteisinti Dievui dėl savo netikėjimo.

„Jei nebūčiau atėjęs ir nebūčiau jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės; dabar gi jie neturi pasiteisinimo iš savo nuodėmės.[196]. Kas manęs nekenčia, tas nekenčia ir mano Tėvo. Jei nebūčiau tarp jų daręs darbų, kurių niekas kitas nėra daręs, jie neturėtų nuodėmės; dabar gi jie matė ir nekenčia, kaip manęs, taip ir mano Tėvo. Turėjo įvykti žodžiai, parašyti jų įstatyme:* Jie nekentė manęs be priežasties.

Aš tai jums kalbėjau, kad, atėjus jų valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs". Jono 15, 22—26.

[196] Kuriais Kristaus žodžiais įrodoma, kad nėra pasaulyje katalikо, kurs, nustojęs tikėjimo, galėtų iš to pasiteisinti?

i. Ką atsiekia Dievą mylinti širdis?

„Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus. Kas gi mane myli, bus mano Tėvo mylimas; taip pat aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu. *Kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį buveinę.* Kas manęs nemyli, tas mano žodžių nelaiko. Dar tumpą valandėlę, ir pasaulis manęs nematys. Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais; aš ateisiu pas jus. Jau nebedaug aš kalbėsiu su jumis, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis. Kelkitės, eikime iš čia".

Pakalbėję giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną.

Jono 14, 15—23.

G.

Kristaus pamokslas kelyje į Getsemanio daržą.

a. Ką žmogui teikia vienybė su Kristumi?

„Aš tikras vynmedis, ir mano Tėvas vynininkas. Kiekvieną vynmedžio šakelę, manyje nenešančią vaisius, Jis atima ir kiekvieną, kuri neša vaisius, Jis apvalo, kad neštų daugiau vaisiaus. *Kaip vynmedžio šakelė negali nešti vaisiaus, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jūs, jei nepasiliekate manyje.* Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus; *be manęs jūs nieko negalėsite padaryti.* Jei kas nepasiliktų manyje, bus laukan išmestas, kaip šakelė, ir sudžius, ją surinks, įmes į ugnį, ir ji sudegs.

Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta".

Jono 15, 1—7.

b. Kristus pranašauja apaštalams jų nuliūdimą.

„Dabar aš einu pas tą, kurs yra mane siuntęs. Aš einu pas Tėvą, ir jūs nebematysite manęs. Daug dar aš tu-

riu jums sakyti, bet dabar jūs negalite pakęsti. Kuomet gi ateis ta tiesos Dvasia, Ji jus įves į visokią tiesą. Dar valandėlė, ir jūs nebematysite manęs, nes aš einu pas Tėvą; ir vėl valandėlė, ir matysite mane“.

Tuomet kai kurie iš Jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: „Kas tai yra, ką Jis sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Mes nežinome, apie ką Jis kalba“.

Jėzus suprato, kad jie norėjo Jį klausti, ir jiems tarė: „Jūs klausinėjote vienas kitą apie tai, ką aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę; bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliūdimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kūdikį, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliūdimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

Aš jums kalbėjau prilyginimais. Ateina valanda, kuomet jau nebe prilyginimais jums kalbėsiu, bet aiškiai sakysiu jums apie Tėvą. Tėvas myli jus dėl to, kad jūs mane mylėjote ir tikėjote, jog aš nuo Tėvo išėjau. Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį; vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą“.

Jo mokytiniai Jam tarė: „Štai dabar aiškiai kalbi ir nebesakai jokio prilyginimo. Mes žinome, kad Tu visa žinai, mes tikime, kad Tu esi nuo Dievo išėjęs“.

Jėzus jiems atsakė: „Štai ateina valanda ir jau atėjo, kad jūs išsiskirstysite kiekvienas sau ir paliksite mane vieną; bet aš neesu vienas, nes su manim yra Tėvas. Pasaulyje jūs turėsite suspaudimo; bet *pasitikėkite, aš apgalėjau pasaulį*“. Jono 16, 5—33.

H.

Kristaus malda kaipo vyriausio kunigo.

a. Kristus kaipo žmogus prašo, kad Tėvas suteiktų Jam danguje tą garbę, kurią turėjo nuo amžių, kaipo Dievo Sūnus.

Jėzus pakėlė akis į dangų ir tarė: „Tėve, valanda atėjo, kad Sūnus pagarbintų Tave. Tu esi jam davęs valdžios ant visų žmonių, kad jis visiems suteiktų amžinąjį gyvenimą. Tai yra amžinas gyvenimas: kad jie pažintų Tave, vienatinį tikrąjį Dievą ir kurį Tu siuntei, Jėzų Kristų. Aš pagarbinau Tave žemėje, pagarbindamas darbą, kurį Tu man davei daryti. Dabar Tu, Tėve, pagarbink mane pas save ta garbe, kurią aš turėjau pas Tave, pirm nekaip atsirado pasaulis". Jono 17, 1—5.

b. Kristus meldžiasi už apaštalus.

„Aš apreiškiau Tavo Vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie buvo Tavo, ir Tu davei juos man; jie laikė Tavo žodžius. Dabar jie žino, kad visa, ką man davei, yra iš Tavęs, ir tikrai pažino, kad aš nuo Tavęs išėjau, ir įtikėjo, kad Tu mane siuntei. Aš už juos meldžiu; ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man davei, nes jie Tavo. Visa, kas mano, yra Tavo, ir kas Tavo, yra mano. Aš jau nebeesu pasaulyje, aš pas Tave ateinu, šitie gi yra pasaulyje. Šventasis Tėve, išlaikyk, kuriuos man davei, kad jie būtų viena, kaip ir mes. Būdamas su jais, aš laikiau juos dėl Tavo Vardo. Aš sergėjau, kuriuos Tu man davei, ir nė vienas iš jų nepražuvo, kaip tik prapulties sūnus. Pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. Aš neprašau atimti juos iš pasaulio, bet apsaugoti juos nuo pikta". Jono 17, 6—15.

c. Kristaus malda už visus tikinčiuossius.

„Prašau ne tik už juos, bet ir už tuos, kurie per jų žodį tikės į mane, kad visi būtų viena, kaip Tu, Tėve, esi

manyje ir aš Tavyje, kad ir jie būtų mumyse viena, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi mane siuntęs. Tėve, aš noriu, kad tenai, kur aš esu, būtų su manim ir tie, kuriuos Tu man davei, kad jie matytų mano garbę, kurią Tu man suteikei, nes Tu mane mylėjai pirm pasaulio įkūrimo. Teisusis Tėve, pasaulis Tavęs nepažino, aš gi Tave pažinau; taip pat šitie nežino, kad Tu esi mane siuntęs. Aš padariau jiems Tavo Vardą žinomą ir duosiu jį pažinti, ta meilė, kurią Tu mane mylėjai, būtų juose, ir aš juose."

Jono 17, 20—26.

I.

Kristaus malda Alyvų darže ir suėmimas.

Nuo 9 vakaro iki 12 nakties.

Kristus ėjo savo papročiu į Alyvų kalną. Paskui Jį ėjo ir mokytiniai. Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemani. Tenai Jis tarė savo mokytiniams: „Sėskitės čionai, kolei aš melsiuos". Jis pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir Joną; pradėjo išgąstauti ir bodėtis, liūdėti ir sielvartauti.

Jis jiems tarė: „Mano siela nuliūdusi iki mirčiai; pasilikite čionai ir budėkite draug su manim". Po to, atsitraukęs nuo jų, kaip akmenį mesti, Jis parpuolė ant savo veido, melsdamos ir sakydamas: *„Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane, tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tu".**

Po to Jis atėjo pas savo mokytinius, rado juos miegančius ir tarė Petrui: „Simonai, miegi? negalėjai vienos valandos budėti; taip, jūs negalėjote budėti su manim nė vienos valandos? Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas".

Jis vėl antrą kartą nuėjo ir meldėsi, sakydamas: „Mano Tėve, jei ta taurė negali praeiti, tik kad aš ją gerčiau, tebūnie Tavo valia".

---

* Tais žodžiais Kristus nurodo, kad maldoje turime pilnai atsiduoti Dievo valiai.

Sugrįžęs rado juos vėl miegančius, ir jie nežinojo, ką Jam atsakyti. Jis vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi. Jo pra-

G. Doré.
„Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane, tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tu". Mato 26, 39.

kaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio žemėn. Tuomet Jam pasirodė Angelas iš dangaus, kurs Jį stiprino.

Grumdamas pats savyje, Jis karščiau meldėsi. Jis atėjo trečią kartą ir jiems tarė: „Miegokite jau ir ilsėkitės.

G. Doré.
„Jūdai, pabučiavimu tu išduodi žmogaus Sūnų". Luko 22, 48.

Gana; valanda atėjo; štai, žmogaus Sūnus bus išduotas į nusidėjėlių rankas. Kelkitės, eikime; štai tas, kurs mane išduos, arti".

Dar Jam tebekalbant, štai, atėjo vienas iš dvylikos, Jūdas, ir draug su juo didelė minia su žibintuvais, žiburiais, su kalavijais ir su vėzdais, atsiųsta vyriausiųjų kunigų ir tautos vyresniųjų.

Jūdas žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai susieidavo tenai su savo mokytiniais.

Jis buvo jiems davęs ženklą, sakydamas: „Kurį aš pabučiuosiu, tai tas; nutverkite jį ir veskite atsargiai". Ir tuojau, priėjęs prie Jėzaus, jis tarė: „Sveikas, Mokytojau". Ir jis Jį pabučiavo. Jėzus gi jam tarė:

„Prieteliau, ko atėjai? Jūdai, pabučiavimu tu išduodi žmogaus Sūnų".*

Jėzus, žinodamas visa, kas turėjo Jam atsitikti, atėjusiems Jį suimti, tarė:

„Ko ieškote?" Jie Jam atsakė: „Jėzaus Nazarėno".

Jėzus jiems tarė: „Aš esu". Kaip tik Jis jiems pasakė: Aš esu, jie pasitraukė atgal ir parpuolė ant žemės. Jis vėl juos paklausė: „Ko ieškote?"

Jie atsakė: „Jėzaus Nazarėno". Jėzus tarė: „Sakau jums, kad aš esu; jei tat manęs ieškote, leiskite šitiems šalin eiti".

Tuomet jie prisiartino, pakėlė prieš Jėzų rankas ir Jį nutvėrė. Ir štai, vienas buvusiųjų su Jėzumi, ištiesdamas ranką, ištraukė savo kalaviją ir, ištikęs vyriausiojo kunigo tarną, nukirto jam ausį. Tuomet Jėzus jam tarė: „Kišk atgal savo kalaviją į jo vietą; nes visi, kurie ima kalaviją, pražus nuo kalavijo. Ar manai, kad negaliu melsti savo Tėvą, ir Jis tuojaus man atsiųs daugiau, kaip dvyliką legionų* Angelų. Liaukitės, jau gana".

Jėzus prisilietė sužeistojo ausies ir išgydė jį. Jėzus tarė minioms:

---

* Penktas bandymas Judą atversti.

** 72000 Angelų.

„Kaip prieš galvažudį jūs išėjote su kalavijais ir su vėzdais manęs sugautų. Kuomet buvau kasdien su jumis bažnyčioje, jūs nepakėlėte prieš manęs rankų; bet tai yra jūsų valanda ir tamsybės valdžia“.

Būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai surišo Jį.

Jie Jį vedė į vyriausiojo kunigo namus. Tuomet Jo mokytiniai, palikę Jį, pabėgo visi. Vienas gi jaunikaitis sekė Jį, apsisiautęs paklode ant pliko kūno; jie sugavo jį. Bet jis, pametęs paklodę, pabėgo nuo jų plikas. Atstu sekė ir Petras.

Jie nuvedė Jį visų pirma pas Aną, nes jis buvo uošvis Kajipo, kurs tais metais buvo vyriausias kunigas.

Luko 22, 30—54; Morkaus 14, 32—52,
Mato 26, 36—56, Jono 18, 2—12.

J.

Anas siunčia Kristų pas Kajifą.

Anas nusiuntė Jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajifą. Paskui Jėzų ėjo Simonas, Petras ir kitas mokytinis.* Tas mokytinis buvo pažįstamas vyriausiam kunigui ir įėjo draug su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą, Petras gi pasiliko stovėti lauke ties vartais. Taigi, antrasis mokytinis, kurs buvo pažįstamas vyriausiam kunigui, išėjęs kalbėjosi su durininke ir įsivedė Petrą. Petras atsisėdo su tarnais, kad matytų galą.

Vyriausias kunigas klausė Jėzų apie Jo mokytinius ir apie Jo mokslą. Jėzus jam atsakė: „Aš viešai kalbėjau pasauliui; aš visuomet mokinau sinagogoje ir bažnyčioje, kur susieina visi žydai, slapčia gi aš nieko nekalbėjau. Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką jiems esu kalbėjęs; štai, šitie žino, ką aš sakiau“.

Kuomet Jėzus tai kalbėjo, vienas iš čia pat stovėjusių tarnų užgavo Jį per veidą, sakydamas: „Taip tu atsakai vyriausiajam kunigui?“

---

* Jonas.

Jėzus jam tarė: „Jei aš netiesą kalbėjau, įrodyk, kad tai netiesa; jei tiesą, kam mane muši?“ Jono 18, 15—24.

K.

Petras išsigina Kristaus.

Prie ugniakuro stovėjo vergų ir tarnų, nes buvo šalta, ir šildėsi. Su jais atsistojo taip pat Petras ir šildėsi. Atėjo viena iš vyriausiojo kunigo tarnaičių. Ji, pamačius Petrą besišildantį, pažvelgė į jį ir tarė: „Ir tu buvai su Jėzumi Nazarėnu“. Bet jis išsigynė, sakydamas: „Aš nežinau ir nesuprantu, ką tu sakai“. Jis išėjo laukan ties kiemu. Tuomet gaidys pragydo. Vėl pamačius jį tarnaitė, pradėjo sakyti stovėjusiems aplinkui: „Šitas iš jų tarpo“. Jis vėl išsigynė. Po valandėlės čia pat stovėjusieji vėl sakė Petrui: „Tikrai tu vienas iš jų, nes tu galiliejietis ir tavo šneka tave apreiškia“. Petras pradėjo keiktis ir prisiekioti: „Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį kalbate“. Tuojau gaidys antrą kartą pagydo.

Tuomet Viešpats, atsigręžęs pažvelgė į Petrą; ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip Jis buvo pasakęs: „Gaidžiui dar nė du kartu nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi“. Po to Petras, išėjęs laukan, karčiai verkė.

Morkaus 14, 66—72, Luko 22, 58—62, Jono 25—27.

L.

Žydų vyriausioji taryba Kajifo namuose smerkia Kristų mirti.

Vyriausieji kunigai ir visa taryba ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų atiduoti Jį nužudyti, bet nerado. Daugelis liudijo prieš Jį neteisiai, bet jų liudijimas nesutarė.

Galų gale atėjo du netikru liudytoju ir tarė: „Šitas sakė: Aš galiu sugriauti Dievo bažnyčią ir po trijų dienų vėl ją atstatyti“.

Bet Jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vyriausias kunigas vėl Jį paklausė ir Jam tarė: „Ar tu Kristus, palaimintojo Dievo Sūnus?"

Jėzus jam atsakė: „Aš esu; jūs matysite žmogaus Sūnų, sėdintį Dievo galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse".

Tuomet vyriausias kunigas, perplėšdamas savo rūbus, tarė: „Kam mums reikia liudytojų? Girdėjote piktžodžiavimą; kaip jums regisi?"

Jie visi Jį nuteisė vertą mirties. Mato 22, 59—66.

M.

K r i s t u s   k a l ė j i m e.

Tie vyrai, kurie laikė Jėzų, tyčiojosi iš Jo ir mušė. Jie spjaudė Jam į veidą ir mušė Jį kumštimis; jie dangstė Jį, daužė plaštakomis Jo veidą ir klausė, sakydami: „Pranašauk mums, Kristau, kas yra tave užgavęs". Piktžodžiaudami jie sakė prieš Jį ir daug kitų dalykų. Mato 26, 67—68.

§ 125. DIDYSIS PENKTADIENIS.

A.

Ž y d ų   v y r i a u s i o j i   t a r y b a   a n t r ą j į   k a r t ą   t a r d o   K r i s t ų   i r   s m e r k i a   J į   m i r t i.

Išaušus susiėjo tautos vyresnieji, vyriausieji kunigai, Rašto žinovai, nusivedė Jį į savo susirinkimą ir klausė: „Jei tu Kristus, tai sakyk mums".

Jis jiems tarė: „Jei aš jums sakysiu, jūs man netikėsite. Jeigu gi ir paklausiu, neatsakysite man ir nepaleisite. Tačiau nuo šio meto žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje".

Tuomet visi paklausė: „Tu esi Dievo Sūnus?"

Jis atsakė: „Aš esu".

Jie tarė: „Kam dar mums reikia liudijimo? juk patys girdėjome iš jo burnos". Luko 22, 66—71.

B.

Jūdo nusiminimas.

Surišę žydai Jėzų nuvedė ir padavė valdovui Poncijui Pilotui. Tuomet Jūdas, kurs buvo Jį išdavęs, matydamas, kad Jis pasmerktas, gailesčio vedamas, nunešė atgal vyriausiems kunigams ir vyresniesiems tris dešimtis sidabrinių ir tarė: „Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują“. Bet jie tarė: „Kas mums darbo? tu žinokis“. Metęs sidabrinius į bažnyčią, jis atsitolino ir nuėjęs pasikorė. Vyriausieji gi kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: „Jų nevalia dėti į bažnyčios iždą, nes tai kraujo kaina“. Pasitarė jie nupirko už juos dirvą ateiviams laidoti. Todėl ana dirva iki šiai dienai vadinasi Hakeldama, tai yra, kraujo dirva. Tuomet įvyko, kas pranašo Jeremijo pasakyta šiais žodžiais: „Jie paėmė tris dešimtis sidabrinių, įkainotojo kainą, kurį jie buvo suderėję iš Izraėlio vaikų, ir juos davė už puodžiaus dirvą“.* Mato 27, 3—10.

C.

Pasmerkę Kristų mirti, žydai veda Kristų pas Pilotą savo sprendimo patvirtinimui išgauti.

Nuo Kajifo atvedė Jėzų į teismo rūmą. Jie patys neėjo į teismo rūmą, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį. Todėl tat Pilotas išėjo prie jų laukan ir tarė: „Kokią skundą atnešate prieš šitą žmogų?“

Pirmas įskundimas.

Jie jam tarė: „Jei šitas nebūtų piktadarys, mes nebūtumėm jo įdavę“.

Pilotas jiems tarė: „Imkite ir jūs patys teiskite jį, žiūrėdami savo įstatymo“.

Žydai jam atsakė: „Mums nevalia nieko nužudyti“.

Antras įskundimas.

Jie ėmė skųsti Jį sakydami: „Radome, kad šitas sakosi esąs Kristus karalius“.

---

* Jeremijas 32, 6—9. Zakarijo 11, 12.

Skundžiamas vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų. Jis nieko neatsakė. Tuomet Pilotas Jam tarė: „Ar negirdi, kaip didžiuose dalykuose jie prieš tave liudija?“

Bet Jis jam neatsakė nė įvieną žodį, taip kad valdovas labai stebėjosi. Tuomet Pilotas įėjo į teismo vietą, pasišaukė Jėzų ir Jį klausė: „Ar tu esi žydų karalius?“

Jėzus atsakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio“.

Tuomet Pilotas Jam tarė: „Tai tu esi karalius?“

Jėzus atsakė: „Aš esu karalius. Aš tam gimiau ir tam atėjau į pasaulį, kad liudyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kurs yra iš tiesos, klauso mano balso“.

Pilotas Jį paklausė: „Kas yra tiesa?“ Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė: „Aš nerandu jame jokios kaltės“. Bet jie dar smarkiau tvirtino, sakydami:

Trečias įskundimas.

„Jis savo mokslu sukelia tautą visoje Judiejoje, pradedant nuo Galiliejos iki čionai“.

Pilotas išgirdęs apie Galilieją, paklausė, ar tas žmogus galiliejietis. Patyręs gi kad Jis iš po Erodo valdžios, nusiuntė Jį pas Erodą, kurs pats tomis dienomis taip pat buvo Jeruzalėje. Jono 18, 28—38.

D.

Kristus pas Erodą.

Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė: jis jau seniai norėjo Jį pamatyti, nes daug buvo apie Jį girdėjęs ir tikėjosi išvysiąs Jį dabar darant kokį nors stebuklą. Jis davė Jam daug klausimų, bet Jėzus nieko jam neatsakė. Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stovėjo ir nuolat Jį skundė. Tuomet Erodas su savo kariuomene paniekino Jį, pasityčiodamas apvilkdino baltu drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. Tą pačią dieną Erodas ir Pilotas liko prieteliais, nes pirm to buvo vienas kitam neprietelis.

Luko 23. 8—12

E.

Kristus antrąjį kartą pas Pilotą; Pilotas bando Jėzų paleisti.

Pilotas, pasišaukęs vyriausius kunigus, viršininkus ir žmones, jiems tarė: „Jūs atvedėte man šitą žmogų, būk jis keliąs maištą tautoje, ir štai, aš, klausinėdamas jūsų akivaizdoje, neradau tame žmoguje nė vieno tų kaltybių, dėl kurių jį skundžiate. Taip pat ir Erodas: nes buvau nusiuntęs jus pas jį, ir štai nieko nepadaryta, kas rodytų jį esant vertą mirties. Yra gi pas jus paprotys, kad Velykose paleisčiau jums vieną. Tai ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?"

Sėdint gi jam teismo krasėje, jo pati atsiuntė pas jį ir sakydino: „Nieko nedaryk šitam teisiajam; nes aš šiandien daug dėliai jo kentėjau".

Buvo tarp jų vienas, vardu Barabas, sugautas draug su maištininkais; maište jis buvo užmušęs vieną žmogų. Pilotas tarė: „Katro norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų?"

Bet visa minia ėmė šaukti draug: „Šalin šitą, paleisk mums Barabą". Pilotas, norėdamas paleisti Jėzų, vėl jiems kalbėjo. Bet jie šaukė priešais, sakydami: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį". Tuomet jis sakė jiems trečią kartą: „Ir ką gi pikta yra jis padaręs? Aš nerandu jame jokios kaltybės, vertos mirties; taigi, nuplakdinsiu jį ir paleisiu". Bet jie dar labiau šaukė: Prikalk jį ant kryžiaus. Tuomet Pilotas liepė imti Jėzų ir nuplakti. Luko 23, 13—23.

F.

Pasityčiojimas iš nuplakto Jėzaus.

Valdovo kareiviai, paėmę Jėzų į teismo butą, surinko prie Jo visą būrį. Ir, išvilkę Jį iš rūbų, jie Jį apsiautė raudona skraiste, nupynę iš erškėčių vainiką, jie dėjo Jam ant galvos ir davė Jam nendrę į dešinę ranką. Ir atsiklaupdami ties Juo, jie tyčiojosi iš Jo, sakydami: „Sveikas, žydų

karaliau". Ir spiaudydami į Jį, jie ėmė nendrę ir daužė Jo galvą. Be to, jie mušė Jį per veidą plaštakomis.

Pilotas išėjo laukan ir žydams tarė: „Štai išvedu jį jums laukan, kad pažintumėte, jog aš neradau jame jokios kaltės".

Išėjus gi Jėzui su erškėčių vainiku ir purpuriniame drabužy, jis jiems tarė: „Štai žmogus". Bet, pamatę Jį, vyriausieji kunigai ir tarnai, šaukdami sakė: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį".

Pilotas jiems sakė: „Aš nerandu jame kaltės".

Ketvirtas įskundimas.

Žydai jam atsakė: „Mes turime įstatymą, ir, žiūrint įstatymo, jis turi mirti, nes padarė iš savęs Dievo Sūnų".[197] Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas dar labiau nusigando. Jis vėl įėjo į teismo vietą ir klausė Jėzų: „Iš kur tu?" Jėzus nieko jam neatsakė. Tai Pilotas jam tarė: „Tu man neatsakai? ar nežinai, kad aš turiu valdžios prikalti tave ant kryžiaus ir turiu valdžios paleisti tave?" Jėzus atsakė: „Tu neturėtumei prieš mane jokios valdžios, jei nebūtų duota iš aukštybės. Todėl kas mane išdavė, turi didesnę nuodėmę". Nuo tos valandos Pilotas ieškojo paleisti Jį. Bet šaukė, sakydamas: „Jei šitą paleisi, tu neesi ciesoriaus prietelis; nes kiekvienas, kurs daro iš savęs karalių, priešinasi ciesoriui".

Išgirdęs šituos žodžius, Pilotas išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo teismo krasėje, vietoje, kuri vadinasi Litostratos (akmenimis išgrįsta), ebraiškai Gabata.

Mato 27, 27—30, Jono 19, 1—30.

[197] Kristui daromų įskundimų eilė.

Pilotas smerkia Kristų mirti.

Buvo prisirengimo diena prieš Valykas, apie šeštą valandą.

Pilotas tarė žydams: „Štai jūsų karalius". Bet sušuko: „Šalin jį, šalin, ant kryžiaus jį". Pilotas jiems tarė: „Ar turiu prikalti ant kryžiaus jūsų karalių?"

Vyriausieji kunigai atsakė: „Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių“.

Matydamas Pilotas, kad jis nieko neveiks ir kad sumišimas eina didyn, ėmęs vandens, nusiplovė rankas tautos akivaizdoje ir tarė: „Aš neesu kaltas šito teisiojo kraujo; jūs žinokitės“. Ir visa tauta, atsakydama tarė: „Jo kraujas teesie ant mūsų ir ant mūsų vaikų“. Tuomet jis padavė Jį jiems prikalti ant kryžiaus. Jie gi ėmė Jėzų ir išvedė. Pasityčioję iš Jo, jie nuvilko nuo Jo purpurą, apvilko Jį Jo rūbais ir išvedė prikaltų ant kryžiaus. Nešdamas sau kryžių, Jis išėjo į vietą, kuri vadinasi Kaukolių, ebraiškai Golgota. Jono 19, 14—17.

Jėzus eina į Kalvarijos kalną.

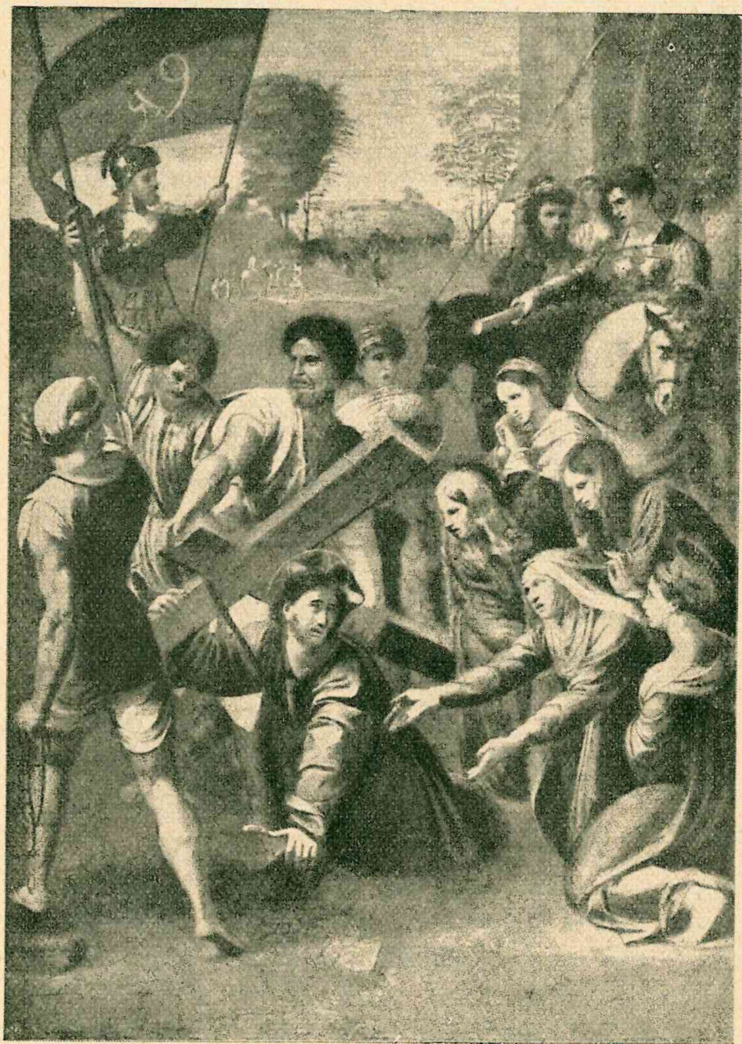
Vesdami žydai sugavo vieną kirenietį Simoną, pareinantį iš lauko, ir uždėjo ant jo kryžių, kad neštų paskui Jėzų. Jį sekė didelė minia liaudies ir moterų, kurios dejavo ir raudojo Jo. Atsigręžęs į jas tarė: „Jeruzalės dukterys, ne manęs verkite, bet verkite velyk pačios savęs ir savo vaikų. Ateina dienos, kuriose žmonės ims sakyti kalnams: Griūkite ant mūsų, ir kauburiams: Apdenkite mus. Nes, jei taip daroma žaliam medžiui, tai kas atsitiks su sausu“

Taip jie nuvedė Jį į Golgotos vietą, tai reiškia, kaukolės vietą. Tenai jie davė Jam gerti vyno, sumaišyto su mira, bet Jis nepriėmė. Jie prikalė tenai ant kryžiaus Jį ir galvažudžiu du, vieną dešinėje, antrą kairėje pusėje. Atstu stovėjo visi Jo pažįstamieji, taip pat moteriškės, kurios buvo atėjusios paskui Jį.

Kareiviai, prikalę Jį ant kryžiaus, pasiėmė Jo drabužius, iš kurių padarė keturias dalis, kiekvienam kareiviui dalį, ir jupą. Jupa buvo nesusiūta, bet nuo viršaus iki apačiai visa numegzta; todėl jie sakė vienas kitam: „Nepjaustykime jos, bet meskime burtą, kieno ji bus“. Taip turėjo įvykti Rašto žodžiai: Jie pasidalino mano drabužiais ir dėl mano rūbo metė burtą.* Taip kareiviai ir padarė.

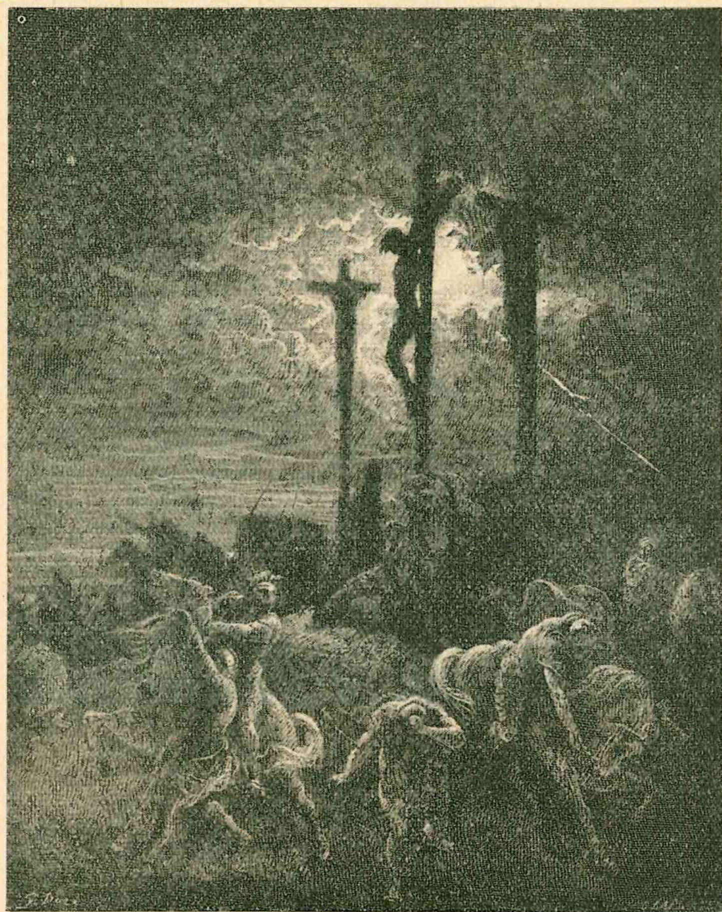
* Psalmių kn. 21, 19.

Pilotas padarė taip pat ir antrašą ir padėjo viršuje kryžiaus. Buvo gi parašyta: JĖZUS NAZARĖNAS ŽYDŲ KARALIUS.

Rafaėlis. Spasimo di Sicilia. Eremitaže.

Tą antrašą skaitė daugelis žydų, nes vieta, kame Jėzus buvo prikaltas ant kryžiaus, buvo arti miesto, buvo gi

G. Doré.
„Tikrai, šitas buvo Dievo Sūnus". Mato 27; 54.

parašyta ebraiškai, graikiškai ir lotyniškai. Vyriausieji žydų kunigai sakė Pilotui: Nerašyk Žydų karalius, bet: Jis

sakė: Aš esu žydų karalius“. Pilotas atsakė: „Ką parašiau, parašiau“. Luko 23, 26—31.

Rafaėlis. Borgezų galerijoje Romoje.

I.

Paskutiniai Kristaus žodžiai nuo kryžiaus ir mirtis.

a. Pirmas Kristaus žodis.

Kurie pro šalį ėjo piktžodžiavo Jam ir, kraipydami savo galvas, sakė: „Še tau, kursai griauni Dievo bažnyčią ir per tris dienas vėl ją pastatai, gelbėk pats save, nuženg-

damas nuo kryžiaus“. Taip pat ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais, tyčiodamies vieni kitiems sakė: „Kristus, Izraėlio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad matytumėm ir tikėtumėm“.

Jėzus sakė: *„Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką darą“.*

b. Antras žodis.

Vienas tų dviejų galvažudžių, kurie kalbėjo, ėmė Jam piktžodžiuoti, sakydamas: „Jei tu Kristus, gelbėk pats save ir mus“. Bet atsiliepdamas kitas draudė jį ir sakė: „Ir Dievo tu nebijai. Mudu juk teisingai gauname tai, ko mūsų darbai verti; šitas gi nepadarė nieko pikta“. Tuomet jis tarė Jėzui: „Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karalystę“.

Jėzus jam atsakė: *„Iš tikrųjų, sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje“*[198].

[198] Tobulo gailesčio galybė.

c. Trečias žodis.

Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo motina, Jo motinos sesuo Marija Klopienė ir Marija Magdalena. Iš tolo žiūrėjo moteriškės, kurios, Jam dar Galiliejoje esant, Jį sekė ir Jam tarnavo, ir daug kitų, kurios su Juo buvo atėjusios į Jeruzolimą.

Jėzus, pamatęs motiną ir stovinti mokytinį*, kurį Jis mylėjo, tarė savo motinai: *„Štai tavo sūnus“*. Paskui tarė mokytiniui: *„Štai tavo motina“*. Nuo tos valandos mokytinis paėmė ją pas save.

d. Ketvirtas žodis.

Nuo šeštos valandos pasidarė tamsu visoje žemėje iki devintos valandos. Ir apie devintą valandą Jėzus šaukė didžiu balsu, sakydamas: *„Eli, Eli, lamma subaktani“;* tai yra: *Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai“*. Kai

---

* Jonas.

kurie, ten stovėdami ir tai girdėdami, sakė: „Jis šaukia Eliją“.

e. Penktas žodis.

Jėzus žinodamas, kad jau visa buvo atlikta, kad įvyktų Raštas, tarė: *„Trokštu“*. Ir tuojau vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primerkė ją uksaus, uždėjo ant nendrės ir davė Jam gerti. Kiti gi sakė: „Liaukis, žiūrėkime, ar ateis Elijas jo išliuosuotų“.

f. Šeštas žodis.

Jėzus, paragavęs uksaus, tarė: *„Atlikta“*.

g. Septintas ir paskutinis žodis.

Jėzus sušuko dideliu balsu, sakydamas: *„Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią“*, ir su tais žodžiais, nulenkęs galvą, atidavė dvasią.

Ir štai, bažnyčios uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačiai, ir žemė sudrebėjo, ir uolos skilo, ir kapai atsidarė, ir daug kūnų šventųjų, kurie buvo užmigę, kėlėsi iš numirusių. O po Jo prisikėlimo, išėję iš kapo, jie atėjo į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui.

Šimtininkas gi, kurs stovėjo ties Juo, matydamas Jį tokiu šauksmu atidavus dvasią, tarė: „Tikrai, šitas buvo Dievo Sūnus“.

Visa minia tų, kurie draug buvo prie to reginio ir matė, kas darėsi, grįžo, mušdamies sau į krūtinę.

Jono 19, 25—37, Luko 23, 35—49, Mato 27, 39—56.

J.

Jėzaus nuėmimas nuo kryžiaus ir palaidojimas.

Kad kūnai nepasiliktų ant kryžiaus subatoje, žydai meldė Pilotą, kad būtų sulaužyta jiems blauzdos ir kad jie būtų nuimti. Todėl kareiviai atėjo ir sulaužė blauzdas

vienam ir kitam, kurie buvo prikalti ant kryžių draug su Juo. Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad Jis jau miręs, jie nelaužė Jo blauzdų, tik vienas kareivis atvėrė Jam ietimi šoną, ir tuojau išėjo kraujo ir vandens.

Kursai matė, liudija apie tai, ir jo liudijmas tikras. Jis žino, kad jis sako tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. Tai atsitiko, kad įvyktų Raštas: Kaulo nesulaužysite jame.* Vėl kitur Raštas sako: Žiūrėk į tą, kurį jie pervėrė.**

Kuomet jau buvo vakaras, atėjo vienas turtingas žmogus iš Judiejos miesto Arimatiejos, kilnus tarybos narys, vardu Juozapas, kurs irgi buvo Jėzaus mokytinis, tik slaptas iš baimės žydų, žmogus geras ir teisus. Jis nebuvo pritaręs žydų sumanymui ir darbams ir pats laukė Dievo karalystės; jis drąsiai įėjo pas Pilotą ir prašė Jėzaus kūno. Pilotas stebėjos, kad jis būtų jau miręs, ir, pasišaukęs šimtininką, klausė, jį, ar jis jau miręs. Patyręs tai iš šimtininko, jis dovanojo kūną Juozapui. Taigi, jis atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną. Atėjo taip pat ir Nikodėmas, kurs buvo anksčiau atėjęs pas Jėzų nakčia, ir atnešė apie šimtą svarų myros ir aloės mišinio. Juodu paėmė Jėzaus kūną, ir aprišo jį marškomis su kvepelais, kaip buvo žydų paprotys laidoti.

Toje vietoje, kame buvo prikaltas ant kryžiaus, buvo daržas, darže gi naujas iškaltas uoloje kapas, kuriame nieks dar nebuvo paguldytas. Tenai juodu paguldė Jėzų. Juozapas pririto didelį akmenį prie kapo angos ir nuėjo.

Buvo tenai Marija Magdalena ir kita Marija, sėdėjusios ties kapu, Moteriškės, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galiliejos, palydėjo jį, matė kapą ir kaip jo kūnas buvo paguldytas. Sugrįžusios jos prirengė kvepalų ir tepalų, bet subatoje nieko nedarė, taip kaip buvo įsakymas.

Jono 19, 31—37.

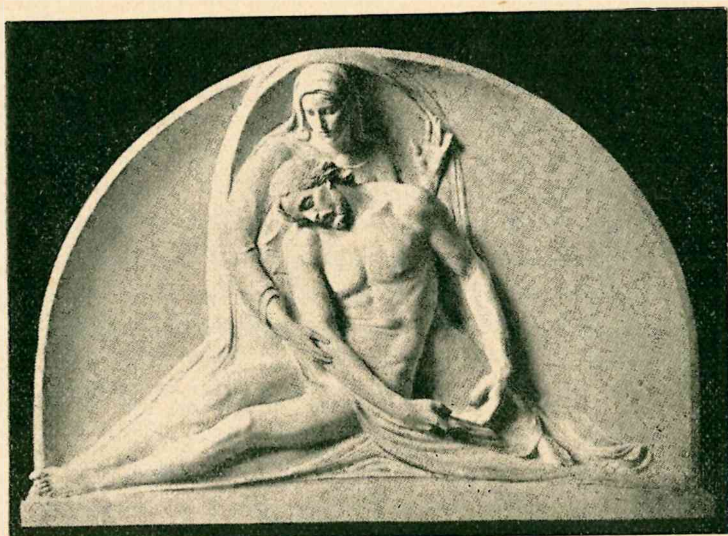
* Psalmių kn. 33, 31.

** Zakarijo 12. 10.

§ 126. DIDYSIS ŠEŠTADIENIS.

Vyriausieji kunigai ir parsiejai susirinko pas Pilotą ir sakė: „Valdove, mes atsiminėm, kad tas suvedžiotojas, dar gyvas tebebūdamas, sakė: „Po trijų dienų aš prisikelsiu". Liepk tad sergėti kapą iki trečiai dienai, kad kartais neateitų jo mokytiniai, jog nepavogtų ir nesakytų liaudžiai: Jis kėlėsi iš numirusių; tas paskutinis suklaidinimas bus piktesnis už pirmąjį". Pilotas jiems tarė: „Jūs turite sargybą, eikite, sergėkite, kaip mokate". Ir jie nuėjo ir, padėję antspaudą ant akmens, apstatė kapą sargais.

Mato 27, 62—66.

Angelo Montegani.

§ 127. VELYKŲ NAKTIS.

Kristui atsikėlus iš numirusių, Viešpaties Angelas nuima žydų pastatytą sargybą. Sargybinininkų papirkimas.

Pasidarė didis žemės drebėjimas; nes Viešpaties Angelas nužengė iš dangaus, prisiartinęs nurito akmenį ir ant

jo atsisėdo. Jo pažvelgimas buvo kaip žaibas, ir jo drabužiai buvo kaip sniegas. Dėliai jo baisumo sargai nusigando ir pasidarė kaip mirę. Kai kurie sargai atėjo į miestą ir apskelbė vyriausiems kunigams visa, kas buvo atsitikę. Jie, susirinkę su vyresniaisiais ir pasitarę, davė kareiviams daug pinigų, tardami: „Sakykite, kad jo mokytiniai atėjo naktį ir pavogė, mums bemiegant. Ir, jei apie tai išgirstų valdovas, mes jį perkalbėsime ir apsaugosime jus nuo pavojaus". Taigi, jie, ėmę pinigus, padarė, kaip buvo pamokyti. Mato 28, 2—15.

§ 128. VELYKŲ RYTAS.[1]

A. Moterys eina pas kapą.

Subatai praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios pateptų Jėzų. Pirmą savaitės dieną labai anksti rytmetį jos atėjo pas kapą, nešdamos su savim prirengtus kvepalus. Jos kalbėjosi tarp savęs: „Kas mums atris akmenį nuo kapo angos".

B. Marija palieka savo drauges ir pirmoji prieina prie kapo.

Marija Magdalene atėjo pas kapą, kuomet dar tamsu buvo ir pamatė, kad akmuo buvo atimtas nuo kapo. Todėl ji pabėgo ir, atvykus pas Simoną Petrą, ir pas kitą mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, jiedviem tarė: „Paėmė Viešpatį iš kapo ir nežinome, kur Jį padėjo".

C. Tuometu, kai Marija nubėgo pranešti Petrui ir Jonui, prieina prie kapo moterys. Angelų apreiškimas.

Moterys pažvelgusios pamatė akmenį atristą, buvo gi labai didelis.

N. Įst. Šventoji istorija, 12.

Įėjusios į kapą, jos nerado Viešpaties Jėzaus kūno; jos pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando.

G. Doré.

Jis joms tarė: „Nenusigąskite, jūs ieškote Jėzaus Nazarėno, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus; Jis prisikėlė, Jo nėra čionai; štai vieta, kur Jį buvo padėję".

Jos buvo labai susirūpinusios.

Štai du vyru žibančiais rūbais atsistojo prie jų. Kadangi jos nusigando ir nuleido žemyn savo veidus, tai juodu joms tarė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Jo nėra čionai; Jis atsikėlė. Atsiminkite, kaip Jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galiliejoje, ir sakė: Reikia, kad žmogaus Sūnus būtų išduotas į žmonių nusidėjėlių rankas, būtų prikaltas ant kryžiaus ir trečią dieną prisikeltų. Bet eikite, pasakykite Jo mokytiniams ir Petrui, kad Jis eina pirm jų į Galilieją, Tenai Jį matysite“. Tuomet jos atsiminė Jo žodžius.

Jos greitai išėjo iš kapo su baime ir dideliu džiaugsmu ir bėgo apskelbti Jo mokytiniams.

Morkaus 16, 1—8, Luko 24, 1—9, Mato 28, 5—8.

D. Moterims grįžtant nuo kapo, prieina prie kapo Petras su Jonu ir Marija Magdalena.

Petras ir Jonas išėjo ir atėjo pas kapą. Juodu bėgo draug, bet Jonas bėgo greičiau už Petrą ir pirmas atvyko pas kapą. Pasilenkęs jis pamatė padėtas marškas, tačiau į vidų neįėjo. Atėjo Simonas Petras, kurs jį sekė, įėjo į kapą ir matė padėtas marškas, taip pat skepetą, buvusią ant galvos. Ji buvo padėta ne su marškomis, bet atskirai suvyniota kitoje vietoje. Paskui įėjo į kapą ir Jonas; jis pamatė ir įtikėjo. Jie dar nebuvo supratę Rašto, kad Jam reikėjo keltis iš numirusių. Po to mokytiniu du vėl parėjo namo. Petras parėjo nustebęs dėliai to, kas buvo atsitikę.

Jono 20, 3—10.

E. Patsai Kristus apsireiškia Marijai Magdalenai. (Pirmas apsireiškimas).

Marija stovėjo pas kapą lauke ir verkė. Beverkdama ji pasilenkė ir pažvelgė į kapą. Tenai ji pamatė du baltai apsivilkusiu Angelu, vieną prie galvos ir antrą prie kojų,

kame buvo padėtas Jėzaus kūnas. Juodu jai tarė: „Moteriške, ko verki“? Ji jiems atsakė: „Nes paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur Jį padėjo“. Tai pasakius, ji atsigręžė atgal ir pamatė stovintį Jėzų, bet nežinojo, kad tai Jėzus. Jėzus jai tarė: „Moteriške, ko verki? ko ieškai?“ Manydama, kad tai daržininkas, ji Jam atsakė: „Viešpatie, jei tu Jį išsinešei, pasakyk man kur Jį padėjai; aš Jį paimsiu“. Jėzus jai tarė: „Marija“. Ji Jam tarė: „Rabboni“ (tai yra Mokytojau). Jėzus jai tarė: „Nelaikyk manęs. Eik pas mano brolius ir jiems sakyk: Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas mano Dievą ir jūsų Dievą“.

F. Moterims bėgant apskelbti mokytiniams apie Kristaus iš numirusių atsikėlimą, Kristus joms apsireiškia. (Antras apsireiškimas).

Moteris sutiko Jėzus ir tarė: „Sveikos“. Jos gi prisiartino, apkabino Jo kojas ir pagarbino. Tuomet Jėzus joms tarė: „Nebijokite; eikite apskelbti mano broliams, kad eitų į Galilieją; tenai jie mane matys“.

G. Marija Magdalena praneša apaštalams apie Kristaus prisikėlimą.

Marija nuėjus apskelbė tiems, kurie buvo su Jėzumi buvę, o dabar gedėjo ir verkė. Bet jie, išgirdę Jį gyvą esant ir ją Jį mačius, netikėjo.

Jono 20, 11—18, Morkaus 16, 9—11, Luko 24 9—11, Mato 28, 8—10.

§ 129. VELYKŲ DIENA.

(Kristaus trečias apsireiškimas).

Paskutinės vakarienės namuose apaštalai ir kiti Kristaus mokytiniai sakė: „Viešpatis iš tikrųjų atsikėlė ir pasirodė Simonui“. Luko 24, 34.

§ 130. VELYKŲ VAKARAS.

A. Kristus apsireiškia dviem mokytiniam kelionėje į Emaus. (Ketvirtas apsireiškimas).

Du iš jų ėjo tą pačią dieną į miestelį, vadinamą Emaus, į kurį iš Jeruzalės buvo šešios dešimtys varsnų*. Juodu kalbėjosi tarp savęs apie visa tai, kas buvo įvykę. Jiedviem besišnekant ir tarp savęs besiteiraujant, pats Jėzus prisiartino ir ėjo draug su jais. Jų akys buvo sulaikytos, kad jo nepažintų. Jis jiems tarė: „Kokie tai dalykai, apie kuriuos eidami kalbatės tarp savęs ir esate nuliūdę?“ Vienas, vardu Kleopas, Jam sakė: „Tu vienas esi svetimas Jeruzalėje, kad nepatyrei, kas joje atsitiko šiomis dienomis“. Jis juos paklausė: „Kas gi?“ Juodu atsakė: „Jėzui Nazarėnui, kurs buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akivaizdoje, kaip vyriausieji kunigai ir mūsų vyresnieji išdavė Jį, kad būtų pasmerktas nužudyti, ir prikalė Jį ant kryžiaus. Mes gi tikėjomės, kad Jis atpirksiąs Izraėlį. Dabar po viso to šiandien trečia diena, kaip tai įvyko. Tiesa, kai kurios moterys iš mūsiškių, kurios prieš išauštant buvo prie kapo, nustebino mus; neradusios Jo kūno, jos parėjo ir sakė, kad jos net mačiusios pasirodžiusius Angelus, kurie sakė Jį esant gyvą. Kai kurie mūsiškiai buvo irgi nuėję pas kapą ir rado taip, kaip moterys sakė, Jo gi paties nematė.

Tuomet Jis jiems tarė: „O, neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visam, ką yra kalbėję pranašai. Argi nereikėjo, kad Kristus kentėtų ir taip įeitų į savo garbę? Ir, pradėjęs nuo Mozės ir visų pranašų, Jis aiškino jiems iš viso šventojo Rašto, kas buvo apie Jį pasakyta. Taip jie prisiartino prie miestelio, į kurį juodu ėjo; Jis gi apsimetė toliau einąs. Bet juodu privertė Jį, sakydami: „Pasilik su mudum, nes artinasi vakaras, ir diena jau baigiasi“. Taigi, Jis įėjo su jais. Sėdėdamas su jais prie stalo, Jis ėmė duo-

---

* 11 kilometrų.

nos, laimino, laužė ir jiems davė. Dabar jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jį, bet Jis pražuvo iš jų akių.

Tuomet juodu kalbėjo vienas kitam: Argi mūsų širdis nebuvo užsidegus mumyse, kuomet Jis kalbėjo kelyje ir aiškino Raštą. Atsikėlę juodu sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius vienuoliką ir kitus draug su jais buvusius. Tuomet juodu papasakojo, kas buvo atsitikę kelyje, ir kaip juodu pažino Jį, kada Jis laužė duoną. Bet nė jiems netikėjo.

Luko 24, 13—35.

Iftenbach „Dabar jų akys atsivėrė". Luko 24, 31.

B. Kristus apsireiškia Paskutinės Vakarienės namuose apaštalams ir mokytiniams, įrodo tikrąjį savo kūno iš numirusių atsikėlimą ir įstato Atgailos Sakramentą. (Penktas apsireiškimas).

Pirmą savaitės dieną vakare, durims, kame buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytoms dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo vidury ir jiems tarė: „Ramybė jums. Tai aš, nebijokite". Nusigandę ir pilni baimės, jie tarėsi matą dvasią. Tuomet Jis jiems tarė: „Ko esate nusigandę ir kodėl tokios mintys kilsta jūsų širdyse. Matykite mano ran-

kas ir kojas, jog tai aš pats; čiupinėkite ir žiūrėkite; juk dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip kad matote mane turint". Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas, šoną ir kojas. Jiems gi dar netikint ir besistebint iš džiaugsmo, Jis tarė: ,,Ar neturite čia ko nors valgyti?" Jie padavė Jam keptos žuvies dalį ir medaus korį. Paėmęs Jis valgė jų akivaizdoje ir kas liko jiems atidavė. Po to Jis jiems tarė: ,,Tie yra mano žodžiai, kuriuos esu jums pasakęs, dar tebebūdamas su jumis; Reikia, kad įvyktų visa, kas parašyta apie mane Mozės įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse".[199] Tuomet Jis davė jiems išmanymo, kad jie suprastų Raštus, ir jiems tarė: ,,Taip parašyta ir taip turėjo Kristus kentėti ir trečioje dienoje keltis iš numirusių. Reikia skelbti Jo vardu atgailą ir nuodėmių atleidimas tarp visų tautų, pradedant nuo Jeruzalės. Jūs gi esate tų dalykų liudytojai. Aš atsiųsiu ant jūsų, kas mano Tėvo pažadėta. Pasilikite mieste, iki jūs būsite apvilkti galybe iš aukštybės. Ramybė teesie jums. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu". Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir jiems tarė: *,,Imkite Šventąją Dvasią. Kam nuodėmės atleisite, tam atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos"*. Jono 20, 19—23, Luko 24, 37—43.

[199] Kiek turime Sename Įstatyme pranašysčių apie Kristų?

§ 131. JĖZUS APSIREIŠKIA APAŠTALAMS KARTU SU TOMU. (Šeštas apsireiškimas).

Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su mokytiniais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Todėl kiti mokytiniai jam sakė: ,,Mes matėme Viešpatį". Bet jis jiems atsakė: ,,Jei nepamatysiu Jo rankose vinių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į Jo šoną, netikėsiu." Po aštuonių dienų Jo mokytiniai vėl buvo viduje, ir Tomas draug su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: ,,Ramybė teesie jums". Po to Jis tarė Tomui: ,,Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis". Tomas atsakė ir Jam tarė: ,,Mano Viešpats ir mano Dievas". Jė-

zus jam tarė: „Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; *palaiminti, kurie nematė ir tikėjo“*. Jono 20, 24—29.

§ 132. JĖZUS PASIRODO APAŠTALAMS TIBERIADOS JŪROS KRANTE IR PETRĄ SKIRIA SAVO VIETININKU BAŽNYČIOJE IR JOS MATOMA GALVA.

(Septintas apsireiškimas).

Jėzus pasirodė mokytiniams pas Tiberiados jūrą. Pasirodė gi taip: Vienuolika mokytinių nuėjo į Galilieją. Buvo draug Simonas, Petras, Tomas, vadinamas Dvynu, Natanaėlis, kurs buvo iš Kanos Galiliejos, Zebediejaus sūnu du ir kitu du iš jo mokytinių. Simonas Petras jiems tarė: „Einu žvejoti“. Jie jam atsakė: „Ir mes einame su tavim“. Jie išėjo ir sėdo į laivą, bet tą naktį nieko nepagavo. Jau praaušus, Jėzus stovėjo ant kranto; tačiau mokytiniai nepažino, kad tai Jėzus. Jėzus jiems tarė: „Vaikai, ar neturite ko valgyti“. Jie atsakė: „Ne“. Jis jiems tarė: „Įleiskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir rasite“.

Jie įleido ir jau nebegalėjo jo patraukti dėl žuvų daugybės. Tuomet tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, tarė Petrui: „Tai Viešpats“. Simonas Petras, kaip tik išgirdo, kad tai Viešpats, apsisiautė jupa, nes buvo neapsivilkęs, ir šoko į jūrą. Kiti gi mokytiniai atplaukė laivu, (buvo netoli nuo kranto, tik apie dešimtį mastų), traukdami tinklą su žuvimis.

Išėję ant sausumos, jie pamatė sukurtą ugnį, padėtą ant žarijų žuvį ir duonos. Jėzus jiems tarė: „Atneškite žuvų, kurių dabar sugavote“. Simonas Petras nuėjo ir ištraukė ant sausumos tinklą, pilną didelių žuvų, kurių buvo šimtas penkios dešimtys trys. Nors jų taip daug buvo, bet tinklas nesuplyšo.

Jėzus jiems tarė: „Eikite čia ir valgykite“. Nė vienas iš sėdusiųjų valgyti nedrįso paklausti Jį: Kas tu, nes jie žinojo, kad tai Viešpats. Jėzus priėjo, paėmė duoną ir davė jiems, taip pat ir žuvį. Jiems pavalgius, Jėzus tarė Simonui Petrui: „Jonos sūnau, Simonai, ar myli mane labiau, kaip šitie“. Jis Jam atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai.

kad aš tave myliu". Jis jam tarė: „Ganyk mano avinėlius". Jis vėl jį klausė: „Jonos sūnau, Simonai, ar myli mane". Jis jam atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave".

Jis jam tarė: „Ganyk mano avinėlius". Jis klausė jį trečią kartą: „Jonos sūnau, Simonai, ar myli mane". Petras nuliūdo, kad Jis jį trečią kartą klausė: Ar myli mane, ir jam atsakė: „Viešpatie, tu visa žinai; tu žinai, kad aš tave myliu".

Rafaelis Kensingtom Londone.

„Ganyk mano avis". Jono 21, 17.

Jis jam tarė: „Ganyk mano avis. Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau tau, kuomet buvai jaunesnis, susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai; pasenęs gi tu ištiesi savo rankas; kitas sujuos tave ir ves, kur tu nenori". Tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi jis turėjo pagarbinti Dievą.

Jono 21, 1—14.

§ 133. KRISTUS PASIRODO GALILIEJOJE, DAUGIAU KAIP PENKIEMS ŠIMTAMS ŽMONIŲ.

(Aštuntas apsireiškimas).

Jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių, vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi iki dabar, kai kurie gi užmigo. I Kor. 16, 6.

§ 134. KRISTUS APSIREIŠKIA APAŠTALUI JOKŪBUI.

(Devintas apsireiškimas).

Jis pasirodė Jokūbui. I Kor. 15, 7.

§ 135. KRISTUS PASIRODO VISIEMS APAŠTALAMS GALILIEJOJE.

(Dešimtas apsireiškimas).

Vienuolika mokytinių nuėjo į Galilieją, į kalną, kurį Jėzus buvo jiems paskyręs. Matydami Jį, jie pagarbino; bet kai kurie abejojo. Prisiartinęs Jėzus jiems kalbėjo šiuos žodžius: *„Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums pasakęs. Ir, štai, aš esu su jumis per visas dienas, iki pasaulio pabaigai“.*[200]

Mato 28, 16—20.

[200] Kaip įrodoma, kad mes privalome priimti Bažnyčioms mums skelbiamą mokslą?

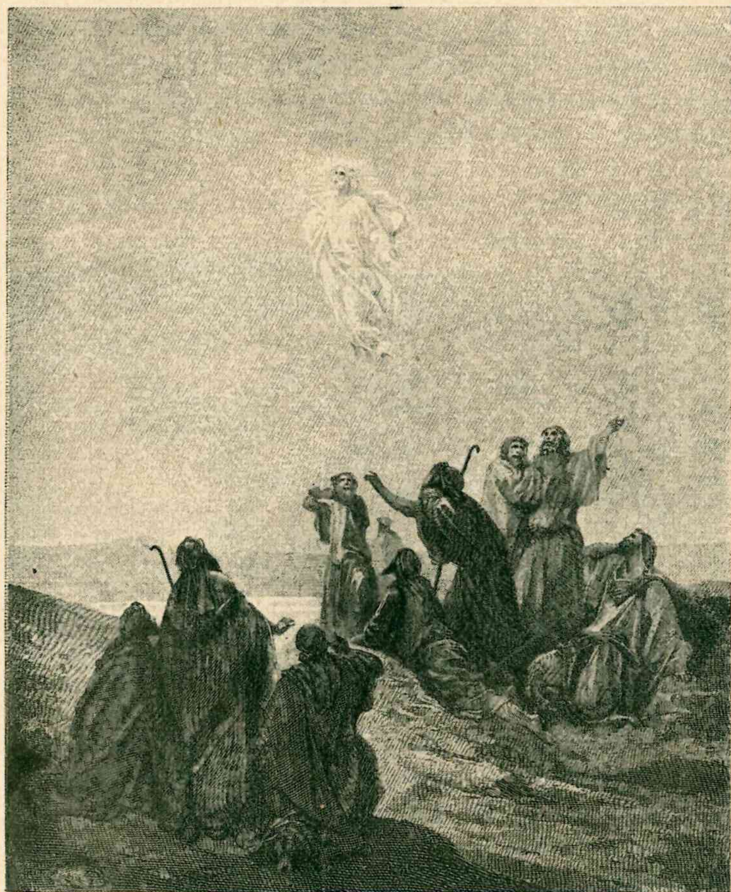
§ 136. KRISTUS ŽENGIA Į DANGŲ:

Kristus pasirodo apaštalams Paskutinės Vakarienės namuose, bara juos už netikėjimą, kartoja įsakymą skelbti Evangeliją visam pasauliui, eina su jais į Alyvų kalną, laimina ir žengia į dangų.

(Paskutinis apsireiškimas).

Paskučiausiai Jėzus pasirodė vienuolikai, kuomet jie sėdėjo už stalo, Jis barė jų netikėjimą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę Jį atsikėlusį. Valgydamas su jais, Jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės ir laukti Tėvo pažadėjimo. Jie klausė Jį, sakydami: „Viešpatie, ar šiuo laiku Tu sugrąžinsi karalystę Izraėliui. Jis jiems atsakė: „Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžia; bet kaip tik Šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios ir būsite man liudytojai Jeruzalėje, visoje Judiejoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. *Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir*

bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi neįtikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebuklai: Mano vardu jie išvarinės piktąsias dvasias, kalbės naujomis kal-

G. Doré
Čia Kristaus pasakyta: Kas įtikės, bus išganytas; kas neįtikės, bus pasmerktas.

bomis, ims žalčius ir, jei ką mirtingą gertų, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių ir tie pasveiks".

Iš ten Jis nusivedė juos Betanijos linkon ir, pakėlęs savo rankas, palaimino juos. Laimindamas gi Jis atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų. Dębesys paėmė Jį iš po jų akių. Kuomet jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, Jam įeinant, štai du vyrai baltais rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: „Vyrai Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų“? Tuomet jie, pagarbinę Jį, nuo kalno, kurs vadinasi Alyvų ir yra arti Jeruzalės tik per subatos kelią, su džiaugsmu

Alyvų kalnas; jo pakalnėje Alyvų daržas.

sugrįžo į Jeruzalę. Sugrįžę užėjo į aukštą kambarį, kame jie paprastai pasilikdavo. Tai buvo Petras ir Jonas, Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alpiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir Jokūbo brolis Jūdas. Visi šitie pasilikdavo vienširdžiai maldoje draug su moterimis, su Jėzaus motina Marija ir su Jo broliais.

Morkaus 16, 14—18, Luko 24, 50—52. Apaštalų D. 1, 3—12.

§ 137. APAŠTALAI RENKA MOTIEJŲ JŪDOS VIETON.

Petras, atsikėlęs brolių tarpe (buvo gi tai būrys arti šimto dvidešimties žmonių) tarė: „Vyrai, broliai. Jūdas buvo paskaitytas tarp mūsų. Jis pasikoręs pusiau perplyšo, ir visi jo viduriai išėjo. Psalmių knygoje parašyta:* Jo pareigas tegul kitas gauna. Taigi yra žmonių, kurie buvo mūsų draugystėje per visą tą laiką, kuomet Viešpats Jėzus tarp mūsų įeidavo ir išeidavo, pradedant nuo Jono krikšto iki dienai, kurioj Jis nuo mūsų paimtas; reikia, kad vienas iš jų būtų draug su mumis liudytojas Jo prisikėlimo. Jie pastatė du: Juozapą, kurs buvo pramintas Teisiuoju ir Motiejų; tuomet jie meldėsi, sakydami: „Tu, Viešpatie, kurs žinai visų širdis, parodyk, katrą iš šitų dviejų išrinkai, kad imtų vietą šitos tarnystės ir apaštalystės, nuo kurios atpuolė Jūdas.".

Paskui jie metė apie juodu burtus. Burtai puolė ant Motiejaus, ir jis buvo priskaitytas prie vienuolikos apaštalų.

Ap. D. 13—26.

§ 138. ŠVENTOJI DVASIA NUŽENGIA Į BAŽNYČIĄ.

Sekminių dienai atėjus, visi buvo draug toje pačioje vietoje. Štai, ūmai pasigirdo iš dangaus ūžimas, lyg kad kilstančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kuriuose jie sėdėjo. Jiems pasirodė pasidalinę tarsi ugnies liežuviai, ir ant kiekvieno iš jų nusileido po vieną. Visi jie pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti visokiomis kalbomis. Jeruzalėje buvo apsigyvenusių žydų, žmonių dievobaimingų iš visų po dangumi esančių tautų tarpo. Kilus ūžimui, susiėjo minia ir nežinojo, ką manyti, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. Visi buvo be galo nustebę ir kalbėjosi tarp savęs: „Štai, argi ne visi šitie, kurie kalba, galiliejiečiai. Tai kaip gi kiekvienas mūsų girdime savo gimtąją kalbą. Mes partai, mėdai, elamiečiai, Mezopotamijos, Judiejos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, Prygijos ir Pampylijos,

* Psalmių kn. 108, 8.

Egipto ir Lybijos kraštų gyventojai, ateiviai romėnai ir arabai girdime juos mūsų kalbomis skelbiančius didžius Dievo veikalus".

Taip jie visi stebėjosi ir nustebę klausė kits kitą: „Ką tai reiškia"?

Tuomet Petras draug su vienuolika atsistojo ir jiems kalbėjo: „Izraėlio žmonės, pasiklausykite šitų žodžių: Jėzus Nazarėnas buvo žmogus, jums Dievo paliudytas galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos, kaip jūs patys žinote, Dievas yra per Jį padaręs jūsų tarpe. Jį jūs prikalėte neteisiųjų rankomis ant kryžiaus ir nužudėte. Vyrai, broliai, tebūnie man valia drąsiai jums pasakyti apie patriarką Dovydą. Būdamas pranašas ir žiūrėdamas į ateitį, jis kalbėjo apie Kristaus prisikėlimą, kad jis nepasiliksiąs mirusiųjų buveinėje ir kad jo kūnas nematysiąs supuvimo. Dovidas apie Jį sako: Tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų buveinėje ir neduosi savo šventajam matyti supuvimo.* Tą tai Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame to dalyko liudytojai. Tegul žino visi Izraėlio namai, kad Dievas Jį padarė ir Viešpačiu ir Kristumi, būtent, tą Jėzų, kurį jūs prikalėte ant kryžiaus".

Tai girdėdami, jie ėmė gailėtis savo širdyje ir tarė Petrui ir kitiems apaštalams: „Ką mes turime daryti, vyrai, broliai? Petras jiems atsakė: „Darykite atgailą, ir teapsikrikštija kiekvienas iš jūsų Jėzaus Kristaus vardan jūsų nuodėmėms atleisti; taip jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes tas pažadėjimas duotas jums, ir jūsų vaikams, ir visiems, toli esantiems, kuriuos tik Viešpats, mūsų Dievas, pašauks. Gelbėkitės iš tarpo šitos sugedusios kartos".

Priėmusieji jo žodžius buvo pakrikštyti. Taip tą dieną prisidėjo apie tris tūkstančius sielų. Jie laikėsi apaštalų mokslo, bendro duonos laužymo ir maldų. Baimė apėmė

---

* Psalmių kn. 15, 10.

visus, nes daug stebuklų ir ženklų buvo daroma per apaštalus. Visi tikintieji laikėsi draug ir turėjo visa bendra. Lobį ir turtus jie parduodavo ir iš to dalijo visiems, kaip kiekvienam buvo privalu.

G. Doré.
„Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“. Ap. D. 2, 4.

Taip pat kasdien pasilikdavo vienširdžiai bažnyčioje, laužydavo duoną tai vienuose, tai kituose namuose, imdavo

valgio su džiaugsmu ir neklastinga širdimi, garbino Dievą ir turėjo malonės pas visus žmones. Viešpats gi kasdien daugino jų būrį tais, kurie turėjo būti išgelbėti.

Apaštalų Darbai 2, 1—47, Luko 24, 53.

§ 139. NEMYLINČIŲ KRISTAUS LIKIMAS.

Kas nemyli mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, tas tebūnie atskirtas. Maran Atha.

Pirmas laiškas korintiečiams 16, 22.

§ 140. ŠV. JONUI DUOTAS APREIŠKIMAS APIE KRISTAUS KARALYSTĖS ATEITĮ.

Danguje pasigirdo didelių balsų, kurie sakė: „*Šio pasaulio karalystė teko mūsų Viešpačiui ir Jo Kristui, ir Jis karaliaus per amžių amžius. Amen*“.

Apreiškimo Kn. 11, 15.

D. D. I. P. M. M. G.

Pastebėtos klaidos.

Atspausta:		Turi būti:
2	psl. Judo	Jūdo
9	„ 3 eil.: Kūdikis	kūdikis
9	„ 10 „ Marija tarė: Mano...	Marija tarė: 1. Mano siela
9	„ 13 „ *Štai... palaiminta*	*Štai,... palaiminta*[6]
10	„ 19 „ kelią[1]“.	kelią“.
22	„ Praleista antraštė:	§ 13. Jonas Dievo įsakymu pradeda skelbti atgailos reikalingumą
22	„ 4 „ Zakarijos	Zakarijo
22	„ *daryti*	daryti
42	„ Išleisti nuo:	Taip pat tam... prisikėlime
45	„ Išleisti nuo:	Kristus, broliams išėjus... žydų
47—48	„ Išleisti nuo:	Vieną subatą... Jo daromi
50	„ § 36	§ 35
79	„ Išleisti:	Jam gi tai sakant... apkaltintų
79	„ *Effeta, tai yra, atsiverk“*	„*Effeta*“, tai yra, atsiverk
83,	169, 170, 185 psl. Rafaelis	Rafaėlis
92	„ 6 eil. kur	kuri
94	„ Antraštėje: lig pašventinimo	lig bažnyčios pašventinimo
133	„ Antr. Kristus sako	C. Kristus sako
137	„ V. Fzia o	Tiziano
141	„ Antr. Paskutinis našlės	G. Paskutinis našlės
142	„ Antr. Jeruzalės likimas	I. Jeruzalės likimas
143	„ Antr. Pasaulio pabaiga	J. Pasaulio pabaiga.
150	„ išbr.: Mato 26, 26—8.	
150	„ Mato 26—29	Mato 26, 26—29.
182	„ Iftenbach	Jittenbach

1. Moterų kiemas.
2. Antonijos tvirtovė, kur Kristus buvo Piloto tardomas.
3. Nikanoro vartai. Čia, sulig padavimais, Marija atėjo vasario 2 d. Kūdikėlio Jėzaus atnašauti. Tos durys vadinasi Nikanoro vartais, atsimenant stebuklnigą Dievo pagalbą, kada 3000 vyrų nugalėjo 35000. Mūšyje žuvo visa priešų kariuomenė kartu su savo vadu Nikanoru. Greta jų ant piliorių buvo padėtas parašas: „Mirtis kiekvienam pagoniui, kuris drįstų peržengti bažnyčios slenkstį.“
4. Saliamono pastogė. Jos siena buvo išmūryta iš keturkampių tašytų akmenų šio didžio: 10,50 m. ilgio, 3,15 storio ir pločio.
5. Aukso vartai.
6. Bokšto viršūnė, iš kurios piktoji dvasia, sulig padavimais, gundydama Kristų, pasiūlė šokti į bedugnę 152 m. gilumo.
7. Karalių pastogė iš 162 piliorių (šulų), kurie, eidami keturiomis eilėmis, sudarė tris plačias navas. Vidurinioji nava 15 m. pločio ir 35 m. aukštumo. Jos pilioriai iš balto marmuro. Pilioris 5 m. storio ir 14,17 aukštumo iš vieno akmens.
8. Keliai į pagonių kiemą.
9. Tunelis įeiti iš miesto požemiais tiesiai į pagonių kiemą.
10. Vartai į priemiestį.
11. Tiltas į aukštąji miestą.
12. Tiropėjos pakalnė.
13. Kedrono pakalnė, kuria Kristus, priešų suimtas Alyvų darželyje, buvo vedamas pas Aną.
14. Mūras, kuris skyrė bažnyčią nuo pagonių kiemo.
15. Laiptai į kunigų ir moterų kiemą.

ŽYDŲ BAŽNYČIOS PLANAS.

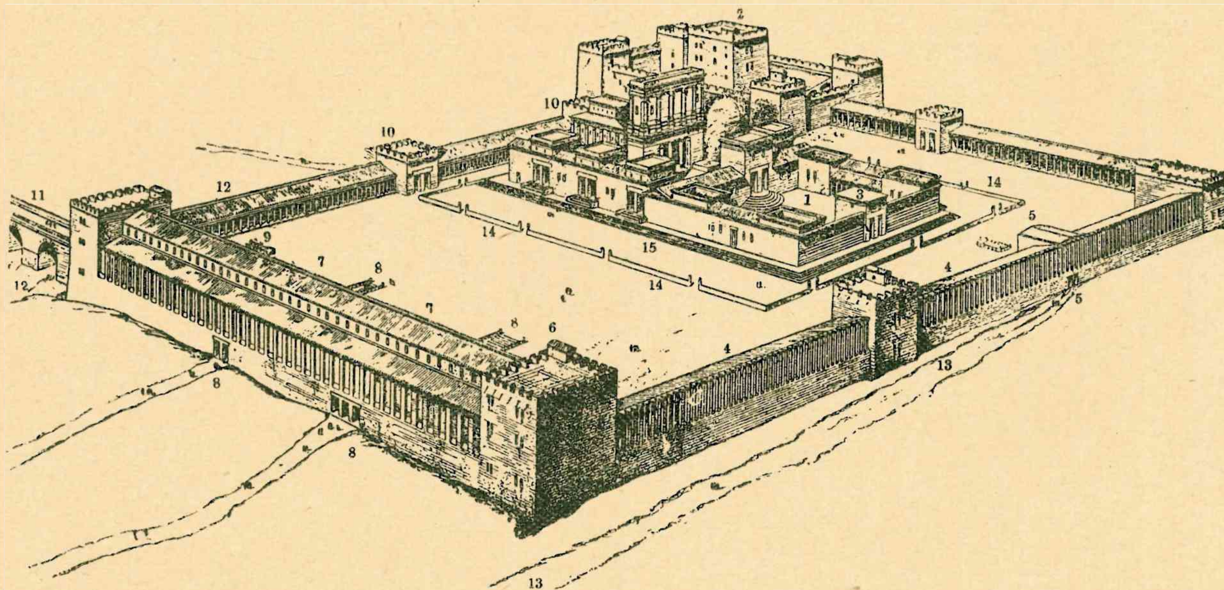
1. Vieta šventa.
2. Antonijos tvirtovė.
3. Nikanoro vartai.
4. Saliamono pastogė.
5. Aukso vartai.
6. Vieta, iš kurios piktoji dvasia siūlė Kristui šokti į bedugnę.
7. Karaliaus pastogė.
8. Keliai į miestą.
9. Tunelis į miestą.
10. Kelias į priemiestį.
11. Tiltas į aukštąji miestą.
12. Tiropėjos pakalnė.
13. Kedrono pakalnė.
14. Siena, kuri skyrė bažnyčią nuo pagonių kiemo.
15. Laiptai į kunigų ir moterų kiemą.
16. Vakarų pastogė.
17. Šiaurinė pastogė.

A. Pagonių kiemas.
B. Moterų kiemas.
C. Kunigų kiemas.

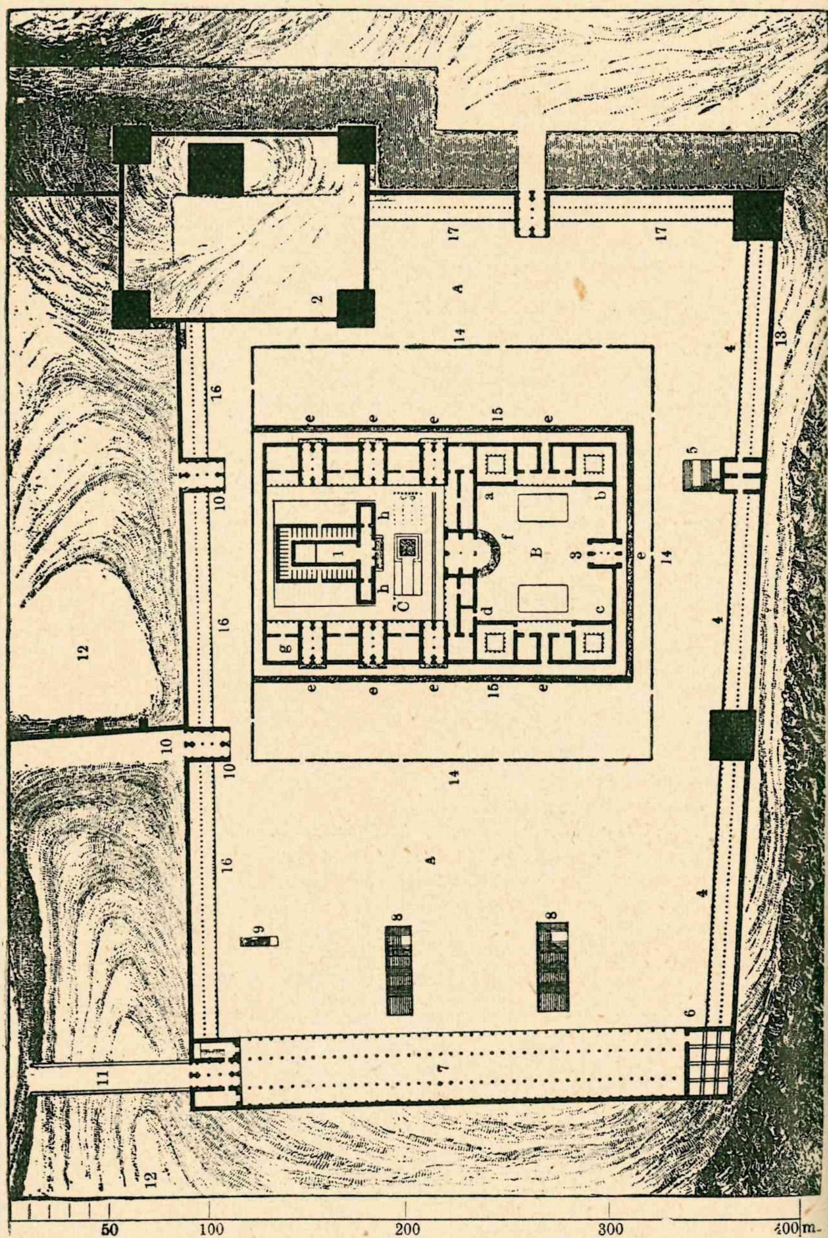
a. Čia raupsuotieji pagiję turėjo pasirodyti kunigams.
b. Patalpa malkoms.
c. Nazarėjų patalpa. Čia nazarėjai (Dievui padarę apžadus) įteikdavo savo aukas.
d. Patalpa, aukojamam vynui ir alyvai.
e. 9 vartai į žydų kiemą.
f. 15 laipsnių laiptai į kunigų kiemą.
g. Patalpa Gasith, Aukščiausios žydų Tarybos posėdžių vieta.
h. 12 laipsnių laiptai ties bažnyčios anga.

———————

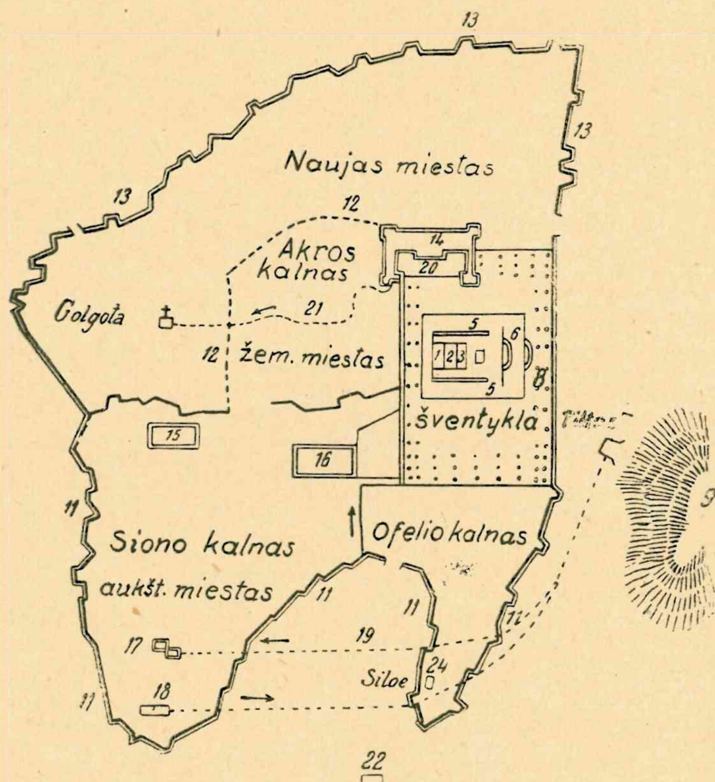
1. Vieta švenčiausioji.
2. Vieta šventa.
3. Prieangis.
5. Kunigų kiemas.
6. Žydų kiemas.
8. Saliamono pastogė.
9. Alyvų kalnas.
11. Saliamono siena.
12. Senojo miesto siena.
13. Agripos I siena.
14. Antonijos tvirtovė.
15. Erodo rūmai.
16. Žydų karalių rūmai.
17. Kajipo rūmai.
18. Paskutinės Vakarienės namai.
19. Kristaus kelias pas Aną ir Kajipą.
20. Čia Kristus pasmerktas mirti.
21. Kryžiaus kelias.
22. Hakeldama.
24. Tvenkinys Siloė.

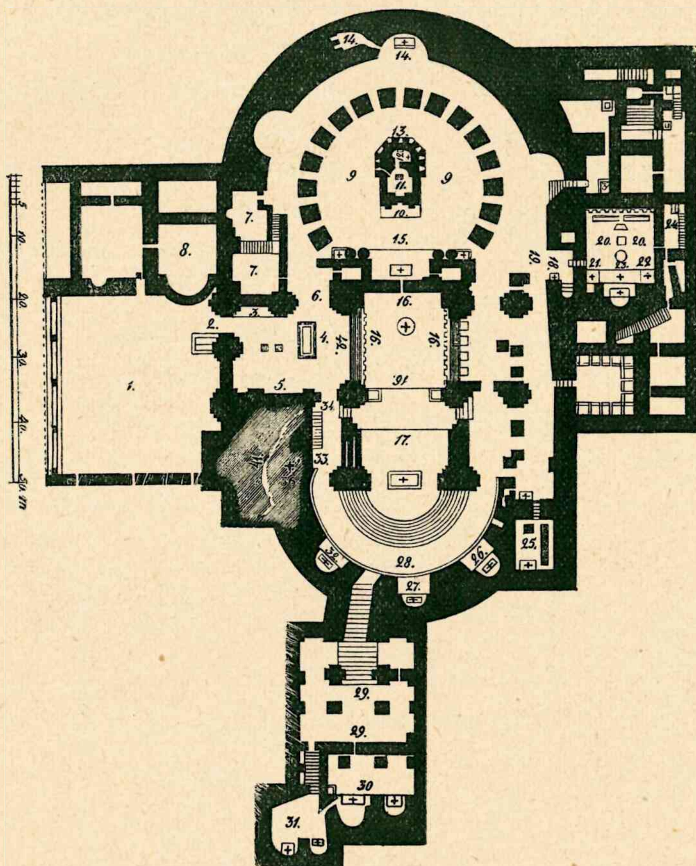

Taip atrodė žydų bažnyčia Kristaus laikais.

Žydų bažnyčios planas

13
13
13
Naujas miestas
12
Akros
kalnas
14
20
Golgota
21
12
žem. miestas
5
6
1
2
3
5
šventykla
15
16
9
11
Siono kalnas
aukšt. miestas
Ofelio kalnas
11
11
11
19
17
24
Siloe
18
11
22

5
10
20
30
40
50 m
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
7.
8.
9
9
10.
11.
13.
14.
14.
15.
16.
16.
16.
16.
17.
18.
19.
20.
20.
21.
22.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
29.
30
31.
33.
34.

1. Šventorius.
2. Didžiosios durys.
3. Turkų sargybinių vieta.
4. Akmuo, ant kurio, sulig padavimais, Kristaus Kūnas buvo paguldytas, nuėmus nuo kryžiaus.
5. Čia kadaise buvo palaidoti du garsūs Kryžiaus karų vadai: Godfridas ir Balduinas.
6. Čia einama prie Kapo.
7. Klaidatikių Armėnų vienuolynas.
8. Varpinė. Apačioje šv. Jono koplyčia.
9. 16 piliorių (šulų) palaikomos bonės vidus.
10. Šv. Kapo koplyčia.
11. Angelo koplyčia; čia Angelas pranešė Marijai Magdalenai, kad Kristus kėlėsi iš numirusių.
12. Patsai Kapas; jo vieta pažymėta kryželiu.
13 Atskalūnų Koptų koplyčia.
14. Šv. Juozapo iš Arimatiejos kapas.
15. Čia paskirtomis valandomis sueina įvairių tikybų žmonės į savo pamaldas, laikomas N. 10.
16—17. Stačiatikių šventykla.
18. Šv. Marijos Magdalietės altorius.
19. Čia Kristus apsireiškė šv. Magdalenai.
20. Mūsų bažnyčia.
21. Tame altoriuje laikoma stulpo dalis, prie kurio Kristus buvo nuplaktas.
22. Dešinysis šoninis altorius.
23. Didysis altorius.
24. Pranciškonų vienuolynas.
25. Kristaus kalėjimas.
26. Šv. Longino (kurs ietimi pervėrė Kristaus šoną) koplyčia.
27. Čia budeliai dalinosi Kristaus rūbais.
28. Laiptai į šv. Elenos koplyčią.
29. Šv. Elenos koplyčia.
31. Čia rastas Kristaus kryžius.
32. Čia tyčiotasi iš Kristaus.
33—34. Laiptai į Kalvariją.
36. Čia kryželiu pažymėta, kur buvo Kristaus kryžius įstatytas.
41. Trūkusios uolos plyšio kryptis.

Klausimai.

1. Surasti pabrėžtame sakinyje priemonę doram gyvenimui.
2. Kaip Angelas pranašauja šv. Jono šventumą?
3. Kur Šv. Rašte randame pamatą visiems Dievo stebuklams?
4. Įsikūnijimo valanda.
5. Kaip įrodoma, kad šv. Elžbieta jau buvo gavusi apreiškimą, kad jau įvyko Dievo Sūnaus įsikūnijimas?
6. Kaip Marija pranašauja savo ateitį?
7. Ką Zakarijas pranašauja apie savo sūnų?
8. Marijos pilnas atsidavimas Dievo valiai.
9. Surasti save Angelo žodžiuose: „Jis išgelbės savo tautą“.
10. Kaip atlikta tautų surašymas?
11. Kaip Angelas paskelbė Kristaus gimimą?
12. Kaip Angelų Chorai pasveikino gimusį Kristų? Ar visiems Kristaus gimimas neša ramybės?
13. Kaip Bažnyčia gerbia Kristaus vardą?
14. Gimtosios nuodėmės sąvoka?
15. Kaip Simeonas pavadino Kristų? Kas davė progos Bažnyčiai vasario 2 dieną šventinti žvakes?
16. Kuriems Kristus neša puolimą ir kuriems — atsikėlimą?
17. Ar Kristaus mokslas turės savo priešų?
18. Ką Simeonas pranašauja apie Mariją? Marijos septynių sopulių dieną?
19. Kaip Kristus davė Marijai ir Juozapui suprasti, kad Jo Tėvas yra patsai Dievas ir kad Jam reikia rūpintis Dievo reikalais?
20. Jono duoti nurodymai parisiejams, miniai, muitininkams ir kareiviams.

21. Kaip Jonas įvertino save Kristaus akivaizdoje?
22. Kaip Evangelijoje pirmąjį kartą minima, kad Dievas baus nusidėjėlius amžinąja bausme?
23. Ar piktoji dvasia žinojo, kad Jėzus yra Dievas?
24. Kuriais žodžiais Jonas liudija Kristaus dievybę?
25. Ko mus moko pirklių išvarymas iš bažnyčios?
26. Kuriais žodžiais Kristus nurodė Krikšto Sakramento reikalingumą?
27. Kurie Kristaus žodžiai rodo, kad Dievo Sūnus yra kartu ir danguje ir ant žemės?
28. Kaip Kristus pranašauja savo mirtį?
29. Kristaus pirmojo atėjimo tikslas.
30. Tikėjimo ir netikėjimo pasėkos.
31. Kaip Jonas nusako tikėjimo ir netikėjimo pasėkas?
32. Kaip Kristus pradėjo savo pamokslus Galiliejoje?
33. Kas buvo reikalaujama iš naujai pasirodžiusio tikybos mokytojo?
34. Kuriais prilyginimais Kristus rodo, kad visas dangus džiaugiasi nusidėjėlio atgaila?
35. Kaip galima pasiekti didžiausios laimės būti Kristaus broliu ir seserimi ir motina?
36. Kurios dorybės išmoko Dievo baudžiamas ligonis už savo nusikaltimus?
37. Kuriais žodžiais Kristus apreiškė, kad tarp Dievo Tėvo ir Kristaus yra glaudžiausias susijimas?
38. Kuriais stebuklais ir paklausimais Kristus įrodė, kad šventadieniais leidžiama artimui patarnauti?
39. Dėl ko tarp Kristaus daromų stebuklų pateko skelbimas Evangelijos beturčiams?
40. Prasmė žodžių: „Kas mažiausias dangaus karalystėje, tas už jį didesnis“.
41. Kas bendra tarp puikybės ir vagystės?
42. Į kiek grupių padalino Kristus žmones doros atžvilgiu?
43. Kaip Kristus skirsto dorai gyvenančius žmones?
44. Kuo mes laimingesni už Senojo Įstatymo pranašus?

45. Į kurią dirvą panašūs žmonės, sukietėję nuodėmėse?
46. Į ką panašūs žmonės be ištvermės?
47. Į ką panašūs žmonės perdaug susirūpinę gyvenimo reikalais?
48. Ar daug reikia daryti pastangų dangui pasiekti?
49. Kuomet Kristaus Bažnyčia buvo panaši į garstyčių grūdą?
50. Garstyčių medis kaipo daržovių augalas.
51. Bažnyčios medžio kamienas ir jo šakos pasaulyje.
52. Garstyčių medžio lapų savybė ir atitinkama jai Bažnyčios savybė.
53. Ką reiškia Kristaus žodžiai: „neišrautumėte draug su jais ir kviečių"?
54. Prikelto iš numirusių žmogaus kūno grožis danguje.
55. Ką reiškia Kristaus žodžiai: „Kuomet stiprusis apsiginklavęs sergi savo kiemą... ir—Jei stipresnis už jį užėjęs apgali jį"?
56. Prasmė žodžių: „tam nebus atleista nei šiame pasaulyje, nei būsimame".
57. Kas žmogui sunkiausia suvaldyti?
58. Kuomet žmogus gali pasiekti Marijos laimės?
59. Kiek stebuklų Kristaus padaryta audrą tildant?
60. Dėl ko Kristus leido piktosioms dvasioms padaryti nuostolio geraziečiams?
61. Kaip įrodoma, kad mergaitė tikrai buvo mirusi?
62. Keleriopai laimėja tas, kas slepia savo gerus darbus?
63. Dėl ko pranašas savo tėviškėje nėra pakankamai gerbiamas?
64. Kiek dar yra pasaulyje pagonių bei krikščionių klaidatikių, ir kiek Kristaus mokslo skelbėjų?
65. Prasmė žodžių: „Nukratykite dulkes nuo savo kojų".
66. Kaip Kristus apreiškė, kad neklausyti Bažnyčios yra tas pats, kas neklausyti paties Dievo?
67. Kuomet padaryta priesaika neverčia ir net draudžia ją vykinti?

68. Šv. Jono kūno likimas.
69. Kaip minia Kristų sekė?
70. Kuomet gyvenimo našta, nors būtų sunki, virsta lengva?
71. Žydų laikais vartojami pinigai?
72. Kuriuo tikslu minia buvo pasiryžusi Kristų paskelbti karalium?
73. Atstumo matas
74. Laiko matavimas.
75. Kristus eina jūros paviršiu. Kam buvo reikalingas apaštalams šis stebuklas?
76. Surasti Kristaus duoto pažadėjimo žodžiuose visas Švenčiausiojo Sakramento ypatybes.
77. Kaip Kristus grasina tiems, kurie, Bažnyčios liepiami, neina prie Švenčiausiojo Sakramento?
78. Kas galima pasiekti išmalda?
79. Kas būtinai reikalinga, kad mūsų prašymas Dievo būtų išklausytas?
80. Kristus gydo kurčią nebylį. Kas iš šio stebuklo Bažnyčios paimta ir pritaikyta Krikšto Sakramentui?
81. Kuo nusikalsta žmogus, jei jis rūpinasi pažinti tik pasaulinius mokslus?
82. „Matau žmones vaikščiojant, kaip medžius.“. Suderinti šį aklojo pareiškimą su okulistikos mokslu.
83. Kaip Kristus pažadėjo Petrą paskirti Bažnyčios galva ir dėl ko savo pažadėjimui duoti parinko Pilypo Kesarijos apylinkę?
84. Kuomet žmogus tikriausiai pateks į dangų?
85. Ką praranda katalikas, kursai drovisi viešai išpažinti savo tikėjimą?
86. Dėl ko Kristus uždraudė apaštalams pasakoti apie atsimainymą?
87. Kas reikia daryti, jei kiltų mintis priešinga tikėjimui?
88. Bažnytiniai mokesčiai Kristaus laikais.
89. Kaip žmonės šiais laikais palaiko savo bažnyčias?

90. Ką reiškia priimti vaiką Kristaus vardu?
91. Kokią išvadą prieinama iš Kristaus žodžių apie vandens taurę?
92. Dėl ko Kristus taip griežtai smerkia papiktinimą, ir kaip jis atitaisomas?
93. Kas rūpėjo Kristaus giminei?
94. Kaip Kristus žiūri į tuos, kurie nesirūpina Bažnyčios reikalais?
95. Žalčio gudrumas.
96. Ką reiškia žodžiai: „Kas priima pranašą pranašo vardu, gaus pranašo užmokesnį“?
97. Ką reiškia pasakymas: „Mačiau šetoną, krintantį, kaip žaibą, iš dangaus“?
98. Kaip Kristui atrodo žmonės be artimo meilės?
99. Kuo žmogus turi daugiausia rūpintis?
100. Ar Kristus pakankamai įrodė savo dievybę?
101. Kaip šv. Jonas liudija Kristaus dievybę?
102. Kurie Kristaus darbai įrodo Kristų esant Dievą?
103. Kaip Senojo Įstatymo Šv. Raštas liudija Kristų esant Dievą?
104. Kaip žmogus gali išvengti baisaus Dievo teismo?
105. Kokiu būdu nuodėmė daro žmogų vergu?
106. Viešoji nusidėjėlė. Kas žydų bandyta pasiekti?
107. Dėl ko Kristaus mokslas turi daug priešų?
108. Ką įrodo kataliku nepaklusnumas Bažnyčiai?
109. Aklo pagydymas. Kuo ypatingai yra svarbus šis stebuklas?
110. Ką reiškia žodžiai: „Aš atėjau į šį pasaulį, kad aklieji regėtų ir regintieji apaktų“?
111. Prasmė žodžių: „jei būtume akli“?
112. Įrodyti, kad Kristus atėjo išganyti ne vien tik žydų tautą, bet visą pasaulį.
113. Kaip Mišių apeigos primena mums Kristaus pranašystė: „Bus viena avidė ir vienas ganytojas“?
114. Kas eina iš to, jei tik prašantiems Dievas težada teikti savo malonių?

115. Prasmė žodžių: „Reikėjo tai daryti ir anų neapleisti“.
116. Kurie pranašai buvo pačių žydų nužudyti?
117. Kuo pasireikšdavo parisiejų veidmainystė?
118. Kuomet visas žmogaus gyvenimas virs vienu visų matomu vaizdu?
119. Ką reiškia tas pasakymas: „Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatiku“?
120. Kuri mintis galingai palaiko žmoguje dorą gyvenimą?
121. Ką laimėja tas, kas pirmoje vietoje rūpinasi Dievo karalystės reikalais?
122. Amžinas žmogaus turtas.
123. Kas pasaulyje turtingiausias?
124. Ką reiškia strėnos sujuostos ir uždegti žiburiai?
125. Dėl ko Kristus pasakė, kad ne ramybės, bet greičiau nesandoros atnešė į šį pasaulį?
126. Kas yra fygų medžio savininkas ir kas vynuogyno užvaizda?
127. Kuris saitas žmogui yra skaudžiausias ir kaip galima iš jo išsinerti?
128. Paaiškinti prasmę žodžių: „Aš tariau: jūs dievai“.
129. Dėlko žydai, matydami Kristaus stebuklus, vis dėlto netikėjo į Jį?
130. Prasmė žodžių: „Yra paskutiniųjų, kurie bus pirmieji ir pirmųjų, kuries bus paskutiniai“.
131. Kuomet įvyko pranašystė: „Štai, jūsų namai bus palikti tušti“?
132. Kas gali įvykti su žmogumi, jei ilgą laiką kratosi Dievo duodamų malonių?
133. Kas tai yra nusižeminimo dorybė?
134. Kuomet žmogus turi teisės iš Dievo susilaukti gausaus atlygio?
135. Ar Dievas reikalauja, kad Jį mylėtumėm aukščiausia jausmų meile?
136. Ko būtinai reikalauja Kristus iš savo sekėjų?
137. Kuomet turtas nekliudo žmogui sekti Kristų?

138. Kuomet nusidėjėlis daro džiaugsmo visiems Šventiesiems, Angelams ir pačiam Dievui?
139. Keleriopa mirtimi gali mirti žmogus?
140. Dėl ko „šio pasaulio vaikai" gali būti pavadinti tamsos vaikais ir dėl ko jie dažnai gudresni už šviesos vaikus?
141. Kaip Kristus vadina žemės turtus ir kuomet jie gali mums atnešti naudos?
142. Už ką Lozorius priimtas į dangų?
143. Už ką turtuolis pateko į pragarą?
144. Ar stebuklas gali atversti nusidėjėlį, jei jisai nenori atsiversti?
145. Įrodyti, kad Kristus suteikė Bažnyčiai teisę valdyti žmones.
146. Ar leidžiama kada nors artimui neatleisti?
147. Kaip įrodyti, kad išpažintis yra Kristaus įstatyta?
148. Kaip Kristus pažymėjo, kad bendroji malda Dievui yra meilesnė ir dėl ko?
150. Kurie Kristaus žodžiai įrodo, kad, turint gyvo tikėjimo,galima stebuklai daryti?
151. Dėl ko žmogus nevertas pagyrimo, kai jis gerai atlieka savo pareigas?
152. Ką įrodo Kristaus susigraudinimas?
153. Raupsuotų likimas.
154. Ką mes turime bendra su raupsų liga ir kuomet mus siekia Kristaus žodžių aidas: „Kurgi devyni"?
155. Kaip Kristus gynė pirmais amžiais savo sekėjus?
156. Ar moterystės ryšys buvo pas žydus suardomas?
157. Ar žmonos neištikimybė duodavo vyrui teisės nutraukti moterystės ryšį?
158. Kur randame apreiškimą, kad stojančius į moterystės luomą jungia patsai Dievas, o išjungti jų neturi teisės ne tik civilė valdžia, bet net ir pati Bažnyčia?
159. Kokiu būdu žmogus visą savo amžių gali būti kūdikiu?
160. Kuomet žemės turtai kliudo kelią į dangų?

161. Ką reiškia gauti šimtą brolių, seserų, motinų ir vaikų?
162. Ar Dievas lygiai visiems teikia savo malonių ir kiek mažiausia teikia kiekvienam žmogui?
163. Ką sako tie Kristaus žodžiai: „Sėdėti mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti jums, bet tiems, kuriems prirengta“?
164. Kuo šiandien pasireiškia žmonių proto aklumas ir kas jam kliudo praregėti?
165. Kuo baigiasi mūsų noras Kristų pažinti?
166. Ką reiškia šie žodžiai: „Iš to, kurs neturi, bus atimta ir tai, ką jis turi“?
167. Kaip atremti priekaištą, kam Bažnyčiai reikalingi brangūs papuošimai?
168. Kuriam pranašui Dievas Sename Įstatyme davė apreiškimą apie Kristaus iškilmingą Įžengimą į Jeruzalę.
169. Kuris iš pranašų matė Kristų įžengiantį ir girdėjo vaikus sveikinant Kristų?
170. Kuo mums yra pavojingas prisirišimas prie šio pasaulio?
171. Kiek kartų Kristus pažymėjo, kad, kas netiki į Jį, tas yra tamsos vaikas?
172. Iš ko sprendžiame, kad liaudis šv. Joną laikė pranašu?
173. Kuriuo prilyginimu Kristus apreiškė, kad dangus pasiekiamas ne gerais norais, bet gerais darbais?
174. Kuris pranašas pranašavo, kad Kristus, žydų atmestas, virs kampiniu Bažnyčios akmenimi?
175. Vynuogyno žiaurūs nuomininkai. Surasti žydų tautą šiame prilyginime.
176. Naujame Įstatyme Kristaus prirengtas pokylis žmogaus sielai.
177. Kuomet Dievas mūsų sielai teikia vestuvių drabužius?
178. Dėl ko parisiejų mokytiniai ėjo pas Kristų su Erodo šalininkais?
179. Iš tų žodžių: „Aš Abraomo Dievas“ padaryti aiškų įrodymą, kad žmonės kelsis iš numirusių.

180. Ką reiškia šiame tekste žodis „netoli“?
181. Paaiškinti šį Šv. Rašto tekstą: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje“.
182. „Visa, ką tik jie jums sako, laikykite ir darykite, bet nesielkite taip, kaip jie elgiasi“. Kaip tie Kristaus žodžiai gali būti pritaikinti ir mūsų laikams?
183. Klaidingos parisiejų pažiūros į priesaiką.
184. Nuo ko pareina aukų didumas?
185. Kaip dažnai žmonės sunaudoja jiems Dievo teikiamus talentus?
186. Prie kurių dorybių ragina mus Kristaus apreikštas teismo būdas?
187. Dėl ko žydai paskyrė už Kristų taip mažai?
188. Kuriam pranašui Dievas buvo apreiškęs, kad Jūdas išduos Kristų?
189. Švenčiausieji Šv. Rašto žodžiai.
190. Surasti Mišių aukos įstatymą.
191. Surasti aukščiausiąjį Kristaus meilės laipsnį, kuria Jis mylėjo apaštalus.
192. Kuri nuodėmė yra viena didžiausių?
193. Kiek kartų Kristus bandė atversti Jūdą?
194. Kristaus pareiškimas apie žmogaus pašaukimą.
195. „Ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui“. Surasti tame tekste žodį, kuris nurodo, kad Katalikų Bažnyčios persekiotojai negalės Teismo dieną pasiteisinti, jog jie tai darė, giliausiai įsitikinę gerai darą.
196. Kuriais Kristaus žodžiais įrodoma, kad nėra pasaulyje kataliko, kurs, nustojęs tikėjimo, galėtų iš to pasiteisinti.
197. Kristui daromų įskundimų eilė.
198. Tobulo gailesčio galybė.
199. Kiek turime Sename Įstatyme pranašysčių apie Kristų?
200. Kaip įrodoma, kad mes privalome priimti Bažnyčios mums skelbiamą mokslą?

ATSAKYMAI.

1. Kas neužmiršta, jog kiekvieną valandą Dievas žiūri į mus, tas visuomet stengsis dorai gyventi.
2. „Dar savo motinos įsčioje jis bus pilnas Šventosios Dvasios“.
3. „Nėra dalyko, negalimo Dievui“.
4. Dievo Sūnaus įsikūnijimas įvyko tuomet, kai Marija atsakė Angelui: „Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei“.
5. Jei šv. Elzbieta būtų negavusi apreiškimo apie Dievo Sūnaus įsikūnijimą, ji nebūtų galėjusi pasveikinti Mariją, kaipo Išganytojo motiną.
6. „Štai nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta“.
7. „Tu gi, vaikeli, vadinsies Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi ties Viešpaties veidu Jo kelių taisyti“.
8. Pas žydus sužadėta vyrui mergaitė dar kurį laiką pasilikdavo gyventi atskirai. Marija, būdama jau pažadėta Juozapui, gyveno atskirai. Tuo metu įvyko Dievo Sūnaus įsikūnijimas. Juozapas pastebėjo, kad Marija jau nėščia, o Marija apie tai jam nieko nesakė. Juozapas galėjo Mariją įtarti, ją apleisti ar net įskųsti. Įskųstoji moteriškė būdavo užmušama akmenimis. Marija, nepaisydama to viso, nieko Juozapui nesako, o pilnai atsiduoda Dievo valiai.
9. Angelo žodžiai: „Jis išgelbės savo tautą nuo jųjų nuodėmių“ liečia visą Kataliku Bažnyčią.
10. Gabiausiam Romos senatoriui, Sulpicijui Kirinui, buvo pavesta padaryti žydų tautos sąrašą. Žydai žinojo, kad jie, pasklidę po visą pasaulį, daro įspūdžio, kad jų labai daug; padarytas gi sąrašas parodys, kad jų mažiau, negu manoma, todėl jie buvo linkę greičiau

maištą sukelti, negu duotis susirašyti. Kirinas, apie tai žinodamas, liepė žydams rinktis ne ten, kur patys gyveno, ir ne ten, kur gyveno jų tėvai ir bočiai, nes, susirinkę savųjų tarpe, būtų linkę pasipriešinti įsakymui rašytis, bet liepė rašytis ten, kur yra gimę bočių bočiai, kad tuo būdu į sąrašų vietas susirinktų vienas kitam visai nepažįstami. Nepažįstami, bijodami išdavikų, nėra taip linkę kelti maištą. Tuo būdu Kirinas išvengė žydų maišto. Marijos ir Juozapo bočius, karalius Dovydas, buvo gimęs Betliejuje, todėl jiems reikėjo ten eiti įsirašyti. Kristaus gimimas Betliejuje jau septintame šimtmetyje prieš Kristų buvo išpranašautas pranašo Mikėjo.

11. „Nebijokite, nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kad šiandien jums gimė Dovydo mieste Išganytojas; Jis yra Kristus, Viešpats".

12. „Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė geros valios žmonėms".

Kristaus gimimas tik geros valios žmonėms neša amžinąją laimę.

Bažnyčios praplėstas Angelų himnas skamba taip: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybė žemėje geros valios žmonėms. Šloviname Tave, išpažįstame Tave, lenkiamės prieš Tave, garbiname Tave. Dėkojame Tau dėl Tavo didžios garbės, Viešpatie Dieve, dangaus Karaliau, Visagalis Dieve Tėve; Viešpatie, vienatini Sūnau, Jėzau Kristau; Viešpatie Dieve, Dievo Avinėli, Tėvo Sūnau, kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų; kursai naikini pasaulio nuodėmes, priimk mūsų meldimą; kursai sėdi Tėvo dešinėje, pasigailėk mūsų; nes Tu esi vienas Šventas, Tu vienas Viešpats, Tu vienas Aukščiausias. Jėzau Kristau, su Šventąja Dvasia Dievo Tėvo garbėje. Amen.

13. Aštuntą nuo Kristaus gimimo diena, kurioje Kūdikiui buvo duota Jėzaus vardas, buvo sausio pirma die-

na, arba per Naujus Metus. Bažnyčia naujų civilių metų pirmos dienos visai nešvenčia, bet švenčia tą dieną vien tik dėl to, kad ją buvo duota Kūdikiui Jėzaus vardas. Bažnyčia Jėzaus vardui pagerbti nesitenkina viena Naujų Metų diena, bet dar paskyrė pirmą sekmadienį po Naujų Metų.

14. Motina, gimus sūnui, pačiam Dievui liepiant, buvo laikoma nešvari 40 dienų, o gimus dukteriai — 80 dienų. Praėjus nustatytam laikui, ji tik aukomis galėjo nusivalyti. Jei buvo nepasiturinti, turėjo paaukoti du karveliu. Jei kūdikis buvo pirmagimis, be to, reikėjo įmokėti pinigais 5 siklus (mūsų valiuta apie 15 litų). Jei to kas nepadarydavo, neišpirktas kūdikis turėjo visą savo amžių tarnauti bažnyčioje.

Pas žydus buvo labai gilus gimtosios nuodėmės supratimas; jie tikėjo, kad ne tik patsai kūdikis ateina į šį pasaulį, gimtosios nuodėmės apsunkintas, bet kad gimdamas ir ant savo motinos jis deda nešvarumo antspaudą. Marija visai buvo laisva nuo apsivalymo aukos, nes ir pati buvo nekaltai pradėta ir Kristų pradėjo iš Šventosios Dvasios, bet, jei ji būtų apsivalymo aukų nedėjusi, kaimynai būtų galėję pasipiktinti. Marija tuo mus moko, kaip reikia vengti papiktinimo nuodėmės.

15. Šviesa pagonims apšviesti. Todėl II 2 d. šventinama žvakės.

16. Kristus neša puolimą tiems, kurie nenori priimti Jo mokslo, o atsikėlimą visai Kataliku Bažnyčiai.

17. Simeonas pranašauja, kad Kristus yra ženklas, kuriam bus prieštaraujama.

18. „Tavo pačios sielą pervers kalavijas“. Penktadienis prieš Verbų sekmadienį Bažnyčios skiriama Marijos Septyniems sopuliams atsiminti.

19. „Argi nežinote, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo.“

20 Jono nurodymai:

parisiejams: Duokite vertingų atgailos vaisių, kirvis jau pridėtas prie medžių šaknies, kiekvienas medis, kurs neduoda gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas;

miniai: „Kas turi dvi jupi, tegul duoda neturinčiam; kas turi ko valgyti, taip pat tedaro."

muitininkams: „Nereikalaukite nieko daugiau, kaip jums nustatyta";

kareiviams: „Niekam nedarykite prievartos, neskriaus kite ir tenkinkitės savo alga".

21. „Aš neesu vertas atrišti Jo kurpių diržėlį".

22. Šv. Jono žodžiuose: „Jo vėtyklė Jo rankoje; Jis išvalys savo klojimą ir surinks kviečius į savo kluoną, o pelus sudegins neužgesoma ugnimi".

23. Piktoji dvasia nežinojo, kad Kristus yra Dievas, o tik abejojo. Jei būtų žinojusi, tai nebūtų drįsusi gundyti patį Dievą. Ji neatstojo po Kristaus pirmojo ir antrojo atsakymo dėl to, kad tie atsakymai dar aiškiai nerodė, kad Kristus yra Dievas. Kai Kristus piktajai dvasiai pasakė: „Eik šalin, šetone", tuomet ji suprato, kad Kristus yra Dievas, nes ji buvo pasirodžiusi paprasto žmogaus pavidalu.

Kristui pasninkas buvo visai nereikalingas; Kristus pasninkaudamas norėjo parodyti, kad jis mums yra reikalingas.

24. „Štai Dievo avinėlis, štai, kursai atima pasaulio nuodėmes. Aš liudiju, kad Jis Dievo Sūnus".

25. Pirklių išvarymas iš bažnyčios mus moko, kad bažnyčioms turime reikšti didžiausios pagarbos. Įėję į bažnyčią, abiem keliais klaupiame prieš Švenčiausiąjį Sakramentą ir kalbame tris kartus: „Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tikrąjį kūną ir kraują", baigdami trečią kartą, pridūriame: „dabar ir visados ir per amžius. Amen". Paskui atsistoję dar kartą toje pat vietoje klaupiamės

vienu keliu ir einame į pasirinktą sau vietą. Lygiai taip pat turime atiduoti pagarbą Švenčiausiam Sakramentui išeidami iš bažnyčios. Net, išėjus iš bažnyčios, draudžiama būriais sustojus čia pat ties didžiomis durimis garsiai kalbėtis.

26. „Kas neatgims iš vandens ir Šventosios Dvasios, tas negalės įeiti į Dievo karalystę".

27. „Nieks neužženge į dangų, kaip tik tas, kurs nuženge iš dangaus: žmogaus Sūnus, kurs yra danguje".

28. „Kaip Mozė pakėlė aukštyn žaltį tyruose, taip turi būti aukštyn pakeltas žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kurs į Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą".

29. „Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį pasaulio teistų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas".

30. „Kas tiki į Jį, tas neteisiamas; kas gi netiki, tas jau pasmerktas".

31. „Kas tiki į Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą; kas gi netiki, tas nematys gyvenimo, tik Dievo rūstybė pasilieka ant jojo".

32. „Laikas pasidarė pilnas ir Dievo karalystė prisiartino; darykite atgailą ir tikėkite Evangelijai."

33. Žydai iš naujai pasirodžiusio mokytojo reikalavo išlaikyti egzaminą: jie duodavo jam Šv. Raštą; į kurį tekstą akys pataikė, tas reikėjo aiškinti. Kristus tyčia buvo paduota sunkiausia paaiškinti Izaijo pranašysčių knyga. Kristaus akys pataikė į sunkiausią vietą. Kristaus perskaitytą tekstą nė vienas žydas negalėjo suprasti; žinota tik viena, kad šis tekstas kalba apie būsimą pasaulio Išganytoją. Kristus, skelbdamas, kad toji pranašystė jau išsipildė jų akyse, save pavadino anuo laukiamuoju pasaulio Išganytoju. Tuomet žydai pareikalavo iš Kristaus stebuklo. Kristus atsakė, kad nė vienas pranašas neranda savo tėviškėje tinkamo pripažinimo, todėl jiems jokio stebuklo ne

rodė. Jie labai supyko ant Kristaus už tai, kad Jis, minėdamas Elijo ir Elizejaus stebuklus, davė jiems suprasti, kad Dievo akyse pagonys gali būti meilesni už žydus. Elijo laikais buvo daug badaujančių žydų, o nė vienas iš jų nebuvo išgelbėtas stebuklingu būdu nuo bado, kaip tik pagonė sareptietė, Elisiejaus laikais daug buvo raupsuotų žydų, nė vienas iš jų nebuvo stebuklingu būdu pagydytas, kaip tik pagonis sirietis. O tuo tarpu žydai manė apie save labai išdidžiai, jie save laikė Dievui mieliausiais žmonėmis. Todėl ant Kristaus labai supyko ir ryžosi tuojau Jį nužudyti.

34. Pamesta drachma ir dingusi avis.
35. Šventai darydami Dievo valią, būsime Kristaus broliais ir seserimis.
36. Kantrybės.
37. „Jei pažintumėte mane, pažintumėte ir mano Tėvą“.
38. 18 metų sergančios sulinkusios moteriškės ir žmogaus su padžiūvusia ranka pagydymu ir paklausimu, kas daroma, jei subatoje įkristų į duobę avis.
39. Kristaus laikais pas žydus vyravo įsitikinimas, kad beturčiai yra Dievo baudžiami neturtu arba už savo, arba už savo tėvų, bočių ir prabočių nuodėmes, todėl jie neverti jokio pasigailėjimo ir neverti amžinos laimės dangaus karalystėje.
40. Jonas yra Senojo Įstatymo Žydų Bažnyčios narys; jam teko suvaidinti visų kilniausias vaidmuo: nurodyti žmonėms pasaulio Išganytoją. Bet tas pats Jonas, sugretintas su Kristaus įsteigtos Bažnyčios mažiausiu nariu, yra už jį mažesnis. Čia aiškėja, kokia tai laimė būti Katalikų Bažnyčios nariu.
41. Tarp puikybės ir vagystės yra tas bendra, kad, kaip vagis savinasi svetimą daiktą, taip išdidus žmogus savinasi Dievo jam suteiktas dovanas.
42. Keturiomis grupėmis.

43. Trimis grupėmis.
44. Mes turime šiandien tą, ką Senojo Įstatymo pranašai troško turėti.
45. Sukietėję nuodėmėse nusidėjėliai yra panašūs į kelio pakraštį.
46. Žmonės be ištvermės panašūs į uolingą vietą, kur nėra daug žemės.
47. Žmonės, per daug susirūpinę gyvenimo reikalais, panašūs į dirvą, apaugusią erškėčiais.
48. Dangui pasiekti reikia daryti tiek pastangų, kiek jų daro žmogus, kurs parduoda savo visą turtą pirkti dirvai su užkastu turtu.
49. Pirmąją Kristaus Bažnyčią sudaro patsai Kristus, Marija ir Juozapas.
50. Panašumas tarp garstyčių medžio ir Bažnyčios yra tas, kad garstyčių medis yra didžiausias daržovių augalas, siekiąs rytuose net 3 metrų aukštumo, mūsų gi Bažnyčia irgi yra visame pasaulyje plačiausiai išsišakojusi žmonių draugija.
51. Paskutine statistika katalikų

Europoje yra	208.882.000
Amerikoje	109.097.000
Azijoje	16.536.000
Afrikoje	5.330.000
Okeanijoje	1.585.000
Iš viso	341.430.000

Tasai garstyčių medis savo praeityje didėjo šiuo tempu:

I amžiuje buvo	500 000
II	2 000 000
III	5 000 000
IV	10 000 000
V	15 000 000
VI	20 000 000

VII	25 000 000
VIII	30 000 000
IX	40 000 000
X	56 000 000
XI	70 000 000
XII	80 000 000
XIII	85 000 000
XIV	90 000 000
XV	100 000 000
XVI	125 000 000
XVII	185 000 000
XVIII	210 000 000
XIX	260 000 000

52. Garstyčių medžio savybė yra ta, kad jo lapai duoda kvapą, kurio nepakenčia žalčiai. Paukščiai, žinodami, kad jie yra naktimis žalčių tykojami, daugiausia sutupia ant garstyčių medžių šakų.

Žmonėms jų sielos išganymui gresia labai daug įvairiausių pavojų. Tų pavojų išvengti jie gali vien tik Katalikų Bažnyčioje, kuri Kristaus Sakramentais ir malonėmis apsaugoja kiekvieną nuo didžiausių pavojų.

53. Angelai ir dabar Dievui siūlosi prašalinti iš šio pasaulio visus piktadarius, bet Dievas neleidžia dėl to, kad ir pikti žmonės gali būti naudingi ir net reikalingi visuomenei. Jie duoda geriems progos kantriai kentėti nuoskaudas, duoda progos jiems geruoju už tai atsilyginti ir dažnai atlieka naudingą visuomenei darbą.

54. Šventųjų kūnai danguje bus lengvi, kaip mintis, jokios medžiagos nevaržomi, žavinčiai gražūs, žibą kaip saulė ir amžini. „Tuomet teisieji žibės, kaip saulė, jų Tėvo karalystėje“.

55. Kristaus žodžiai: „Kuomet stiprusis apsiginklavęs sergi savo kiemą, ramybėje lieka visa, ką jis turi. Bet, jei stipresnis už jį užėjęs, apgali jį, atima visus jo šar-

vus, kuriais pasitikėjo ir išdalina jo grobį", nurodo, kad pasaulio šeimininku, bent Kristaus laikais buvo piktoji dvasia, ji viešpatavo ramybėje, nes nebuvo jėgos, kuri galėtų jai pasipriešinti. Bet ateina stipresnis už ją savo galybe, ateina Kristus, ją nugali ir pradeda pasaulyje naująją erą.

56. Kristaus žodžiai: ,,Kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šiame pasaulyje, nei būsimame", reiškia, kad tie žmonės, kurie Dievo mums teikiamas malones laiko piktosios dvasios darbais, dažniausiai tiek yra sukietėję nuodėmėse, kad miršta be atgailos, ir todėl jiems Dievas negali atleisti jo nuodėmių, nes po mirties nuodėmių atleidimas visai negalimas.

57. Liežuvis sunkiausiai suvaldomas.

58. Marijos laimės pasieksime klausydami Dievo žoždžio ir laikydamiesi jo. ,,Palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo".

59. Pavojingiausia audroje valanda yra ta, kai, bangoms mažėjant, dingsta jų ritmingumas. Ritmingai kylančios bangos tik viena kryptimi kelia ir nuleidžia laivą, kas pavojaus nesudaro, mažėjant gi bangoms, ir dingus ritmingumui, laivas ima siūbuoti įvairiomis kryptimis. Tas laivui pavojingiausia. Kristus žodžiu: ,,Tylėk, nutilk", iš karto sustabdė audrą, tai vienas stebuklas, ir prašalino sustabdytos audros pasėkas — bangų neritmingumą — tai antras stebuklas.

60. Kristus leido piktosioms dvasioms įsikūnyti į kiaules ir jas paskandinti, tuo norėdamas teismo dienoje įrodyti geraziečiams, kad tikrai buvo neverti išgirsti Kristaus Evangelijos. Jiems tiek pagailo kiaulių, kad paprašė Kristų pasitraukti iš jų krašto.

61. Jajiro dukters mirtis įrodoma tuo, kad Kristui pasakius, jog ji miega, minia ėmė juoktis. Tas parodo, kad ji tikrai žinojo, jog mergaitė mirė. Kristus Evangelijoje keletą kartų yra pabrėžęs, kad žmogaus mir-

tis yra tik miegas, po kurio kelsis iš numirusių, todėl ir čia pasakė, kad mergaitė miega.

62. Kas slepia savo gerus darbus, tas dvigubai laimėja: ir pas Dievą ir pas žmones, nes geri darbai visai paslėpti nesiduoda, jie anksčiau ar vėliau išeina aikštėn.

63. Žmonės dažnai nėra linkę atatinkamai pagerbti tą, kuris nuo mažens išaugo jų akyse. Jiems atrodo, kad jis yra toks pat, kaip visi. Todėl vyskupas neskiria kunigo į tą parapiją, iš kur yra jis kilęs.

64.

Visų žmonių pasaulyje yra	1 936 369 000	
o kunigų yra tik	312 000	
Europoje yra kunigų	200 334	
1 kunigas Europoje maždaug tenka	2 000	gyventojų
Ne Europos kraštuose yra tik	112 000	kunigų
Ne Europos kraštuose 1 kn. tenka	14 000	gyventojų
Kanadoje vienas kunigas tenka	1 500	gyventojų
Jung. Am. Valst. vienas kunigas tenka	800	katalikų
ir	3 900	nekatalikų
Afrikoje vienas kunigas tenka	400	katalikų
ir	82 000	nekatalikų
Okeanijoje vienas kunigas tenka	300	katalikų
ir	110 000	nekatalikų
Kinijoje vienas kunigas tenka	880	katalikų
ir	220 000	nekatalikų
Japonijoje vienas kunigas tenka	800	katalikų
ir	180 000	nekatalikų
Indijoje vienas kunigas tenka	860	katalikų
ir	100 000	nekatalikų.

65. Kristaus žodžiai: „Nukratykite dulkes nuo savo kojų“ reiškia, kad teismo dieną kiekviena Kristaus mokslo skelbėjo nukratyta dulkė liudys, jog nusidėjėlis skelbiamą jam mokslą atmetė.

66. „Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina, niekina mane. Kas gi mane niekina, niekina Tą, kurs yra mane siuntęs“.

67. Priesaika, nors būtų iškilmingiausia, neturi jokios verčiamos galios, jei jąja buvo pažadėta kas nors pikta padaryti. Blogus pažadėjimus vykdyti visuomet yra nuodėmė.

68. Šv. Jono Krikštytojo kūną jo mokiniai nunešė į Samarijos sostinę Samariją; ten tos šventos liekanos žmonių buvo labai garbinamos, todėl Romos ciesorius Julijonas Atskalūnas, karštas pagonijos šalininkas, liepė jas sudeginti. Šv Jono galva ilgainiui pateko į Romą. Romoje šv. Jonui pagerbti buvo pastatyta Laterano bažnyčia, kurioje iki šiai dienai ji yra viena brangiausių relikvijų.

69. Minios pamėgimas klausytis Kristaus mokslo buvo nepaprastas. Pamatę, kad Kristus iriasi į kitą Tiberijados jūros krantą, jie aplenkė jūros šiaurinį krantą ir pirmi atėjo į vietą, kur Kristus atvyko.

70. Gyvenimo našta žymiai lengvėja, kai ji yra kantriai nešama, o dvigubai sunkėja, kai norima jos nusikratyti.

71. Kvadrans pustrečio mūsų cento.
Denaras arba drachma 2 litu ir 7 c.
Stateras lygus 6 litams.
Mina — 212 litų.
Talentas — 12 tūkstančių litų.

72. Minia sugalvojo Kristų paskelbti karalium tuo tikslu, kad sau užtikrintų išlaikymą. Kristus, kaipo karalius, turėtų pareigos savo pavaldinius maistu aprūpinti.

73. Atstumo matu buvo varsnas, lygus mūsų 187 metrams ir pusei.

74. Žydai naktį dalindavo keturiomis sargybomis:
Pirmoji sargyba nuo 6 vakaro iki 9.
Antroji sargyba nuo 9 iki 12,
Trečioji nuo 12 iki 3 nakties.
Ketvirtoji nuo 3 iki 6 ryto.

75. Apaštalai nudžiugo išgirdę, kad minia rengiasi jų Mokytoją paskelbti karaliumi. Jie tikėjos susilaukti aukš-

tų vietų naujoje karalystėje. Kristui tos garbės nepriėmus, jie nuliūdo ir net ėmė svyruoti, ar Kristus tikrai yra pasaulio laukiamas Išganytojas. Jų silpnam tikėjimui sustiprinti reikalingas buvo stebuklingas Kristaus žygis. Tuo tai tikslu Kristus jūros paviršiumi priėjo prie savo mokinių.

76. Kristus pirmuoju pažadėjimu praneša, kad yra valgis, pasilieką̨s amžinam gyvenimui.

Antrame nurodo, kad tuo valgiu bus *duona, duodanti gyvybę pasauliui.*

Trečiame, kad toji *duona tai patsai Kristus.*

Ketvirtame — pažada, kad *nė vienas nemirs per amžius, kurs savo sielą maitins ta duona.*

Penktame pažymi, kad tasai *žadamas penas, tai Kristaus kūnas.*

Šeštame pažymi, kad *tarp Kristaus ir žmogaus, kurs eina prie Komunijos, įvyksta glaudžiausia vienybė.*

Septintame *žada visus, tinkamai einančius prie Komunijos, prikelti į garbingąjį amžinąjį gyvenimą danguje.*

77. *„Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvenimo“.*

78. Duodant išmaldos net iš to, kas atlieka, žmogus, būdamas mirštamosios nuodėmės stovyje, gali *išmelsti* atsivertimo malonę, o turėdamas savyje pašvenčiamąją malonę, gali *ištarnauti sau* atleidžiamųjų nuodėmių atleidimo ir pašvenčiamosios malonės padauginimo, o be to, ir *sau ir kitiems gali išmelsti visų kitų gausių Dievo malonių.*

79. Dievas tik tuomet teisklauso mūsų prašymą, jei prašome nusižeminę. Kartais Dievas tikrina žmogaus nusižeminimą gan griežtu būdu.

80. Krikštydamas kunigas savo seile patepa kūdikio ausis ir šnerves. Ausų patepimas primena, kad teikiamas Krikšto Sakramentas duoda kūdikiui palankumo klau-

syti Bažnyčios skelbiamojo mokslo, o šnervių patepimas primena, kad per Krikštą gauname ypatingą malonę, kuri panašiai, kaip uoslės pojūtis perspėja, kas yra mums kenksminga, perspėja mus, kas yra pavojinga mūsų sielai.

81. Žmogus, kurs rūpinasi pažinti vien tik pasaulinius mokslus ir nekreipia jokio dėmesio į Kristaus apreikštąjį mokslą, nusikalsta Dievo Apreiškimo panieka. Ninivos gyventojai, išgirdę pranašo Jonos paraginimą, ėmė atgailą daryti, o mus prie atgailos ragina patsai Kristus. Iš tolimos Abisinijos karalienė vyksta pas Saliamoną pasiklausyti jo mokslo, o mes paties Kristaus skelbiamu mokslu nesidomime.

82 Akių mokslas (okulistika) jau tikrai yra ištyręs, kad žmogus, ūmai atgaudamas regėjimą, negali jo iš karto pilnai atgauti. Pradžioje žmonės jam atrodo panašūs į medžių stiebus. Tą stebuklą užrašė Morkus evangelistas. Jis nebuvo akių gydytoju, o užrašė taip, kaip to reikalauja okulistikos mokslas. Tuo būdu šio stebuklo aprašymas įrodo, kad Evangelija buvo rašoma budint Šventajai Dvasiai, kad nė viena mažiausia klaida į ją neįsibrautų.

83. Kristus savo pažadėjimui duoti parinko Pilypo-Kesarijos tvirtovę tuo tikslu, kad žmonėms parodytų, jog netrukus pasaulyje veiks dvi atskiros galybės: žemiškoji valdžia, kurią primena Pilypo Kesarijos tvirtovė, ir antra dvasios galybė, kurią Kristus žada įkurti greta žemiškos; tos dvasiškos galybės pirmuoju nešėju bus šv. Petras, o po jo jo visi įpėdiniai. Žemės galybė kyla ir dingsta viena po kitos, dvasios galybė — Romos popiežių primatas — laikysis ligi pasaulio galo.

84. Sekdamas Kristaus pavyzdžiu kiekvienas žmogus tikriausiai pateks į dangų.

85. Katalikas, kursai drovisi viešai pareikšti juo esąs, neprotingų žmonių nusistatymą laiko aukščiau už pa-

ties Dievo valią, ir už tai jis nuo jų pačių susilaukia paniekos dėliai savo bailumo ir veidmainiškumo. Nesidrovėdami savo tikėjimo, galime kartais susilaukti pajuokos, bet tie patys, kurie iš mūsų tikėjimo tyčiosis, širdyje mus pagerbs už mūsų ištikimybę savo tikėjimui. Tuo būdu nesidrovįs katalikas dvigubai laimėja: ir pas Dievą, ir pas žmones.

86. Kristus gerai žinojo, kad nieks netikės Jo atsimainymu, todėl liepė laukti didžiausio savo dievybei įrodymo, būtent, iš numirusių atsikėlimo stebuklo.

87. Kilus mintims, priešingoms tikėjimui, reikia šauktis su nelaiminguoju tėvu: „Padėk mano netikėjimui“ ir kiek galint stengtis pagilinti savo žinias apie tikėjimo tiesas.

88. Kiekvienas vyras, susilaukęs 20 metų amžiaus, turėjo sumokėti Jeruzalės bažnyčios išlaikymui mūsų pinigais 2 litu ir 7 c. Nuo tų mokesčių buvo laisvas kunigų luomas.

89. Šiais laikais žmonės padeda išlaikyti savo bažnyčias duodami aukų parapijos klebonui ar jo vikarui kalėdojant, ir, be to, visais šventadieniais per pamaldas yra daroma rinkliava bažnyčios reikalams. Visai negalėsime Dievo akyse teismo dienoje pasiteisinti, kodėl tiek savo gyvenime išleidžiame tuštiems ir net draudžiamiems dalykams, o taip mažai skiriame savo bažnyčios išlaikymui.

90. Kristus reikalauja iš vyresniosios kartos, kad nieks nekaltam vaikui neduotų mažiausio papiktinimo. Priimti vaiką Kristaus vardu reiškia apsaugoti jo gyvenimą nuo papiktinimo ir jam teikti visokeriopos reikiamos pagalbos.

91. Jei toks lengvas dalykas, kaip vandens stiklinė, paduota ištroškusiam, nelieka be atpildo danguje, tai lygiai vardan to paties Dievo teisingumo ir mažiausias nusikaltimas susilauks savo bausmės.

92. Kristus griežtai smerkia papiktinimą todėl, kad jis nesulaikomai plečiasi ir tuo daro neapsakomai didelės žalos. Jei kas savo gyvenime tik vieną žmogų būtų papiktinęs, tai jau baisiai nusikalto, nes tas jo papiktintas asmuo gali daugelį žmonių įvesti į nedorą gyvenimą; tie savo keliu kitus, kiti gi kitus. Papiktinimas sulaikyti visai negalima, nes papiktintas, patrauktas į nedorą gyvenimą, dažnai ir prašomas nesitaiso. Vienintelis būdas papiktinimą atitaisyti yra geras pavyzdys. Jis irgi plėsdamasis gali atsverti duotąjį papiktinimą.

93. Kristaus giminė, žinodama, kad į Padangčių šventę sueina žmonių ne tik iš Palestinos, bet ir tolimiausių kraštų, norėjo, kad Kristus pragarsėtų ir už Palestinos ribų. Toji pasaulinė Kristaus garbė ir Jo giminei būtų meili, todėl ji pasiūlė Kristui eiti į Padangčių šventę.

94. Kas nesirūpina Bažnyčios reikalais, tas Kristaus akyse yra miręs. *„Palik mirusiems laidoti jų numirėlius“.*

95. Mušamas slepia savo galvą.

96. Dievo siunčiamas kunigas skelbti Jo mokslui, jei jis tinkamai atlieka jam pavestą darbą, gauna už tai iš Dievo didelį atlygį, irgi ir tas, kurs siunčiamąjį Dievo pranašą — kunigą priima, kaip Dievo pasiuntinį, ir jo skelbiamą mokslą vykdo savo gyvenime, gauna tokį pat atlygį, kaip ir patsai pranašas.

97. „Mačiau šetoną, krintantį, kaip žaibą iš dangaus“. Tais žodžiais Kristus mums primena, kad, kaip piktieji angelai tą pačią valandą, kurioje, puikybės apjakinti, pasipriešino Dievui, tuojau iš dangaus buvo ištremti į pragarą, taip kiekvienas iš mūsų už puikybės nuodėmę gali prarasti visas Dievo malones ir amžinai pražūti.

98. Žmonės, kurie neturi artimo meilės, Kristaus akyse yra mirę.

99. Žmogus daugiausia turi rūpintis savo sielos išganymu.

100. Žydai stebuklus laikė tikrais Dievybės įrodymais. Kristus tiek jų padarė, kad jie ėmė abejoti, ar gali būti kitas, kurs tiek būtų stebuklų padaręs.

101. „Štai Dievo avinėlis, kurs atima pasaulio nuodėmes. Aš liudiju, kad Jis Dievo Sūnus“.

102. Kristaus stebuklai, pranašystės ir Jo švenčiausias gyvenimas.

103. Sename Įstatyme turime keliolika pranašysčių apie būsimąjį pasaulio Išganytoją, kurios išsipildė Kristaus asmenyje.

1). Rojuje Dievas žada atsiųsti moteriškę, kurios sūnus sutrins piktajai dvasiai galvą. Dievas sako piktajai dvasiai: „Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir moteriškės, tarp tavo ainijos ir jos ainijos; ji sutrins tau galvą“. Pradžios 3, 15.

2). Dievas duoda Abraomui pažadėjimą, kad jo ainijoje bus palaimintos visos pasaulio giminės. Dievas sako Abraomui: „Aš padarysiu iš tavęs didelę tautą,... ir visos žemės giminės bus TAVYJE palaimintos“. Pradžios kn. 12, 2—3.

3). Karaliui Dovydui pranašas Natanas pranašauja, kad vienas iš jo ainių įkurs karalystę, kuri gyvuos per amžius. Jis sako Dievo vardu: „Kuomet gi pasibaigs tavo dienos, ir tu būsi užmigęs su savo tėvais, aš sužadinsiu po tavęs tavo ainį, kurs bus iš tavęs gimęs,.. aš patvirtinsiu jo karalystės sostą į amžius. Aš būsiu jam tėvas, o jis bus mano sūnus“. 2 Kar. 7, 12—14

4). Pranašas Mikėjas pranašauja apie Kristaus gimimo vietą: „Ir tu, Betliejau, Efrata esi mažutis tarp Jūdos žemių: iš tavęs man išeis, kad būtų valdytojas Izraėlyje, ir jo išėjimas iš pradžios, iš amžinybės dienų“. 5, 2.

5). Pranašas Agėjas pranašauja, kad žydų atstatyta po Babilono nelaisvės bažnyčia bus tuo garsi, kad joje

skelbs savo mokslą pasaulio Išganytojas. Jis sako Dievo vardu: „Ir pajudinsiu visas Gimines: IR ATEIS LABAI LAUKIAMAS visų Giminių: ir šiuos namus pripildysiu garbe... Šių namų garbė bus didesnė, negu pirmųjų: ir šioje vietoje duosiu taikos". 2, 8—10.

6). Pranašas Danielius pranašauja laiką, kada gims Kristus. 9, 21—27.

7). Karalius Dovydas pranašauja išminčių atsilankymą su dovanomis. Ps. 71, 10.

8). Bus savųjų išduotas. Ps. 40, 10.

9). Bus nuplaktas. Psalmė 72, 14.

10). Bus actu pagirdytas. Ps. 68, 22.

11). Kristaus rankos ir kojos bus pervertos. Ps. 21, 17.

14). Bus priešų pajuoktas. Ps. 21, 8.

15). Dėl Kristaus rūbų bus mesti burtai. Ps. 21, 19.

16). Kelsis iš numirusių. Ps. 15, 10.

17). Įžengs į dangų. Ps. 67, 34.

18). Pranašas Zakarijas pranašauja, kad Kristus bus išduotas už 30 sidabrinių į priešų rankas. 11, 12,

19). Viso pasaulio tautos įeis į Kristaus įkurtą Bažnyčią. Ps. 21, 28—29.

20). Žydų tauta už Kristaus nužudymą bus išblaškyta po visą pasaulį. Atkartoto Įstatymo knyga 28, 64.

104. Kas tiki į Kristų ir vykdo Jo mokslą, iš mirties pereina į gyvenimą.

105. Dažnai pakartota nuodėmė gamina žmoguje didelį palinkimą: palinkimas pereina į įprotį, įprotis virsta beveik antra prigimtimi, o tuomet žmogus tikrai virsta jos vergu.

106. Jei Kristus būtų atsakęs, kad reikia pasigailėti viešosios nusidėjėlės ir ją paleisti, tuomet parisiejai paskelbtų, kad Kristus laužo Mozės įsakymus; o jei pasakytų, kad reikia sulig Mozės įsakymais ji užmušti, tuomet minia pasipiktintų Kristaus žiaurumu ir atsitrauktų nuo Jo.

107. Kristaus mokslas turi daug priešų, dėl to, kad:

a. norint būti geru kataliku, reikia iš Dievo nusipelnyti ypatingos malonės, kurią Dievas duoda tik tiems, kurie ryžtasi dorai gyventi. Žmonės, tos malonės neturėdami, Kristaus mokslo nesupranta ir jo nekenčia už tai, kad jis smerkia jų nedorą gyvenimą, ir kartu nekenčia Kristaus mokslo sekėjų.

b. Kristus nori, kad Jo tikri sekėjai eitų į amžinąjį gyvenimą, panašiai į Jį patį, nešdami sunkų gyvenimo kryžių.

108. Katalikų nepaklusnumas Bažnyčiai yra ženklas, kad jie tik iš vardo yra katalikai.

109. Aklo gimusio stebuklingas pagydymas yra tuo svarbus, kad jis aiškiai įrodo Evangelijų tikrumą, būtent, kad joje nėra nė vieno dalyko, kurs būtų kurio nors evangelisto sugalvotas. Žydai, pastebėję, kad Kristus pagydė aklą gimusį, bandė to įvykio visai nepripažinti. Jie, pačiam pagydytam netikėdami, pašaukė jo tėvus, manydami iš tėvų gauti pareiškimą, kad jis buvęs sveikas. Jei jie tikrąjį stebuklą bandė paneigti, tai kas būtų buvę, jei kuris nors iš evangelistų būtų sugalvojęs kokį nors nebūtą stebuklą? Tuomet jie griežčiausiu būdu būtų užprotestavę. Tuo tarpu Evangelijoms atsiradus, nieks iš žydų nedrįso atmesti Evangelijoje minimų stebuklų, kaipo sugalvotų. Čia tai pasireiškia Evangelijų tikrumas.

110. Kristaus pasakymas: „Aš atėjau į pasaulį, kad aklieji regėtų ir regintieji apaktų“ reiškia, kad tie žmonės, kurie save laiko neišdidžiai, kurie nori būti mažutėliai, yra verti Dievo malonės tapti Kristaus mokslo sekėjais ir laimėti dangų, o tie, kurie save laiko išdidžiai ir su panieka žiūri į mažutėlius, yra neverti tos laimės. Jie panašūs į akluosius, nes nemato tikėjimo laimės.

111. Prasmė žodžių: „Jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, dabar gi jūs sakote: Mes regime, taigi, jūsų nuodėmė pasilieka“, yra ši: Jei žydai nebūtų Kristaus pažinę, nebūtų matę Jo stebuklų ir laikytųsi savo tėvų tikėjimo, jiems nebūtų jokios nuodėmės, bet kadangi jie sakosi: Mes regime, tuo jie prisipažįsta, kad jie mato Kristų, mato Jo darbus, kuriuos tik Dievas tegali daryti, ir nenori Jo mokslo priimti, todėl nusideda ir jau negali pasiteisinti dėlei savo netikėjimo.

112. „Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šios avidės. Bus viena avidė ir vienas ganytojas“.

113. Mišių metu prieš pirmąją Evangeliją mišiolas yra perkeliamas iš altoriaus kairės į dešinę. Tas primena, kad, žydams nepriėmus Kristaus mokslo, Apaštalai jį ėmė skelbti pagonims; Mišių gale mišiolas grąžinamas į kairę. Tas primena, kad pasaulio gale visos tautos atsivers ir sudarys vieną galingą avidę.

114. Dievas neprašantiems per Krikšto Sakramentą suteikia pirmą pašvenčiamąją malonę, paskui tik doru gyvenimu ir malda žmogus tegali išprašyti, kad Dievas padėtų toje gautoje per Krikštą pašvenčiamoje malonėje ištverti per visą amžių. Jei tik prašantieji tegali ją išmelsti, tai aišku, kad neprašantieji jos turėti negali.

115. Parisiejai, norėdami žmonėms parodyti, kaip jie šventai pildo Mozės įsakymą, kuris reikalavo dešimtąją derliaus dalį atiduoti bažnyčiai, net visai niekam nereikalingų mėtų ir rūtų dešimtąją dalį atiduodavo bažnyčiai, tuo tarpu visai nesirūpino ūgdyti savyje Dievo meilę.

Kristaus žodžiais: „Reikėjo gi tai daryti ir anų neapleisti“ pabrėžė, kad pirmoje eilėje žmogus privalo stengtis išlaikyti visų svarbiausią Dievo ir artimo meilės įsakymą ir kartu stengtis išlaikyti ir kitus įsakymus. Jei negalima pareigų suderinti, imama svarbesnioji, o apleidžiama mažesnioji. Pav., negalima

kartu šventadienį ir Mišių išklausyti, ir ligonis slaugyti, tuomet ne tik galima, bet reikia Mišias apleisti ir pasilikti prie ligonies, nes artimo meilės įsakymas yra mums Dievo įsakytas, o Mišių klausymas Bažnyčios įsakytas. Jei suderinti galima, tuomet reikia ir antraeilės pareigos atlikti.

116. Pranašas Izaijas, 80 metų senelis, pjūklu perpjautas pusiau 861 m. Bažnyčios jis švenčiamas liepos 6 d.

Pranašas Jeremijas — nukankintas Egipte 607 m. Bažnyčios minimas VI, 1 d.

Pranašas Ezekielius nukankintas Babilone 575 m. Bažnyčios minimas IV, 10.

Pranašas Amos nukankintas Betliejaus apylinkėje 785 m., minimas III, 31 d.

Žydai statydavo tiems pranašams paminklus, bet kartu statydavo paminklus ir tiems, kurie juos buvo nukankinę: tuo būdu patys pritarė savo tėvų bjauriausiems darbams.

117. Parisiejų veidmainystė pasireikšdavo tuo, kad apsimesdavo miniai esą labai dievobaimingi žmonės; jie, eidami į bažnyčią, skersgatviuose trimituodavo, tuo girdamies, einą melstis, vištų nelesindavo šeštadienį, kad kartais nesulestas grūdas neišdygtų, nes, jei išdygtų, galėtų atrodyti, kad jis buvo šeštadienį pasėtas; sėjimas gi šeštadienį buvo draudžiamas.

118. Teismo dieną kiekvienas žmogus virs vienu visų kiaurai permatomu vaizdu. Savo praeities, nors ji būtų buvusi labai nuodėminga, nesidrovės tiktai tas, kuris miršta, apgailėjęs savo nusižengimus.

119. Kristaus laikais penki žvirbliai buvo galima pirkti už 12 centų. Žvirblis buvo pigiausias prekyboje gyvūnėlis. Jei Dievas rūpinasi taip menku savo kūriniu, tai tuo labiau neapleis žmogaus.

120. Mintis, jog nuolat mes stovime ties savo mirtimi, ir kad ji kiekvieną valandą gali mus užklupti, gali mus apsaugoti nuo nedoro gyvenimo.

121. Kas pirmoje eilėje rūpinasi Dievo karalystės reikalais, to žmogaus reikalais rūpinasi patsai Dievas.

122. Kiekvienas geras darbas, atliktas mums esant Dievo malonės stovyje, yra amžinas dangaus turtas.

123. Pasaulye turtingiausias yra tas, kam užtenka to, ką jis turi; mokėti tenkintis tuo, kas turima, yra didelė gyvenimo išmintis.

124. Strėnos sujuostos primena reikalą valdyti visus savo ir dvasios ir kūno geidulius. Uždegti žiburiai primena reikalą sužibinti savyje Dievo ir artimo meilės ugnį, kuri blaško visas nuodėmių tamsybes.

125. Angelai, Kristui gimus, pasveikino Jį žodžiais: „Garbė aukštybėse Dievui, o žemėje taika geros valios žmonėms“. Iš to eina, kad negeros valios žmonėms Kristus taikos nenešа. Blogos gi valios žmonėms doras žmogus yra nuolatinis jų nedoro gyvenimo smerkėjas. Kristus, matydamas, kaip ateityje per visus amžius Jo sekėjai bus persekiojami, pasakė, kad ne ramybės, bet greičiau nesandoros atnešė į šį pasaulį.

126. Fygos medžio savininkas yra patsai Dievas, o jo užvaizda yra Kristus.

127. Skaudžiausias žmogaus saitas yra jo nuodėmingo gyvenimo įprotis. Jis dažnai taip susilpnina valią, kad be ypatingos Dievo pagalbos žmogus negali jo nugalėti.

128. Dievas taip aukštai stato žmogų, kuriam suteikta yra Dievo pašvenčiamoji malonė, kad Jo akyse žmogus įgauna panašumo į patį Dievą, ir todėl Dievas, duodamas Sename Įstatyme apreiškimą karaliui Dovydui, malonėje esančius žmones pavadino dievais. Jei žmogus dėl Dievo jam suteiktos malonės gali būti pavadintas dievu, tai nepalyginamai labiau Kristus, būdamas tikruoju Dievu, galėjo pavadinti save Dievu.

129. Žydai netikėjo į Kristų dėl to, kad laukė tokio išganytojo, kuris juos išvaduotų iš Romos jungo ir jiems pavergtų visą pasaulį.

130. Mes esame pirmieji Kristaus avidėje, nes esame Jo vienatinės tikros Kataliku Bažnyčios nariai. Jei dorai negyvensime, galime virsti paskutiniaisiais, kuriems dangus uždarytas. Yra šiandien nekatalikų tarpe tokių, kurie, neturėdami progos pažinti Kristaus mokslo, gyvena dorai sulig sąžinės balsu; jie pralenks nedorus katalikus teismo dieną ir virs pirmaisiais.

131. 141 m. žydai už sukilimą buvo skaudžiai nubausti. Jų sostinė Jeruzalė buvo visai nugriauta, o jiems buvo uždrausta mirties bausme įeiti ir vien tik pažvelgti į savo sostinės griuvėsius.

132. Dievas kiekvienam skiria mažiausia tiek malonių, kad jų šelpiamas galėtų pasiekti dangų. Jei žmogus jomis nesinaudoja, jas nuo savęs stumia, tai ir tuomet jam Dievas jų teikia tiek, kiek jam buvo paskyręs. Jei žmogus atstumia ir paskutinę, tuomet jau iš Dievo daugiau malonių negauna ir žūva amžinai. Kadangi žmogus nežino, kuri yra paskutinė Dievo jam teikiama malonė, todėl privalo kiekvieną malonę išnaudoti savo sielos išganymui.

133. Turėti nusižeminimo dorybę reiškia laikyti save tuo, kuo tikrai esame. Jei savyje turime ką nors gera, tai yra Dievo malonė, tuo didžiuotis negalime, nes yra ne mūsų; kas gi mumyse yra pikta, tai yra mūsų, o tas mus verčia tiktai nusižeminti. Jei mus žmonės giria, tai tą pagyrimą turime kelti į Dievą, sau nieko iš jo nepalaikydami.

134. Žmogus tik tuomet turi ypatingos teisės susilaukti iš Dievo gausaus atlygio, jei to atlygio negauna iš žmonių.

135. Meilė yra dvejopa: jausmų ir proto. Vaikai myli savo tėvelius aukščiausia jausmų meile, jie verkia, tėvelius ištikus kokiai nelaimei, jie visa širdimi džiau-

giasi jų laime. Dievas žmonėms nedraudžia taip karštai mylėti savo artimą ir pats sau tokios meilės nereikalauja, nes Dievo mes savo akimis nematome ir savo jausmais Dievo mums teikiamų gėrybių neatjaučiame. Dievas iš visų reikalauja aukščiausios meilės protu. Jei mums reiktų pasirinkti viena iš dviejų, pav., išsižadėti tikėjimo ir tuo išvengti mirties, ar išlaikyti tikėjimą, bet už tai baisiai kentėti ir mirti, mes iš Dievo meilės turėtumėm kentėti ir mirti, kad Dievą neįžeistumėm, nes Dievą privalome mylėti daugiau už visa kita.

136. Kristaus tikruoju sekėju yra tiktai tas, kuris kantriai neša jam Dievo Apvaizdos uždėtą gyvenimo naštą ir, be to, vykdo savo gyvenime Kristaus paskelbtą Dievo ir artimo meilės įsakymą.

137. Turtai tuomet nekliudo žmogui dangų pasiekti, kai žmogus neturi prie jų mažiausio prisirišimo.

138. Nusidėjėlio gailestis už nuodėmes sudaro džiaugsmo visam dangui.

139. Žmogus gali mirti dvejopa mirtimi: kūno ir sielos. Sielos mirtį sudaro kiekviena mirštamoji nuodėmė.

140. Kadangi Kristus savo sekėjus vadina šviesos vaikais, tai visi kiti, kurie Kristų neseka, yra tamsos vaikai. Jie dažnai gudresni už šviesos vaikus. Pilnai atsidavę žemės reikalams, jie dažnai savo gudrybe pralenkia tuos, kurie, būdami susirūpinę savo sielos išganymu, nekreipia tiek dėmesio į šio pasaulio reikalus.

141. Kristaus akyse žemės turtai yra apgaulingi, nes jie ža da žmonėms duoti laimės, o neduoda; bet nors jie ir apgaulingi, vis dėlto gali būti naudingi, jei tik žmonės prie jų neprisiriša ir juos tinkamai sunaudoja Dievo ir artimo meilei.

142. Lozorius pateko į dangų už tai, kad kantriai kentėjo vargą.

143. Turtuolis pateko į pragarą už tai, kad buvo negailestingas pavargėliams

144. Joks stebuklas negali atversti nusidėjėlio, jei jis pats nenori atsiversti. Jei ištvirkusiam vaikui, Dievui leidžiant, iš numirusių atsikeltų tėvas ar motina ir jį perspėtų, kad jam gresia amžinos kančios, jei savo gyvenimo nepakeis, ir paskui pranyktų, nedoras vaikas imtų šį apsireiškimą aiškinti, kad jam pačiam tik atrodė, kad jis matęs savo tėvelius, bet iš tikro taip nebuvę.

145. Kristaus žodžiai: „Tebūna jis kaip pagonis ir muitininkas" reiškia: tebūna nubaustas. Tais žodžiais Kristus suteikė Bažnyčiai teisės bausti nusikaltėlius. Bausti gi nusikaltėlį turi teisės tik tas, kas turi teisę valdyti. Todėl Kristus, duodamas Bažnyčiai teisę bausti krikščionis nusikaltėlius, kartu davė teisę valdyti visus krikščionis.

146. Periodais vartojami skaitmenys, reiškią begalybę. 77 kartai yra periodinis skaitmuo. Kristus tuo būdu pažymėjo, kad žmogus savo artimui turi visuomet atleisti, visai nežiūrint to, ar jis gailisi, ar visai nesigaili mums pikta padaręs. Niekuomet mums neleidžiama net didžiausiam neprieteliui turėti neapykantos. Vieno tik daikto leidžiama nekęsti, tai savo nuodėmės; kai dėl artimo nuodėmių pavojinga yra žaisti neapykantos jausmu, nes toji neapykanta gali nuo nuodėmės pereiti į tą, kuris ta nuodėme nusikalto.

147. Jei Kristus būtų tik tiek pasakęs: „Eikite ir atleiskite visiems žmonėms jų nuodėmes", tuomet nuodėmių išpažinimas visai būtų nereikalingas; bet Kristus Apaštalams nedavė teisės visiems atleisti, vieniems leido atleisti, kitiems gi ne. Kristaus žodžiai: „Ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje", nurodo, kad esama atsitikimų, kada kunigas neturi teisės atleisti nuodėmes. Kunigas be išpažinties jokiu būdu negali sužinoti, kam atleisti ir kam sulaikyti. Iš

to seka, kad išpažintis yra ne žmonių prasimanymas bet Dievo įstatyta atgailos priemonė.

148. „Kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe“. Iš tų Kristaus žodžių eina, kad nieks negali pasiteisinti, jei neeina šventadieniais Mišių klausyti vien tik dėl to, kad bažnyčiojee neturįs maldos nuotaikos, o namie galįs karščiau pesimelsti. Kristus reikalauja iš mūsų bendros maldos ir dėl to, kad bendroji malda galingai veikia žmogaus sielą.

149. Geriausias būdas nugalėti savyje neapykantos jausmą yra pasimelsti už tą, kuris mums yra pikta padaręs.

150. „Jei turėtumėte tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėtumėte sakyti šitam morų medžiui: išsirauk ir persisodink į jūrą, tai jis jūsų paklausytų“.

151. Žmogus ir tuomet, kai gerai daro, nevertas pagyrimo todėl, kad jis visuomet privalo gera daryti. Šeimininkas nedėkoja savo samdininkui už tai, kad jis eina savo pareigas, nes jis jas privalo eiti. Taip ir mes visa, kas reikia, gerai padarę, teturime teisės į Dievą tarti: „Esame nenaudingi tarnai, darėme, ką turėjome daryti“.

152. Kristaus susijaudinimas įrodo, kad Jis, būdamas Dievu, kartu buvo ir žmogumi. Kaip mus graudina žmonių nelaimės, taip lygiai graudino ir Kristų.

153. Raupsuotas buvo verčiamas išeiti visai iš savo namų ir apsigyventi tuščioje vietoje. Žmonėms einant pro šalį, jis turėjo iš tolo šaukti, kad nesiartintų prie jo, o kai buvo jam nešamas maistas, turėjo anksčiau pasitraukti iš tos vietos ir tik paskui tegalėjo prieiti pasiimti maisto.

154. Raupsai yra nuodėmių simbolis. Raupsai aptenka kūną, nuodėmės — sielą. Kiek kartų kunigas teikia mirštamųjų nuodėmių išrišimą, nuodėmių raupsai krinta nuo sielos, ir ji pasveiksta. Už tai privalome Kristui širdingai dėkoti, kad įstatė atgailos Sakra-

mentą. Kristaus žodžiai: „Kur gi devyni" aiškiai rodo, kad Jis iš mūsų laukia to dėkingumo. Todėl eidami pro atdarą bažnyčią, visuomet turime išgirsti savo sieloje aidą tų Kristaus žodžių: „Kur gi devyni" ir nors trumpai valandėlei užeiti ir pasveikinti Švenčiausiąjį Sakramentą.

155. Dievas davė savo sekėjams tiek malonių, kad visi krikščionys sudarė vieną šeimą. Pagonys, žiūrėdami į krikščionių gyvenimą, stebėdavosi jų meile, sakydami: „Žiūrėkite, kaip jie kits kitą myli". Daugeliui davė galybės daryti stebuklų. Šv. Petro šešėlis grąžindavo ligonims sveikatą. Žmonės sunešdavo ir suguldydavo į eiles ligonis, ir užtekdavo, kad jo šešėlis krisdavo ant ligonio. Duodavo kantrumo kančiose, kad nustebinti pagonys suprato, jog tai gali padaryti tik vienas tikras Dievas, ir patys virsdavo Kristaus sekėjais.

156. Moterystės ryšys Dievo valia buvo pas žydus nesuardomas.

157. Sename Įstatyme Dievas, įsteigdamas moterystės luomą, pasakė: „Du bus vienas kūnas". O Naujame Įstatyme Kristus tiesiai sako: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria". Kadangi kūnas yra nedalinamas, tai ir Dievo įsteigtas moterystės ryšys irgi yra neišrišamas. O kai Kristus pridėjo: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneišriša", tai ir pati Bažnyčia negali išrišti teisėtos moterystės.

158. Žmonos neištikimybė, Mozei leidžiant, duodavo vyrui teisę tiktai su ja persiskirti.

159. Žmogus, neturėdamas kūdikio palankumo priimti Kristaus suteikto Apreiškimo, negali patekti į dangų. Visą amžių būti kūdikiu gali tiktai tas, kuris be mažiausio svyravimo tiki į visą Kristaus apreikštąjį mokslą. Toksai tikėjimas tegalima turėti per maldą ir maldingą gyvenimą.

160. Turtas yra tuo pavojingas, kad žmogus gauna noro jį didinti, o noras didinti dažnai susija su artimo skriauda. Artimo gi skriaudėjams dangus uždarytas.

161. Gauti šiame gyvenime šimtą brolių, seserų ir motinų reiškia rasti krikščionių tarpe tiek žmonių, kurie mus myli kaip brolis, sesuo ir motina. Geras kunigas parapijoje yra daugiau mylimas už artimiausią giminę.

162. Dievas nelygiai teikia žmonėms savo dovanų, bet kiekvienas mažiausia gauna tiek, kad gali šventuoju tapti.

163. Kristaus žodžiai: „Sėdėti mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti jums, bet tiems, kuriems prirengta" aiškiai sako, kad Dievas skiria dangų tik tiems, kurie savo doru gyvenimu yra to verti.

164. Šiandien neregių protu yra daug daugiau, negu neregių kūnu. Kas netiki į Dievą ir Kristaus apreikštąjį mokslą, tas neregys protu. Kas, kataliku būdamas, nedorai gyvena, iš to Dievas atima tikėjimo malonę, ir jis tuomet protu apanka, jam tuomet atrodo, kad Dievo visai nėra, jis ima dar labiau tvirkti ir tuo būdu dažnai žuva amžinai. Dažnai pasitikėjimas savo protu kliudo atgauti prarastą tikėjimą.

165. Mūsų noras Kristų pažinti baigiasi tuo, kad ne tik protu aiškiai matysime, kad Kristus yra Dievas, bet ir širdimi jusime, kad Kristus savo malonėmis gyvena mumyse.

166. Kas sunkiai nusikalsta, jo viso gyvenimo visi geri darbai nustoja savo vertės, jie praranda savo nuopelną. Jei toksai nusidėjėlis be atgailos mirtų, jo geri darbai jam dangaus neišmels. Nusidėjėliui per atgailą grįžtant prie Dievo, jo gerų darbų nuopelnas atgyja iš naujo. Kas vengia mirštamųjų nuodėmių ir stengiasi dorai gyventi, tam Dievas kas kart daugiau teikia savo malonių.

167. Kristus, pagirdamas Marijos žygį, parodė, kad Jam yra malonu, kai žmonės aukoja kas brangiausia bažnyčioms puošti.

168. Dievas Sename Įstatyme pranašui Zakarijui (520) davė apreiškimą apie būsimąjį Kristaus iškilmingą įžengimą į Jeruzalę (9, 9).

169. Karalius Dovydas gavo iš Dievo regėjimą, kaip maži vaikai sveikins Kristų, ir tą regijimą įrašė tais žodžiais: „Iš kūdikių ir žindančių burnos prirengei tobulą gyrių“.

170. Prisirišimas prie šio pasaulio yra žmogui tuo pavojingas, kad žmogaus širdis, prisirišusi prie šio gyvenimo gėrybių, negali kartu karštai Dievą mylėti.

171. Kristus du kartu pažymėjo, kad kas į Jį netiki, tas yra tamsos vaikas.

172. Vyriausieji kunigai, Rašto žinovai ir tautos vyresnieji liudija liaudies įsitikinimą, kad šv. Jonas buvo pranašas. Jie miniai girdint bijojo Kristui pasakyti, kad Jono teikiamas krikštas neina iš Dievo, nes už tai minia galėjo čia pat juos užmušti akmenimis.

173. Prilyginimu apie du sūnu Kristus apreiškė, kad dangus pasiekiamas ne gerais norais, bet gerais darbais.

174. Karaliui Dovydui Dievo buvo duotas apreiškimas, kad Kristus bus Katalikų Bažnyčios kampinis akmuo ir kad visi, kurie puls ją griauti, patys žus, Bažnyčia gi pasiliks per amžius iki pasaulio galo. Ps. 117, 22

175. Prilyginime apie vynuogyną: vynuogynas, tai Palestinos žemė, apgyvendyta žydų. Vynininkai—žydų tauta. Vynuogyno savininkas — Dievas. Vynuogyno vaisiai — geri žydų darbai. Vynuogyno savininko tarnai — Dievo siunčiami pas žydus pranašai. Žydai siunčiamų jiems pranašų neklauso. Kelis jų nužudė: pranašą Amosą nužudė 785 m. Izaiją — 696 m., Jeremiją — 583 m., Ezekielių — 572 m.

176. Naujame Įstatyme Kristaus prirengtas žmogaus sielai pokylis yra Švenčiausias Sakramentas. Komunijoje Kristus laukia mus kasdien ir nori, kad kiekvienas žmogus kuo dažniausiai Ją imtų sakramentaliai, o jei negali sakramentaliai priimti, tai bent dvasiškai.

177. Rytuose aukštojo valdovo kviečiamas į vestuves gaudavo dovanai baltus rūbus. Evangelijoje Kristaus minimas svetys juos gavęs, tur būt, manydamas, kad nieks nokontroliuos, kaip kas apsivilkęs, gautus rūbus kam nors pardavė. Už tai buvo skaudžiai nubaustas. Mes per Krikšto Sakramentą gauname nekaltybės rūbus, per kiekvieną atleidžiamąją nuodėmę juos sutepame, o per mirštamąją jų visai nustojame, per atgailą juos vėl atgauname.

178. Parisiejai, sugalvoję ciesoriaus skatiko klausimą, buvo tikri, kad, jei Kristus Erodo valdžios atstovam begirdint pasakys, jog mokesčių nereikia ciesoriui mokėti, bus jų suimtas ir Romos baudžiamuoju kodeksu mirtimi nubaustas, o jei pasakys, kad reikia mokėti, liaudis nuo Jo atsitrauks. Nieks iš jų nelaukė, kad Kristus sugebės surasti būdą išeiti iš taip sunkios padėties.

179. Į žmogų sueina du dalykai: kūnas ir siela. Nieks nevadina žmogaus lavoną žmogumi, nei vienos žmogaus sielos irgi nieks nevadina žmogumi. Dievas, Sename Įstatyme apsireikšdamas pranašams, keletą kartų save pavadino: „Aš Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“. Tie žodžiai buvo ištarti tuomet, kuomet jau senai ir Abraomas, ir Izaokas, ir Jokūbas buvo miręę. Jei žmogaus kūnas, virtęs dulkėmis, jau niekuomet nebūtų keliamas iš numirusių, tuomet Dievas nebūtų galėjęs save pavadinti Abraomo Dievu, Izaoko Dievu, Jokūbo Dievu, bet Abraomo sielos, Izaoko sielos, Jokūbo sielos Dievu,

tuo tarpu Dievas nesako esąs Abraomo sielos Dievas, Izaoko sielos Dievas, Jokūbo sielos Dievas, bet: Aš Abraomo Dievas, Izaoko Dievas, Jokūbo Dievas, tai reiškia Aš ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas, o jei gyvųjų, tai turi ateiti laikas, kada žmogaus kūnas, virtęs dulkėmis, bus Dievo prikeltas iš numirusių.

180. Kristaus pasakyme: „Tu netoli Dievo karalystės" žodis *netoli* turi didelę reikšmę. Jis reiškia, kad žmogui dar neužtenka gerai pažinti Kristaus mokslą; jį pažinus, dar reikia būtinai gyvenime vykdyti.

181. Kristus nuolat buvo Rašto žinovų klausiamas apie sunkiausius klausimus. Norėdamas žydams duoti suprasti, kad jie patys nežino Šventojo Rašto, kartą juos paklausė, iš kur ateis jų dar laukiamas pasaulio Išganytojas. Žydai turėjo aiškų apreiškimą, kad laukiamas Išganytojas gims iš Dovydo giminės, bet visai nekreipė dėmesio į tai, kad tasai Išganytojas bus kartu ir Dievas. Todėl Kristui davus paklausimą, iš kur laukiama Išganytojo, atsakė: iš Dovydo. Dovydas gi gavo iš Dievo nepaprastą būsimojo Kristaus įžengimo į dangų regėjimą. Jis mato Kristų įžengiantį į dangų ir girdi, kaip Dievas Tėvas savo Sūnui, įžengusiam į dangų, sako: „Sėskis mano dešinėje", ir to vaizdo įspūdyje, kadangi ir Dievas Tėvas ir Sūnus yra pasaulio Viešpats, rašo: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje". Tų Dovydo psalmių žodžių ir Rašto žinovai nesuprato ir todėl, Kristaus paklausti, dėl ko Dovydas savo būsimąjį ainį vadina Viešpačiu, atsakyti negalėjo. Jei jie būtų įsigilinę į tuos Dovydo žodžius: „Viešpats tarė mano Viešpačiui", jie turėtų suprasti, kad nė vienas tėvas savo sūnaus niekuomet nevadina viešpačiu, tuo labiau nevadina viešpačiais nė savo anūkų, nei tų, kurie ateityje gims iš jo šeimos už tūkstančio metų, o kadangi Dovydas savo būsimąjį ainį vadina savo

viešpačiu, tai tas reiškia, kad tas ainys bus ne vien tik žmogus, bet kartu ir Dievas.

182. Kristaus žodžiai: „Visą, ką tik jie jums sako, laikykite ir darykite, bet nesielkite taip, kaip jie sako ir nedaro“ liečia visų amžių visus katalikus. Kai pasitaiko, kad kunigas savo netinkamu pasielgimu duoda blogą pavyzdį, ir tuomet jo skelbiamo mokslo reikia klausyti, bet nesekti jo pavyzdžiu.

183. Parisiejai ėmė klaidinti žmones, juos mokydami, kad, jei kas, duodamas priesaiką, prisiekia Jeruzalės bažnyčia, tai toji priesaika laikoma netikra, ir duotų pažadėjimų galima visai nevykdyti, bet jei kas, duodamas priesaiką, prisiektų bažnyčioje laikomu auksu, tuomet priesaika laikoma tikra ir duotas pažadėjimas reikia vykdyti. Kristus, norėdamas nurodyti parisiejų neprotingumą, pabrėžė, kad pati Bažnyčia yra nepalyginamai svarbesnė už joje laikomus turtus, todėl, kas prisiekia bažnyčia, prisiekia ir visomis joje laikomomis brangenybėmis.

184. Aukos didumas Dievo akyse pareina ne nuo to, kiek paaukotas daiktas turi vertės savyje, bet tiek, kiek jis turi vertės aukojančiam.

185. Dievo mums teikiami talentai, tai protas, dvasios gabumai ir kūno pojūčiai. Dievas reikalauja protą taip lavinti, kad jis kaskart giliau Dievą pažintų, iš regėjimo pojūčio reikalauja nežiūrėti į tą, kas sukelia blogus norus, iš klausos pojūčio reikalauja neklausyti šlykščių kalbų ir apkalbinėjimų, lūpos turi vengti tarti by kokį šlykštų žodį, rankos turi kurti kūrinius Dievo garbei ir artimo gerovei. Panaudojimas Dievo duotų dovanų pačiam Dievui įžeisti yra ypatingai skaudus Dievo įžeidimas.

186. Kristaus apreikštas paskutinio teismo būdas nurodo, kad nemylėdami ir nešelpdami artimo jo varguose negalėsime patekti į dangų.

187. Žydai tyčia paskyrė už Kristų tik tiek, kiek anais laikais buvo mokama už paprastą vergą, tuo norėdami parodyti, kad Jis jiems jokios vertės neturi.

188. Jau karaliui Dovydui Dievo buvo apreikšta, kad vienas iš Kristaus mokinių išduos savo Mokytoją. Ps. 40, 10.

189. Švenčiausieji Šv. Rašto žodžiai, tai Konsekracijos tekstas. Kai Mišių metu jie kalbami, bažnyčioje laikoma didžiausia tyla.

190. Jei Kristus nebūtų įsakęs apaštalams kartoti Kristaus pirmųjų atlaikytų Mišių, mes Mišių aukos neturėtumėme. Kristus tą įsakymą davė šiais žodžiais: „Tai darykite mano atsiminimui“.

191. Kristaus žodžiuose: „Nuo šio laiko aš daugiau nebegersiu iš šito vynmedžio vaisiaus iki tai dienai, kuomet gersiu jį naują draug su jumis mano Tėvo karalystėje“ matome Kristuje aukščiausią apaštalų meilės laipsnį. Žodžiai gerti iš vynmedžio vaisiaus Tėvo karalystėje reiškia turėti džiaugsmo danguje. Kristus taip mylėjo apaštalas, kad net pati dangaus laimė be jų Jam atrodo nepilna, todėl jiems sako, jog tikros laimės pritirs danguje tuomet, kai jie visi, atlikę čia žemėje savo apaštalavimo darbą, nueis pas Kristų į dangų, ir tuomet, jų susilaukęs, Jis pritirs aukščiausios laimės.

192. Viena sunkiausių nuodėmių yra šventvagiškas Komunijos priėmimas.

193. Kristus paskutinės Vakarienės metu keturis kartus bandė atversti Jūdą.

194. Kristaus žodžiais: „Ne jūs mane išrinkote, bet aš jus išrinkau“ davė apreiškimą, kad ne žmogus sau laisvai renka dvasininkų luomą, bet Dievas jam duoda pa

šaukimą. Doras gyvenimas ir savo palinkimų sekimas yra geriausias būdas pažinti savo pašaukimą.

195. Kristus, numatydamas, kad gali atsirasti žmonių, kurie, būdami Jo priešai ir Jo įkurtos Bažnyčios persekiotojai, teisinsis tai darę ramia sąžine ir su giliausiu įsitikinimu gerai darą, aiškiai pabrėžė, kad jie negali pasiteisinti, sakydamas: „Ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui". Čia žodis „tarsis" nurodo, kad Kristus jų pasielgimą laiko nusikaltimu.

196. „Jei nebūčiau atėjęs ir nebūčiau jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės; dabar gi jie neturi pasiteisinimo iš savo nuodėmės". Tie Kristaus žodžiai įrodo, kad nėra pasaulyje kataliko, kuris, nustojęs tikėjimo, galėtų iš to pasiteisinti.

197. Pirmas žydų daromas Kristui įskundimas buvo bendras: „Jei šitas nebūtų piktadaris, mes nebūtumėm jo įdavę".

Antras priekaištas: „Radome, kad šitas sakosi esąs Kristus karalius".

Trečias priekaištas: „Jis savo mokslu sukelia tautą visoje Judiejoje, pradedant nuo Galiliejos iki čionai".

Ketvirtas priekaištas: „Padarė iš savęs Dievo Sūnų".

198. Tobulas gailestis vienu momentu gali žmogų padaryti šventu. Atsivertusį piktadarį Dizmą Bažnyčia laiko šventuoju ir jį mini kovo 25 d.

199. Mozė pranašauja apie Kristų 9 vietose. Pranašai — 18 vietose, Psalmių knygoje turime 38 psalmes, kuriose pranašaujama apie Kristų.

200. Kristus, sakydamas apaštalams: „Mokykite visas tautas", jiems duoda įsakymą mokinti, o visiems, kurie jį girdi, lygiai įsako skelbiamą mokslą priimti.

TURINYS.

JĖZAUS KŪDIKYSTĖ IR PRISIRENGIMAS VIEŠAM GYVENIMUI.

II KRISTAUS VIEŠAS GYVENIMAS.

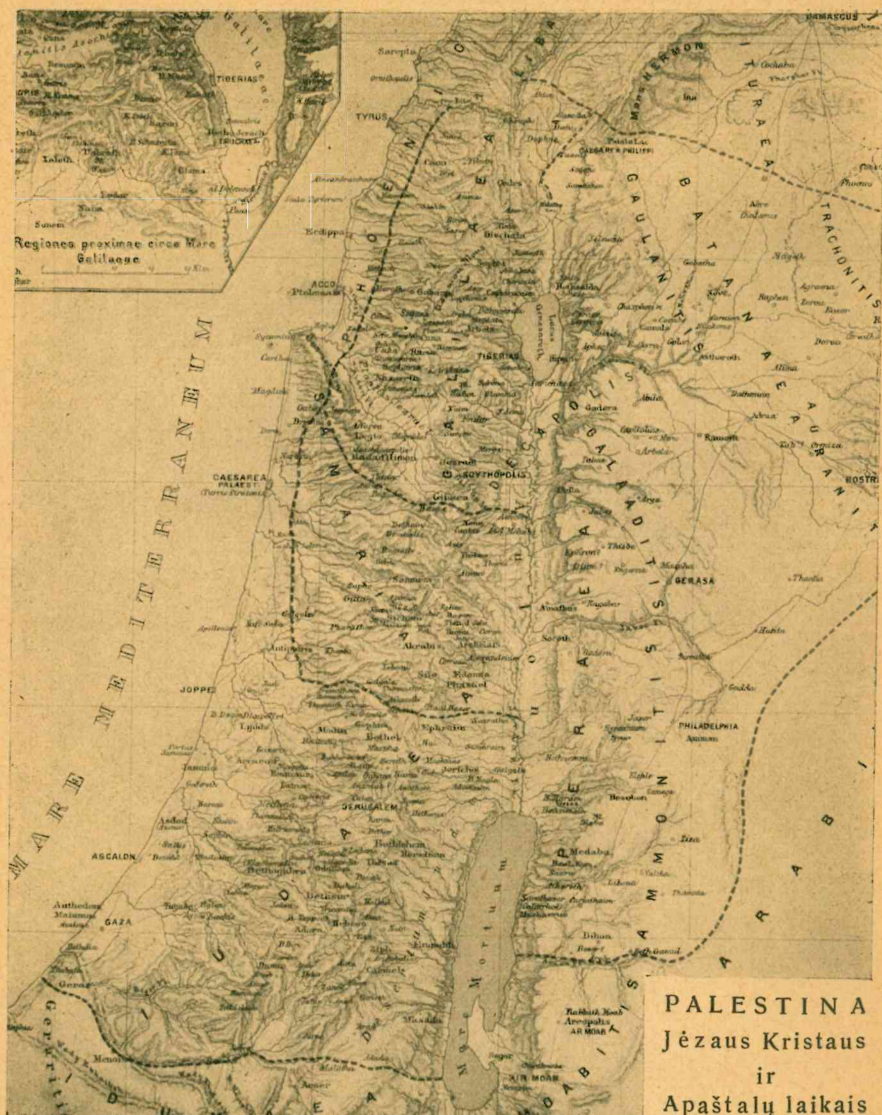
A. Kristaus viešo gyvenimo pirmų metų pradžia.

B. Nuo pirmųjų lig antrųjų Velykų.

C. Antri Kristaus viešojo gyvenimo metai.

D. Treti Kristaus viešojo gyvenimo metai.
783—784. Nuo trečiųjų Velykų iki Padangčių šventės.

Paskutinė Kristaus kelionė Jeruzalėn.

PALESTINA
Jėzaus Kristaus
ir
Apaštalų laikais
Regiones proximae circa Mare Galilaeae
TIBERIAS
MARE MEDITERRANEUM
DAMASCUS
Mons HERMON
TYRUS
Sarepta
Ecdippa
ACCO
Ptolemais
CAESAREA PALAEST.
Turris Stratonis
SCYTHOPOLIS
GERASA
PHILADELPHIA
Amman
JOPPE
Lydda
JERUSALEM
Bethlehem
Jericho
ASCALON
GAZA
Anthedon
Medaba
Gerar
Masada
AR MOAB
Areopolis
BOSTRA
TRACHONITIS
BATANAEA
GAULANITIS
GALAADITIS
DECAPOLIS
SAMARIA
JUDAEA
IDUMAEA